

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

B. N. TOLER

Ö Ben lürsem

“Romantik kitaplardan
hoşlanıyorsanız ve değişik
bir şeyler arıyorsanız; duygu
yoğunluğu, mizahi dili ve eşsiz
kurgusuyla bu kitap tam
size göre...”

Amazon

“Yazarın, bir karakterden
diğerine değişen mükemmel
anlatımı sayesinde her anı
onlarla birlikte yaşayacaksınız.”

Kindles & Wine

“Bu sadece bir aşk hikâyesi
değil. Paranormal olaylarla
mizahın, ölümün yakıcılığının
ve her şeye rağmen hayata
tutunmanın hikâyesi.”

Barnes & Noble

NOVELLA DİNAMİK

Novella Dinamik: 29

Ben Ölürsem

B.N.TOLER

Özgün Adı: Where One Goes

Genel Yayın Yönetmeni: Şahin Güç

Çeviren: Aslı Özkan

Editör: Duygu Pınar

Redaksiyon: Elçin Kazancı

Kapak Tasarım: Filiz Odabaş

Sayfa Tasarım: Elif Aydın Yavuz

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şt.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 34191

Tel: 0212 674 85 28

1. Baskı: Ocak 2018

ISBN: 978-605-186-533-1

© B.N.TOLER, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları NOVELLA DİNAMİK'e aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No:12330

NOVELLA DİNAMİK

MARTI YAYIN DAĞITIM SAN. TİC. AŞ. markasıdır.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 / Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com www.novellayayinlari.com

Çeviren: Aşlı Özkan

İTHAF

Hannah Graham, Morgan Harrington, Cassandra Morton ve acımasız bir insanın ellerinde ölen diğer tüm kadınlar için.

Kalbim sizlerle ve ailenizle.

Huzur içinde uyuyun, güzel kızlar.

Charlotte

Hayata karşı ne zaman ümitsizliğe kapılsam, büyükannemin söylediği bir söz gelir aklıma: *Bu da geçecek.* Benim için çok önemli biri olduğundan ona inanırdım. Farklı bir havası vardı, onun yanında olmak bile bir anda her şeyi düzeltirdi. Bugüne kadar o sözlere sadık kaldım ve aldığım her nefeste kendi kendime tekrarladım. Bazen kötü günler geçirirken sahip olduğumuz tek şey budur. Ve bazen öfkeli, asla affetmeyen hayat nehrinde suyun

üzerinde kalmamızı sağlayan tek şey, boş ve işe yaramaz olmalarına rağmen sözcüklerdir. İşte benim için de böyle oldu. Sözcükler yok olmamı engelleyen güçlü iplerle beni bu dünyaya bağladılar.

İçimden bir ses her şeyi sona erdirmemi ve bırakıp gitmemi söylerken...

“İşte geldik.” Casey’nin Virginia, Charlottesville’daki otoyolun kenarındaki bir üstgeçidi göstererek konuşmasıyla düşüncelerim bölündü. Son molamızdan beri üç saat geçmişti ve nihayet gece, sonbahar renkleriyle kaplı dağların eteklerine çöktü. Köprüye varmadan önce Toyota 4Runner’ımı yolun kenarına, çimlerin üzerine park ettim. Çok yorgundum. Sadece fiziksel olarak değil, olabilecek her şekilde. Günler süren bu yolculuk zaten gittikçe suyunu çeken paramı daha da azalttı ve beni hiç olmadığım kadar karamsar düşüncelerin içine attı.

Casey, “Adam beni köprüünün altındaki çalılıklarla kaplı yere bıraktı. Ama o şey artık bana hiç benzemiyor,” diye uyardı. Ona olabilecek en sempatik halimle gülümsedim. Onu rahatlatmak için ona dokunmak ya da sarılmak falan istedim.

Fakat ölümlere dokunamazdım.

Sadece onları görebilir ve onlarla konuşabilirdim.

“Casey, ben...”

“Gidip bakmak zorunda değilsin,” diye sözümü kesti, “ama gerçek olduğundan emin olmak için bakman gerektiğini söylemiştin.” Doğru. Bunu söylemiştim. Ne de olsa,

eğer polise bir ceset hakkında bilgi vereceksem gerçekten orada olduğundan emin olmalıyım.

Sağanak yağmurun damlaları gürültüyle arabamın ön camına vururken yorgun argın ileri doğru baktım. Yağmurluğumu, daha doğrusu erkek kardeşim Axel'in yağmurluğunu giydim, çünkü altı yıl önce öldüğünde benim oldu. Dünyaya yörüngesinden çıkıp beni boşluğa fırlattığında...

Öne doğru uzanarak açtığım torpido gözünden mavi el fenerini çıkardım. Yıllardır kullanmadığım için lanet pillerinin hâlâ çalıştığını umuyordum. “Geliyorum.” Derin bir nefes alıp aracımdan çıkmadan önce ceketimin kapüşonunu başıma geçirdim, dışarı adımımı attığımdaysa kaygan çimler yüzünden neredeyse yere düşüyordum. Böyle olacağını bilmiydim, bir ruhun beni bulup, acımasız bir cinayetten sonra bedeninin atıldığı yeri göstermesinin an meselesi olduğunun farkındaydım. El fenerinin düğmesine bastığımda hiçbir şey olmadı, ama birkaç kere avcuma vurduktan sonra zayıf bir ışık titreşmeye başladı, çok yeterli olmasa da idare edebilirdim. Zemin, köprüyle buluştuğu yerde alçalmaya başlıyordu. Alt tarafta bir dere vardı ve su seviyesi normalden daha yüksek görünüyordu, bu yüzden kaymayacağımı umarak dikkatle aşağı doğru inmeye başladım. Acımasız yağmur şakır şakır üzerime yağıyor, soğuk damlalar tenime çarpıyordu. Evren daima bana karşıydı. Gökyüzü açık olsaydı, ilk kez bir ceset göreceğim daha az travmatik olabilirdi.

Aşağı indiğimde, huzursuz hissederek ayağa kalktım. Dizlerime kadar ulaşan su botlarımın içine doluyordu. El fenerimin loş ışığıyla etrafı tararken bana en yakın sütunun

karşısında Casey'nin tarif ettiği bitki yığınına gördüm. Derin bir nefes alarak, boğazımda yükselen safrayı geri yuttum ve küt küt atan kalbimi sanki bir şekilde rahatlatılabilecekmişim gibi elimi göğsüme koydum. On adım kadar sonra çallılara ulaştığımda olduğum yerde donakaldım ve derin bir nefes daha aldım.

“Hadi, Charlotte. Yap şunu,” Titreyen elimle ıslak çallıkları araladım. Casey'nin katili onu iyi saklayamamıştı. Üzerindeki birikintiyi geri çektiğim anda sarı saçlarından artakalan keçeleşmiş bir tutamla birlikte kafatası ortaya çıktı. Çalıyı bıraktığımda tökezleyip dengemi yitirerek suya düştüm ve düşerken de el fenerimi kaybettim. Fenerin ışığı son bir kez koyu karanlık suda titreyerek kayboldu, birkaç dakika körü körüne aradıysam da bulamayacağımı anladım. Ayağa kalkarken gözlerimi kapayıp kusmamak için dua ettim. Casey'nin görmek istediği son şey bu olurdu.

Gerisin geri tepeyi tırmanıp botlarımı çıkarmak için arabamın ön kısmına yaslandım, içindeki suyu boşalttıktan sonra tekrar giydim. Arabaya bindiğimde Casey beni izliyordu, ama ben düşüncelerimde kaybolmuş bir halde boşluğa bakarken hiçbir şey söylemedi. Casey beni Vermont'un hemen dışında, anne babası ve kız kardeşinin yemek yediği bir restoranda bulmuştu. Ona baktığım anda, onu görebildiğimi anlamıştı. Ölümler bana görüldüğünde tuhaf sesler veya bulanık görüntüler yoktur. Bir uyarı, bir işaret çok iyi olurdu ama böyle bir lüksüm de hiç olmadı. Herkes gibi görünüyorlardı. Beni gördüklerini fark ettiğim zaman, ölü olduklarını anlıyordum.

“Sırada ne var, Casey?”

Sarı saçlarını nazikçe kulağının arkasına attı. Yanından geçen her adamın ona bakmadan edemeyeceği türden, güzel bir kızdı. Neyse ki ölüleri, öldüklerinde oldukları gibi değil de, günlük hayatta göründükleri halleriyle görüyorum. Casey, “Şimdi de polisi ara,” dedi sadece.

“Peki, tam olarak ne söyleyeyim? Bir şekilde senin cinayetine dahil olduğumu düşünebilirler.”

“İsimsiz bir ihbarda bulun.”

“Peki ya seni öldüren adam? Onu bulmalarını istemiyor musun?”

“Bulacaklar. Zamanla. Daha önemli şeyler var.”

Arabamı çalıştırdım, vites boştayken ara ara gaz vererek motorun ısınmasını bekledim. “Bu kadar mı? Öbür tarafa geçmek için ihtiyacın olan şey bu mu?”

“Annem ve babam bana ne olduğunu öğrenmeden hayatlarına devam edemezler. Ancak öldüğümü öğrendiklerinde yasımı tutup, sonrasında da hayatlarına devam edebilirler. Ne olduğunu bilememek onları mahvediyor ve küçük kardeşim her gün biraz daha dağılıyor. İyi olduklarından emin olana kadar buradan ayrılamam.”

“Tamam.” Başımı sallayıp arabayı sürmeye başladım. İliklerime kadar ıslandım, donmak üzereyim ama bunu ne kadar çabuk ihbar edersem Casey o kadar erken huzura

ererdi ve ben de yalnız kalabilirdim. Gerçi yalnız zamanlarım daima çok kısa sürüyordu. Nereye gidersem gideyim, tamamlanmamış işlerini sonlandırmak için bir kapanış isteyen bir ruhla karşılaşıyordum.

Casey, üniversitedeki ilk yılında barda tanıştığı bir adam tarafından öldürülmüştü. Bardan tek başına ayrıldığında adamın onun arkasından geldiğini fark etmedi. Tüm bu detayları kafamda canlandırmak beni üzüyordu, hatta keşke hiç bilmeseydim diyordum. Bazı şeyleri hayal etmesi çok zordur. Bu dünyada geçirdiği son anları kâbus gibiydi. Ancak ailesi hayatlarına devam edemediğinden o da gidemedi.

“Bunun için teşekkür ederim, Char. Ölülerini görme yeteneğinin bir lanet olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama beni huzura kavuşturdu.”

Cevap vermedim. Diğerlerine yaptığım gibi onu da rahatlattığımı biliyordum, ama onların huzuru benimkine mal oluyordu. Onun deyişiyle bu “yeteneğim” normal bir hayattan mahrum kalmama; kendimi, ailemi, arkadaşlarımı ve ümitlerimi kaybetmeme neden oldu. Arabamı otobanın hemen dışındaki bir benzin istasyonuna çektim. Arka koltuktan sırt çantamı kapıp bir defter ve kalem çıkardım.

501. Otoban’ın dışında, Ukon Köprüsü’nün altında bir ceset var.

Notum kısa ve güzel oldu. Fazla derine inmeye gerek yok. Bir zarf çıkarıp onun davasından sorumlu olan dedektifin adını ve Casey’den öğrendiğim adresini yazdım. Bunu halledince, mektubu kapatıp pulunu yapıştırdım. Kasabaya gidip en yakın postaneyi bularak mektubu kutuya attım.

Casey, rahatlama diye tanımlayabileceğim bir duyguyla, yüksek sesle iç çekti. “Gidip onları son bir kez göreceğim, sonra gidebilirim.”

“İyi şanslar, Casey,” dedim, daha ne söyleyebilirdim bilmiyorum. Başka ne diyebilirdim? *İyi yolculuklar? Mektup yazmayı unutma?*

“Teşekkür ederim,” dedi, yumuşak bir sesle. Sonra da ortadan kayboldu.

Charlotte

Casey gözden kaybolduktan sonra saatlerce araba sürdüm. En azından bana öyle geldi. Ne bir haritaya ne de bir plana göre gidiyordum, sadece gidiyordum. Hayatım koca bir belirsizliğe dönüşmüştü.

Aracım dağ yolunu tırmanırken iyice hızlandı, tehlikeli virajlardan döndü ve beni hem gerçek hem de mecaz anlamda daha da karanlığa sürükledi. Bu dağlardaki gibi karanlık

bir geceyi daha önce hiçbir yerde görmedim. İnsanı tüketen bir hali vardı, ama tuhaf bir şekilde beni hiç rahatsız etmiyordu. İnsan zihni bazen ne tuhaf çalışıyor. Son altı yılımı korku içinde ve yalnız geçirdim. İronik bir şekilde ölümlerden korkmuyordum, ama hayatımı tamamen onlara verip geri alamamaktan korkuyordum. Fakat bu gece bir karar aldım. Bu gece, hayatımı geri kazanacaktım, kontrolü elim alacaktım. Üstüme bir hissizlik çöktü, zihnim bomboştu. Doğru kararı verdiğimi de işte böyle anladım. Duman saçarak ilerleyen aracım teklemeye başladığında, yol kenarına yanaşım. Torpidoda bir yüz dolarım var, ama gideceğim yerde paraya ihtiyacım olmayacaktı. Aracımı bulan ilk kişi onu alabilirdi. Farlarımı açık bırakıp, titreyerek yolu bulamadığım bir karanlığın içinde hissizleşen ruhumla yürümeye başladım. Bu bir hayat değildi, bir kâbustu. Hiç bitmeyen bir ölüm ve esaret işkencesiydi. Ve acı, dayanılamayacak kadar çoğaldı.

Kendimi altından geniş bir nehir akan bir köprünün üzerinde buldum, yağmurla kuduran nehir şiddetle akıyordu. Köprünün ortasına yürüdüm, elimi ıslak tırazana koydum ve atlarsam, suların beni sürükleyip bu kâbustan kurtarmasına izin vermenin nasıl bir şey olacağını merak ederek aşağı baktım.

Kendime tekrar tekrar, *Bu da geçecek*, dedim ama sözcükler büyüsünü ve üzerimdeki etkisini kaybetti. Belki de bunca zaman bu sözlerin beni hayata bağladığını düşünürken aslında ayak bileğime bağlanmış bir ağırlık gibi beni

dibe çekerek huzuru bulmamı engellediklerini fark edemiştim. Bu asla geçmeyecekti. Her zaman ölümlere ait olacaktım ve bu yüzden asla tam olarak yaşayamayacaktım.

Bırakıp gitmenin zamanı gelmişti.

İke

Arafta olmak çok kötü bir şey. Sevdiklerinize yardım bile edemezken tek yaptığınız onların çektiği acıyı izlemektir. Annemle babam genel olarak iyi görünüyorlardı. Erkek kardeşim de öyle. Fakat beni en çok endişelendiren George'tu. Çoğu kardeş birbiriyle yakındır ancak ikiz olunca, normal kardeşlerin asla anlayamayacağı bir bağınız oluyor. Doğduğumuz günden beri birbirimizin en yakın arkadaşımızdık.

Ve şimdi, ben öldüm.

“Evet, Anne. Pazar günü akşam yemeği için evde olacağım.” Durakladı. George, “Hayır, sarhoş değilim,” diye annemi rahatlattı. Yalan söylemiyordu. Sarhoş değildi, yani henüz.

“Hayır, Anne! O sadece kokainden uçmuş lanet bir uyuşturucu bağımlısı!” diye bağırdım, kimse beni duyamasa da. Aslında bu iyi bir şeydi, çünkü annem böyle konuştuğumu duysa beni mahvederdi.

Annemin, telefonun diğer ucundan George’a ne söylediğini tam olarak duyamıyordum, ama boğuk hıçkırıklarını işittim. “Biliyorum, Anne. Onu ben de özlüyorum.” Bir eliyle gözlerini kapattı ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

“Kahretsin, George,” diye hırladım. Onu böyle görmekten nefret ediyorum.

“Gitmem gerek, anne. Seni seviyorum.” dedikten sonra cepte telefonunun ekranına sertçe dokunup kanepeye fırlattı. Önünde duran üzeri beyaz toz tabakasıyla kaplı cam sehpa da bir torba kokain, bir cüzdan ve boş bira şişeleri vardı. George öne doğru uzanıp temel eğitimden mezun olduğum gün çekilen, çerçevelenmiş, üniformalı bir fotoğrafımı aldı. Uzun bir süre fotoğrafa bakıp usulca elinden bıraktı. Kanepeden kayarak dizlerinin üzerine çöktü ve cebinden ehliyetini çıkardı. Saniyeler içinde bir parça kokaini üç küçük çizgiye bölmeye başladı. Ehliyetini cüzdanına koyduktan sonra, bir banknot çıkarıp sıkıca sardı ve onu ilk çizgiyi içine çekmek için kullandı.

“George!” diye bağırdım. “Tanrım, kendine bunu neden yapıyorsun?” Ama bu söylediklerimin anlamı yoktu, çünkü beni duyamıyordu.

Daha fazla izleyemeyecektim. Üstelik o sürtük Misty’nin buraya doğru geldiğini biliyordum, onları beraber görmek midemi bulandırıyor. Kardeşim berbat bir haldeydi, ölümlüğün yasını tutuyordu ve o kız da bundan faydalanıyordu. Ona kokain getiriyordu, parasını kardeşim verdiği sürece birlikte çekip sonra da seks yapıyorlardı, üstelik bu durumu öğrenirse George’u gebertebilecek bir de erkek arkadaşı vardı.

Kasabanın hemen dışındaki Anioch Köprüsü’nün yaklaşık bir kilometre uzağında tekrar tekrar belirip kayboldum. Çocukken George’la buraya gelip balık tutardık, bunlar en güzel anılarımdan bazılarıydı. Gecenin karanlığında köprüye doğru ilerlerken, Jackson Nehri’nin sesini duyuyordum. Son birkaç gündür yoğun bir şekilde yağın yağmur nedeniyle su seviyesi yüksekti. Nehri kışkandığını hissettim. Hareket ediyor, akıyor ve sürekli devam ediyordu. Benim yaptığının tam aksine. Bense sıkışmışım, çözmek için hiçbir şey yapamayacağım bir sorunun içinde kapana kısılmışım.

Neredeyse on ay önce öldüm. İnsanların bahsettiği o “beyaz ışık” tamamen saçmalık. İlk başta öldüğümü anlamadım. Aslında rüya gördüğümü sanmışım, bir şekilde evde annem ve babamlaydım, ama onlarla konuşmaya çalıştığımda bana cevap vermediler, hatta beni duymadılar bile. Kısa bir süre sonra, Afganistan’da, bir patlamayla öldüğümü haber veren telefon geldi.

Herkes bu haberle mahvolurken, hissettiğim tek şey şaşkınlıktı. O an bunun bir kâbus olduğunu düşündüm, koğuştaki arkadaşım Sniper'ın yanında uyanacaktım ve şaka-laşacaktık. Ama böyle bir şey olmadı. Bunun yerine, yasımı tutan ailemi izlemek zorunda kaldım ve onları rahatlatmak için hiçbir şey yapamıyordum. George, öldüğümünden beri kontrolsüzce savruluyordu, onu böyle görmeye dayanamıyordum. Şüphesiz, beni buraya bağlayan, önümde her ne varsa ona doğru gitmemi engelleyen şey oydu.

Kendi kendime, "Cehennem gibi," diye mırıldandım. Düşüncelerime öyle dalmıştım ki, köprüye adım atmak üzereyken ileride yanan solgun ışığı fark etmedim.

"Üzgünüm büyükanne. Üzgünüm Axel. Daha güçlü olmadığım için üzgünüm." Bir kadının ağladığını duyduğumda düşüncelerim bölündü. Gözlerim sesin geldiği yöne döndüğünde çok büyük bir yağmurluk giyen zayıf bir kadın gördüm, yağmur üzerine yağarken koyu renk saçları başına yapışmıştı. Burnunun ucundan sular damlıyordu. Sesli bir şekilde ağlarken, köprü'nün tırabzanında duruyordu. Ne yapacağımı bilemez bir halde yerimde donakaldım, ama ağlamayı kesip başını kaldırdığında, nefesim kesildi. İlk başta kendini öldürme konusunda emin değildi. Şimdiyse yüzündeki boş bir ifadeyle sanki bir karar vermiş gibiydi. Yapmak üzere olduğu şeye karar verirken derin bir nefes aldı. Ve atlayacağından emin oldum.

"Yapma!" Beni duymayacağını bilmeme rağmen, elimde olmadan ona doğru koşarken bağırdım. Sesimi duyup bana doğru döndüğünde neredeyse şaşkınlıktan yere düşüyordum.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve bir anda gerildi.
Beni duydu.

“Git buradan!” diye bağırdı. Gözlerim ve ağzım açık, ona doğru baktım. *Beni görüyor! Beni duyabiliyor! Ceketinin koluyla burnunu silerken tekrardan, “Git buradan!” diye bağırdı.*

“Beni görebiliyor musun?” Şaşkınlıkla başımı salladım.

Gözlerini kapatıp inledi. “Sen ölüsün.” Bu bir soru değil, daha çok açıklamaydı. Yağmur durdu ve aramıza sessizlik çöktü.

“Beni gerçekten görebiliyor musun?” diye sordum tekrar, delirdiğimi düşünmeye başlıyordum.

“Ölü ve aptal,” diye mırıldandı. “Gördüğün gibi, seni görüp duyabiliyorum.”

“Ama... Nasıl?”

Yüzünü diğer yöne çevirip tekrar gözlerini kaparken, yandan görünüşüne baktım. “Git buradan. Sana yardım edemem. Ölülere yardım etmeyi bıraktım. Beni yalnız bırak.” Boş gözlerle suya baktı.

Kahretsin. Atlayacaktı. “Dinle. Adın ne?”

“Adımın bir önemi yok.”

“Benim için önemi var,” diye karşı çıktım. “Benim adım Ike. Ike McDermott. Lütfen, aşağı gel. Biraz konuşalım.”

“Neden?” İsterik bir şekilde gülerken sesi çok gizemliydi.
“Devam edebilmen için yarım kalan işlerini bitirmene yar-

dım edebileyim diye mi? Bak sana ne diyeceğim, *Ike*,” dedi acı acı. “Adıma gönderilmiş bir yüz dolardan başka hiçbir şeyim yok. Benzinim bitti, bana yardım edebilecek hiçbir arkadaşım veya bir ailem yok, bunların hepsi de *senin gibiler* yüzünden. Çünkü ölüler yaşamama izin vermiyor!” Gözyaşları öfkeyle gözlerine dolarken sesi titredi.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kafamı kaşıdım. Ölüleri görebilmesi, benim için iyi bir şey olsa da, muhtemelen onun için yıkıcı yanları vardı. Belli ki bu dünyada yapayalnızdı. Tekrar göz göze geldiğimizde, “Tüm bunlar için sana yardım etmeme ne dersin?” diye sordum. “En azından çoğu için. Benimle bir anlaşma yapmaya ne dersin?”

“Anlaşma mı?”

“Seni bazı iyi insanlarla tanıştıracayım, iş ve kalacak bir yer bulmana yardım edeceğim ve sen de... Yarım kalan işlerimi tamamlamama yardım edersin.” Suya doğru bakarken beni görmezden gelerek başını salladı. “Dinle, seni tanımıyorum veya neler yaşadığını bilmiyorum, ama şu an ne olursa olsun hayatta olmak için her şeyimi verirdim.” Gözyaşları yüzünden süzülüyordu, sanırım sözlerim onu etkilemişti. “Çoğumuzun sahip olma şansını bulamadığı bir şeyi ziyan etme,” diye yalvardım.

Suya bakmaya devam etti, sessizliğin içinde sadece burun çekme sesi vardı. Sonra da başını sallayıp tırabzanın altına, köprünün yoluna doğru indi. “Yaşamama izin veriyorsunuz. Kendimi bile öldüremiyorum!” diye inledi, aracının olduğu yönün tam aksine yürürken.

Onu yakalamak için arkasından koşarken, “Nereye gidiyorsun?” diye bağırdım. Beynim dolup taşmıştı. Beni görebiliyor ve benimle konuşabiliyordu. Aylardır ölüyümdü, kendimden başka da konuşacak kimsem yoktu. Buysa inanılmazdı!

Titreyerek tam aksi yönü gösterirken, “Aracım bu tarafta,” diye mırıldandı.

“Benzin alman gerekiyorsa, en yakın istasyon bu tarafta.” Başparmağımla omzumun üstünden arka tarafı işaret ederek, “Mercer ailesinin bir tane var. İyi insanlardır. Sana yardım ederler.”

Bir an durup bana baktı, yüzünü öyle bir çevirdi ki, arabasının ışığıyla aydınlanan gri gözlerini gördüm ve adeta nefesim kesildi. Bakışlarındaki hüznün neden bu kadar güzel görüldüğünü açıklamak çok zordu. Bir şekilde kapana kısılmış, özgür ve vahşi bir yaratığa benziyordu. Koyu renk saçları yüzüne yapışmıştı. Yüzünün tamamını görebilmek için ona uzanarak saçlarını yüzünden çekmek istedim. Bakışlarımız uzun süre birbirinden ayrılmadı ve soğuktan masmavi olmuş dudakları titremeye başladı. Donuyordu.

“Seni ısıtmamız lazım. Sana yardım edeyim...” Sözümü yarım bırakıp, adını söylemesi için ona izin verdim.

Derin bir iç çekti. “Charlotte,” dedi sessizce. “Ama bana Char derler.” *Charlotte*. İsmi duyunca hafifçe gülümse dim. Çok güzel bir isim, kendisi gibi.

“Tamam, Charlotte. Yanına alabileceğin kuru giysilerin var mı?”

“Arabamda.” Hızla yürüyüp önüme geçti, sürücü kapısını açıp içeri tırmandı. Birkaç dakika sonra bir sırt çantası ve küçük spor çantasıyla dışarı çıktı. Farlarını kapattıktan sonra, yağmur tekrar hızla yağarken kapısını kapattı. Gök yüzüne baktı ve yağmurun sertçe yüzüne vurmasına izin verdi. Elini havaya kaldırıp karanlığa doğru ortaparmasını çıkardı. Kahkaha attım. Onu sarmak, çantalarını taşımak istiyordum ama... mümkün değil.

Somurtarak yanımdan geçti, hemen ona katıldım. “Onları taşımaya yardım edemediğim için üzgünüm.”

Hafifçe güldü. “Ben de taşıyamadığın için üzgünüm.” Bir an durup, “Yani demek istediğim, hayatta olmadığın için onları taşıyamadığına üzgünüm,” dedi. Yağmur üzerimize yağarken, sözleri havada asılı kaldı. “Nasıl oldu?”

Ellerimi cebime koyup iç çektim. “Bomba. Afganistan.”

“Kahretsin,” diyerek iç geçirdi. “Üzgünüm.”

“Eğer daha farklı...” Sözümün devamını getiremedim, o da anladığını belli ederek başını salladı. Ölüm çok baktandı. Şakası veya geri dönüşü yoktu. Ama en azından soylu bir şekilde öldüm. Çok daha kötü ölümler vardı.

“Peki, beni nereye götürüyorsun?”

“Nerede olduğunu bilmiyor musun?” İnanamadım.

Utanarak gülümsedi. “Nereye gittiğim umurumda değildi. Benzinim bitene kadar sürmeyi planladım ve... şey... gerisini sen bozdun.”

“Bu konuda üzgün olduğumu söyleyemem,” diye dürüstçe cevapladım. “Gerçekten o kadar kötü mü?”

Yağmur yine aniden durdu, sanki Tanrı bir düğmeyi açıp kapatıyor gibiydi, ikimiz de durup gökyüzüne baktık. Bir süre sonra, tekrar yürümeye başladı, ben de onu takip ettim. Botlarının çıkardığı ses, sessizliği bozuyordu. “Son altı senemin her gününü ölümlerle geçirdim. Hiç arkadaşım yok, olanlar da delirdiğimi düşündü, ailem benimle ne yapacağını bilemedi, bu yüzden orada değilmişim gibi davranıp, bir erkek arkadaş edineceğim ümidinden de vazgeçtiler. Yani gördüğün gibi, bende ölümden başka hiçbir şey yok. Hayatım, diğer tarafa huzurla geçebilmeleri için ölümlerin işlerini halletmekten ibaret ve lanet olsun ki artık çok yoruludum.”

Bu yüzünden belliydi. Solgun yüzü ve çökük gözleri zor bir hayatı anlatıyordu. “Birbirimize yardım edebiliriz, Charlotte. Burası iyi bir yer. Seveceksin.”

“Neredeyiz?”

“Burası Warm Springs. Bath County’nin içinde küçük bir kasaba.”

“Warm Springs?”

“Evet. İnsanların yenilenip canlanmak için gittiği yer,” dedim en iyi radyo programcısı sesimle. “Jefferson Pools? Hiç duymadın mı?”

“Hayır,” diye cevapladı.

“Özel sıcak su kanyakları var... Tüm yıl boyunca sıcak kalıyor. General Robert E. Lee ve Thomas Jefferson sık sık giderdi.”

“Öyle mi?” dedi, etkilenmemiş bir şekilde.

“Her neyse,” diye devam ettim. “İyi bir yerdesin.”

“Hâlâ Virginia’da mıyım?”

“Evet.”

“Bana tam olarak nasıl yardım edebileceğini düşünüyorsun?”

“Dinlenecek bir yere ihtiyacın var. Ve bir işe. Sana bu konuda yardımcı olabilirim.”

“Nasıl? Sen ölüsün.” Kız gerçekleri söylüyordu.

Öylece durdum. “Öyle mi? Ciddi misin?” diyerek şaşırmış gibi yaptığımda gözlerini devirdi ve dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Tekrar yürümeye başladığımızdaysa sorusuna cevap verdim. “Bu kasabanın insanlarını tanıyorum. Neleri sevip neleri sevmediklerini biliyorum. Onların kalbini kazanmana yardım edebilirim.”

“Peki, karşılığında ne istiyorsun?”

Aklımdan George geçerken göğsümde bir ağırlık hissettim. “Zor günler geçiren bir erkek kardeşim var.”

“Tamamlanmamış işler,” diye mırıldandı ve sesli bir iç çekti.

“Bak, benim gibi insanlara yardım etmekten bıktığını biliyorum, ama ben farklıyım. Ben de sana yardım etmek istiyorum. Ben sana yardımcı olursam, sen de bana yardım eder misin?”

Çantalarını düzeltirken, “Sanırım başka bir seçeneğim yok,” diye mırıldandı ve omuzlarını silkti. “Anlaştık.”

Charlotte

Planlarınızın dakikalar içinde tamamen değişebilmesi ne tuhaf. Kırk dakika önce hayatıma son vermeyi düşünüyordum. Bundan da oldukça emindim. Ama sonra Ike çıkıp geldi ve planlarımı rayından çıkardı. Sanırım beni geri getiren şey, onun sözleri oldu.

“Dinle, seni tanımıyorum veya neler yaşadığını bilmiyorum, ama şu an ne olursa olsun hayatta olmak için her şeyimi verirdim.”

İntihar bencilce bir şeydi. Ölmüş olan, ancak yaşamak isteyen birine atılmış bir tokat gibiydi. Uzun boylu, yapılı bir adam aklımı yerine getirdi. Şimdi *Mercerların İstasyo-nu*'nun dışında onunla birlikte duruyordum. Dükkân eski, ışıklı tabelaları on yıllar önce yapılmış gibi duruyordu.

“Görünüşe göre bu gece Bay Mercer çalışıyor. Çok dost canlısıdır. İçeri gir ve ona durumunu anlat. Sana yardım edecektir.” Çarpık gülümsemesinin beni teşvik etme yöntemi olduğunu düşündüm. Yakışıklı, iriyarı ve kaslıydı, yaklaşık bir seksen boyundaydı, ama en iyi özelliği gülümsemesiydi.

Derin bir nefes alıp dükkânın önüne geldiğimde kapının camında kendi yansımamı gördüm. Koyu renk saçlarım kafama yapışmıştı ve giysilerim üzerimden sarkıyordu. Korku filminden çıkmış gibiydim. Tam bir felaket.

“Benim tam bir keş olduğumu düşünecek,” dedim parmaklarımı ıslak, birbirine dolaşmış saçlarımın arasında gezdirirken. “Bana bir bak.”

Ike güldü ve parlak gülümsemesi kalbimi ısıttı. “Hayır, düşünmeyecek. Bu kasabada bir sürü iyi insan var, Charlotte. Mercerlar en iyilerinden biri. Bana güven.”

“Tamam,” diye söylendim kapıyı açıp içeri girerken. Kalm, gri kaşları ve güzel gözleri olan yaşlı bir adam beni düşünceli bir şekilde karşıladı.

“Çok kötü görünüyorsun, çocuğum. İyi misin?” diye sordu, tezgâhın etrafından dolaşıp bana doğru yaklaşıırken.

“Evet, efendim. Yaklaşık üç kilometre geride arabam bozuldu ve yağmurda yürümek zorunda kaldım.”

“Tanrım, hasta olmazsan iyidir.” Samimi bir endişeyle başını salladı. “Arabana sabah baktırırım. Altı kilometre uzakta bir motel var, bu gece seni oraya yerleştirebiliriz. Seni oraya ben götürürüm.” Hemen ceketini alıp kapıya, “*On dakika sonra geri geleceğim,*” yazan bir levha asarak beni dışarı doğru yönlendirdi ve kapıyı kilitledi.

“Çok nazıksınız,” diye şaşkınlıkla mırıldandım. Gecenin bir yarısı kim bir yabancıya, hele de keş gibi görünen bir yabancıya böyle bir şey teklif eder ki? Bay Mercer, binanın yan tarafına yürürken gülümseyip başını salladı.

Beni bir Ford Highboy’a götürüp kapısını açtığında çok şaşırdım. İçeri girip kamyoneti çalıştırır çalıştırmaz aracın kaloriferini açmıştı. *Ne tatlı bir adam,* diye düşündüm, daha mutlu olamazdım. İlerlerken Ike sol tarafta, ortamızda oturuyordu, ancak Bay Mercer onu göremiyordu tabii ki. Radyoda sakın sakın Merle Haggard’dan “*Okie from Muskogee*” şarkısı çalarken duruma ne kadar uygun olduğuna hayret ettim.

“Bu arada, ben Bill Mercer.” Başını bana doğru salladı. Arabasına bindiğimi, ama adımı bile bilmediğimi fark ettim. Kendimi tanıtmalıydım, fakat Ike onun adını zaten söylemişti. Çok yorgunum ve artık mantıklı düşünemiyorum.

“Charlotte,” diye cevapladım. “Ama bana Char derler.”

“Nerelisin, Char?”

“Oklahoma’da doğup büyüdüm.”

“Hey... Sen bir Okie’sin,” dedi, yüzü bir başka gülümsemeyle aydınlanırken. “Şarkı,” diyerek şarkıya dikkat çekti.

Gülümsedim. “Ben de tam onu düşünüyordum.”

“Evden çok uzaktasın,” diye ekledi ve bana endişeyle baktı.

“Doğru söylüyorsun,” dedim.

Warm Springs Moteli’ne vardık ve üzerinde, “BOŞ ODA” yazan bir ışıklı tabelanın olduğu bir ofise girdik.

“Selam, Bill. N’aber?” İtfaiye kırmızısı saçları ve mosmor far sürülmüş gözleri olan iri ve güçlü bir kadın, düz ekran bir televizyonun önünde duran koltuğundan kalktı.

“Ginger, bu Charlotte ama kendisine Char denmesinden hoşlanıyor.”

“Merhaba, Char,” diye beni karşıladı ve tombul yanaklarıyla gülümseyerek, “Zor bir gece geçirmiş gibi görünüyorsun,” dedi.

Omzumu silkip ona utangaç bir şekilde gülümsedim. “Öyle diyebiliriz.”

Ike, “Sıcak bir duşun iyi gelmeyeceği hiçbir şey yoktur,” diye dalga geçti, ama onu görmezden geldim. Ölülerini görmezden gelmeyi ve diğer insanların önünde onlara cevap vermemeyi öğrenmem yıllarımı aldı. Onlara doğru attığım küçük bir bakış bile insanların tuhaf olduğumu düşünmelerine sebep olabiliyor.

“Bir odanın geceliği *kırk dolar*, ama kablolu televizyon var ve sıcak su harika.”

Kırk dolar mı? Bu çok ucuz! Çantalarımı yere atıp sırt çantamı açmak için uzandım. Sıcak bir duşun ve yatağın düşüncesi bile beni titretirken, paramı arabanın torpido gö-

zünde bıraktığımı fark ettim. *Kahretsin!* Ayağa kalkıp çantalarımı alırken yüzüm alev aldı. “Vaktinizi harcadığım için üzgünüm, Bay Mercer, ama paramı arabamda unutmuşum. Oraya geri dönüp geceyi arabamda geçiririm.” Ne kadar utandığımı anlayıp gözlerini kapatan Ike’a bakarken utançtan ölüyordum.

“Saçmalama, çocuğum.” Bay Mercer olmaz der gibi bana doğru elini salladı. “Ben öderim. Paranı aldığında, başka bir zaman bana geri ödersin.”

“Bunu kabul edemem, efendim.” Şiddetle başımı salladım. Sadaka istemiyordum.

Ike ellerini açarak, “Neden olmasın?” diye sordu. “Donuyorsun ve dinlenmen gerek!” Onu hâlâ görmezden geliyordum, fakat vücut dili ve konuşması bu kadar canlıyken bunu yapmam çok zordu.

“Tatlım, dinlenmen lazım. Yarın kaçıp bana parayı geri ödemezsen, kırk dolar beni öldürmez. En azından senin güvenli bir gece geçirdiğini bilirim. Bu beni rahatlatır.” Bay Mercer, Ginger’a parayı uzatırken nazikçe bana baktı. Gözlerindeki acıyan bakıştan nefret ettim. Evsiz bir gezgin gibi görünüyordum ki zaten teknik olarak öyleydim.

Yıllardır çıkarmadığım gümüş haç kolyemi gösterip, “O halde bunu alın,” dedim. “Bunu alın, böylece paranızı geri vereceğimden emin olabilirsiniz. Bu benim en değerli eşyalarımın biri, onu asla bırakmam. Ama lütfen satmayın. Paranızı yarın getireceğim.”

Bay Mercer kolyeyi aldığında dudaklarında nazik bir gü-

lümseme belirdi. “Söz veriyorum,” diyerek kapıya doğru ilerledi ve çıkmadan önce dönüp, “İyi geceler, Char,” diye ekledi.

“Teşekkürler, Bay Mercer. Çok nazıksınız.” Başımı salladım.

“Evet, tatlım, sana bir oda hazırladım,” dedi Ginger tezgâhın arkasından.

“Sürpriz. Yanında biri daha var,” dedi Ike. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Ginger beni on üçüncü odaya götürdü, burası onun ofisine en uzak olan odaydı. Sanırım yalnızlığı seviyordu. “Ben gittiğimde kapıyı mutlaka kilitle ve bir şeye ihtiyacın olursa telefonda sıfırı çevir, doğrudan bana ulaşırısın.”

“Teşekkür ederim, hanımefendi,” deyip gülümsedim.

“En son ne zaman yemek yedin tatlım? Rüzgâr esse uçacak gibisin. Akşam yemeği için kızarmış tavuk yapmıştım, birkaç parça daha var. Onları senin için ısıtabilirim.”

“Çok nazıksınız, ama sanırım sıcak bir duş ve güzel bir yatak şu an ihtiyacım olan tek şey. Yine de, teşekkür ederim.” Başımı salladım.

“Tamam, tatlım. İyi geceler.” Kapıyı kapattığında yatağa zıpladım. Ike, kapının yanındaki sarı, plastik deri koltuğa oturdu.

“Kasabadaki tek motel bu mu?”

Güldü. “Bu eyaletteki tonlarca pansiyonun yanında bir de zenginlerin gittiği *The Plantation* var. Gördüğün gibi bu motel biraz daha düşük seviyede fakat önümüzdeki birkaç hafta içinde dolacağından eminim.”

“Neden öyle?”

“Çünkü buranın turist mevsimi sonbahardır. Sıcak su kaynaklarının tadını çıkarmaya ve doğanın renginin değiştiğini görmeye her yerden insanlar gelir,” diye açıkladı. Onu dinlerken, ıslak giysilerimin içinde üşüyerek titredim.

“O giysilerden kurtulup sıcak bir duş alman gerek,” dedi Ike.

“Tamam, anne,” dedim ayağa kalkarken. Bir an ona baktım, o da bana baktı.

“Bana biraz mahremiyet vermeyi düşünüyor musun?”

“Beni umursama. Ben ölüyüm.” Karnımı titreten mükemmel bir gülümsemeyle bana baktı.

“Senin önünde soyunmayacağım, asker çocuk,” diye onu uyardım.

“Şehit düşmüş bir askerim, ölüyüm ve araftayım, biraz olsun bakamaz mıyım? Bu çok zalimce, Charlotte,” dedi alayla gözlerini kapatarak.

Çantamı karıştırırken gülmeden edemedim ve onu, “Beni duştayken de izlemesen iyi edersin,” diye uyardım.

Kahkahalarla güldü. Kahkahası öyle canlı ve derindi ki, biraz daha gülmemi sağladı. “Hadi ama. Bir kızı duş alırken gizli gizli izleyemedikten sonra ölü olmanın ne anlamı kalır ki?”

“Ama ben bileceğim,” diye ona hatırlattım. “Kahretsin!” Giysilerimi yatağa bırakırken inledim.

“Ne oldu?”

“Her bokum ıslandı,” diye sızlandım.

“Ağzın da biraz pismiş,” dedi sırtarak.

“Ve?”

“Hoşuma gitti,” diye omzunu silktilti.

“Sanırım bu gece çıplak uyuyacağım,” diye iç çektilti.

“Tanrı beni duydu,” dedi Ike tavana doğru bakıp ellerini açarken.

“Burada yatmayacaksın,” diye belirttilti.

“Denemeye değerdil,” dedi yenilmiş bir sesle. Banyoya doğru giderken arkamı döndüğümde Ike’ın yere baktığını gördüm. “İyi misin?”

Gözlerimin içine bakarken başını sallayıp, “Aylarca ve aylarca etrafta dolayı seni gören veya duyan bir kimsenin olmamasının nasıl bir şey olduğunu bilemezsin,” dedi. Bana bunu söyleyen ilk ölü o değildi. Ne zaman yeni bir ruh ortaya çıktığı için üzölsem, bunu hatırlayıp duygularını paylaşmaya çalışıyorum, ama bazen bu çok zor.

Uzunca bir süre bakıştıktan sonra ayağı kalktı. “Kardeşimi kontrol etmeye gideceğim ve seni biraz rahat bırakacağım. Sen uyanmadan geri dönmüş olurum.” Ayağı kalkarken boynundaki asker künyesi şıkırdadı.

“Tamam,” diyerek yutkundum, tuhaf bir şekilde gittiği için üzölldüm. Normalde, bu benim için bir tür kutlama olurdu. Yalnızlık. Ama nedense onu tanımak istiyordum. O tanıdığım ruhlar içinde beni ilk önemseyen kişiydi. “Sabah görüşürüz.”

“İyi geceler, Charlotte,” dedi ve sonra yok oldu.

İke

George'a bakmaya gittim. Misty'nin göğüsleri meydandaydı, ikisi de sızmıştı. Neyse ki George hâlâ nefes alıyor. En büyük korkum aşırı doz alarak kendini öldürmesi. Ölümünden sonraki on ay içinde, George çok fazla kilo vererek yarı ölüye döndü. Sanki orduya katılmamı engelleyebilir ya da orada olsa beni kurtarabilirmiş gibi, ölümünden dolayı kendini suçluyor. Orduya katılmak benim seçimimdi. Bu istediğim bir şeydi ve ölümümün onda yarattığı etki dışında hiçbir pişmanlığım yok.

Ancak artık bir ümit var. Artık Charlotte var. Cevap, bu vahşi ve güzel yaratık olabilir. Ama gördüğüm kadarıyla onun da kurtarılmaya ihtiyacı var. O köprüde birkaç dakika sonra belirseydim, onunla hiç tanışmayabilirdim. O, George'a yardım ederken benim de ona nasıl yardım edebileceğimi bulmam gerek. Onu ve kardeşimi, kendilerini öldürmeden nasıl kurtarabileceğimi bulmam lazım.

Sabah saat dokuz ve Charlotte hâlâ uyuyor. Gün ışığında ve kuru saçlarıyla daha farklı görünüyor. Koyu renk, parlak ve yumuşak saçları yastığın üzerine yayılmış. Dudakları dün geceki gibi mavi değil, pembe. Yüzüstü yatıyor, battaniye poposunu zar zor kapatmış. Cildi pürüzsüz ve yumuşacık görünüyor, ona dokunmak için her şeyi verirdim. Onu bu şekilde izlememem gerektiğini bilsem de kendimi alamıyorum. Ölü olabilirim, ama hâlâ bir erkeğim ve güzel kadınlara bakmayı seviyorum.

Onu uyandırmalıyım. Arabasını bıraktığı yerden almalı ve bir an önce ona bir iş bulmalıyız.

“Uyan! Uyan! Uyan!” Bağırıp ellerimi yüzüne doğru çırp-tım. Çılgın gözlerle şaşkın bir halde uyanırken neredeyse göğüslerinin tamamını gördüm. *Tanrım, çok güzeller.* Demek istediğim, bana sapık diyebilirsiniz, ama battaniyeyi çekip üstünü kapatmadan önce ona baktığım için hiç utanmıyorum. Tanrım, kadın hissini özledim. Yumuşaklığını ve sıcaklığını...

“Seni öldüreceğim!” diye bağırdı.

“Bunun için biraz geç kaldın, bebek,” deyip çenemi kaldırdım. Bana fırlattığı yastık içimden geçip yere düştü.

Esnedim. “Of.”

“Bir daha asla beni böyle uyandırma!” diye bağırdı. “Üzerimde hiçbir şey yok!”

“Gerçekten mi? Fark etmemiştim,” diye, şaşırır gibi yaptım.

“Pislik!”

O, battaniyeyi üstüne sarıp ayağa kalkarken, “Aman aman, sabahları huysuzuz demek,” diye kıkırdadım. Ölüler de sertleşebilir. Kafamda onun uzun ve zayıf vücudunu yararken, beni görmesin diye arkamı döndüm. *Lanet olsun!*

Çantasını kapıp banyoya koştu ve kapıyı ardından çarptı. Görünüşe göre sabah insanı değil. Banyodan çıktığında, üzerinde yırtık bir kotla siyah bir bluz vardı. Koyu renk saçlarını açık bıraktı ve biraz makyaj yaptı. Hâlâ yorgun ve güçsüz görünmesine rağmen biraz daha canlanmış olması beni mutlu etti. Onu iyi tanımıyorum, ama umarım her şey hallolduğunda mutluluğu bulmasına yardımcı olabilirim.

“Ne kadarını gördün?” diye sordu, çantasını kapatırken.

“Çok değil.” Omzumu silktim ve o da rahatlayarak iç çekti. “Sadece göğüslerini,” diye ilgisizce ekledikten sonra bana bir saç fırçası fırlattı, fırça içimden geçip duvara çarptı.

“Bunun işe yaramayacağını konuştuk sanıyordum.”

“Çok kötüsün,” diye kızdı ve sırt çantasını omzuna astı.

“Çok güzellerdi, Charlotte.” İltifatım yüzünün kızarmasına sebep oldu, ama gülümsemeden de edemedi.

“Yeteneğim seni görmek ve duymakla sınırlı olduğu için şanslısın. Sana dokunabilseydim gününü görürdün.”

Odadan çıkarken kapıyı yüzüme çarptığında güldüm. Dışarıda, yanında belirdim, çıkışını yapmak için resepsiyona gittik, ama Ginger gülümseyerek başını salladı.

“Görünüşe göre, Bay Mercer eve gidince Bayan Mercer’a senden bahsetmiş, sabah ilk iş buraya geldi ve pazara kadar kalman için odanın ücretini ödedi.”

“Ne?” Charlotte kadına tuhaf tuhaf baktı.

“Senin için bunu bıraktı.” Ginger ona bir poşet uzattı, içinde Charlotte’un kolyesi vardı.

“Neden benim için böyle bir şey yaptılar?” diye sordu Charlotte, ama Ginger’a değil de bana bakıyordu.

“Sanırım onlara kızlarını anımsattın. On yıl kadar önce öldü,” dedi Ginger ve hüznle gülümsedi.

Charlotte derin bir iç çekti, bu haberin onu nasıl etkilediğini görebiliyordum. “Teşekkür ederim, Ginger,” derken gri gözlerini yere eğdi.

“Ah ve bir de bu.” Ginger tezgâha kesekâğıdından bir paket bıraktı. “Bunlar benim ev yapımı yabanmersinli çöreklerim. Bir şeyler yemen gerek kızım. Biraz kilo al. Buralardaki erkekler öyle kadınlardan hoşlanır.”

“I like big butts and I cannot lie.” Sir Mix A-Lot gibi rap

* İng.: Büyük popoları seviyorum, yalan söyleyemem.

yapıp kalçalarımı salladım. Dudaklarında hafif bir gülümseme sezdim ve yaptığımı gülmek istediğini anladım.

Charlotte, Ginger'a gülümseyip paketi aldı. "Çok naziksiniz. Çok teşekkür ederim."

"Sonra görüşürüz tatlım. Ah bir de Bayan Mercer, aslında ben ona Susan diyorum, kamyonetini bu sabah benzin istasyonuna çekti. Benzin koyup buraya getirdiler. Motelin yanma park ettiklerini söyledi."

Charlotte bana baktı. İnsanların önünde pek yapmadığını fark ettiğim bir şeydi. "Sana iyi insanlar olduklarını söylemiştim," dedim. "Hadi ama."

"Teşekkür ederim, Ginger." Çıkmadan önce Charlotte el salladı.

"Burası neresi böyle? Masal diyarı mı? Herkes neden bu kadar iyi?"

"Herkes değil," diye homurdandım. "Yakında kasabanın pislikleriyle de tanışacaksın."

Charlotte

Resmen, alternatif bir evrene girmiş gibi hissediyorum. Hemen arabamı Mercerların benzin istasyonuna sürdüm. Epey yalvardıktan sonra ona borcumu ödeyene kadar kolyemi almayı kabul etti, ama benden bir kuruş bile almadan önce bir iş bulmam gerektiğini söyledi. Böylece Ike’la kamyonetime binip üç kilometre güneye gittik ve *Ike ve George’un Yeri* adlı bir yerin önüne park ettik.

“Bir restoranın mı var?” diye sordum tabelaya bakarken.

“Vardı. Artık tamamen George’un oldu.”

“*Ike ve George’un Yeri* mi? Çok yaratıcıymışsınız.” Şaka yapmaya çalışıyordum ve yüzümü ona döndüm, uzun bir süre tabelaya bakıp başını salladı.

“Görev süremin bitişine iki ay kalmıştı, ayrılacaktım ve tekrar yazılmayacaktım. Buraya geri dönüp restoranı birlikte çalıştıracaktık. Ama...” Sesli bir iç çekti. “Planlar değişebiliyor, öyle değil mi?”

Konuyu değiştirmeye çalışarak, “Böyle küçük bir kasabada bir restoranın nasıl ayakta kaldığını sorabilir miyim?” dedim.

“Bina aileme ait, bu sebeple kiramız yok ve kasabada da topu topu üç bar var. Daha önce de söylediğim gibi burası özellikle sonbaharda büyük bir turizm merkezi. *The Plantation* büyük bir yer.” Devasa bir malikâneye uzanan büyük taş sütunların olduğu noktayı gösterdi. “Onlardan da pek çok müşteri geliyor.”

“Anladım.” diyerek başımı salladım. “İş bulmama yardımcı olacağını düşündüğün yer burası mı peki?”

“Evet. Garsonluk yapabilirsin, değil mi?”

“Evet.”

“Hadi içeri girelim.”

Restoranın, fiçilerin üzerine yerleştirilmiş bir bar tezgâhıyla rustik bir havası var. Zemini tamamlanmamış, fakat eskimiş bir görünümü var ve hoparlörlerinden *country* müzik yayılıyor. Ike’la beraber bara gidip oturdum ve etrafa göz atarak çalışan birini görmeye çalıştım. Bar tezgâhının

üzerindeki teneke kovanın içinde yer fıstığı vardı ve karnım gurulduyordu. Ginger'ın çöreklerini henüz yememiştim, bu yüzden bir avuç fıstık alıp kabuklarını kırmaya başladım.

Aniden, gözüne fazlaca kalem çekmiş bir sarışın ortaya çıktı ve kocaman sırtarak, “Geldiğini duymadım, tatlım. Nasılsın?” diye sordu.

“Çünkü büyük olasılıkla arkada kokain çekiyor ya da patronu yalıyordu,” diye eklerken Ike’a şaşkın gözlerle bakmak için kendimi zor tuttum.

Şoku atlattıktan sonra, “İyiim. Teşekkür ederim,” dedim.

“Menü ister misin?”

Ike, “Ona, George’la konuşmak için geldiğini söyle,” dedi.

“Aslında, George’la görüşmek için geldim.” Kaşlarını çatıp beni tepeden tırnağa süzdü.

“Geleceğinden haberi var mı?” diye sordu, ses tonunda şüphe kırıntıları vardı.

“Aptal sürtüğ,” diye homurdandı Ike.

“Hayır, yok,” diye cevap verdim hemen.

“İsmi neydi?” diye sordu. Ike, yanı başımda bilmediğim bir nedenle öfkeden deliriyordu. Soruları sinirime dokunmaya başladı, ama Ike kadar sinirli değildim.

“İsmim Charlotte. Ama bana...”

“Misty!” diye mutfaktan kalın bir ses yükseldi. Sese doğru dönüp onun mutfaktan dışarı çıkışını gördüğümde neredeyse taburemden düşüyordum. “Misty! Dün gecenin kapanışı nerede?”

Ağzım açık kaldı, gözlerimi ondan ayıramadım. Bu Ike. Ike’ın kanlı canlı hali.

“George’la benim tek yumurta ikizi olduğumuzu söylemiş miydin?” diye arkamdan fısıldadı Ike hafifçe kıkırdayarak.

Henüz aklımı toparlayamadan tekrar ona baktığımda sarımrım şaşkınlığım yüzüme yansıdı. Ölü birini ve hemen yanında da onun canlı halini görmenin nasıl bir şey olduğunu anlatamam. Kafam allak bullak oldu.

“George, bu küçük kız seninle konuşmak istediğini söylüyor,” Misty sorusunu duymazdan gelip çenesini bana doğru uzattı, bana karşı hissettiği ani hoşnutsuzluk ses tonundan belli oluyordu.

Küçük kız mı? Bana gerçekten böyle mi dedi? Normalde çok sinirlenirdim, ama hâlâ Ike’in kardeşiyle tıpatıp aynı olmasının şokunu yaşıyorum, bu yüzden aşağılamasını umursamayıp konuya odaklandım.

“Öyle mi?” Göz göze geldikten sonra başını yana çevirip, “Sizi tanıyor muyum?” dedi.

Hâlâ ağzım açıktı, donakalmıştım.

Ike, “Tamam. Sana daha önceden söylemem gerekirdi, ama lütfen ağzını kapatıp bir geri zekâli gibi bakmayı keser misin?” diye rica etti. Ağzımı kapatıp sırtımı dikleştirdim.

“Ah... Hayır. Hiç tanışmadık,” diye kekeledim.

George, Misty’ye baktı. “Misty, gidip Sniper’ın malları indirmesine yardım eder misin?”

“Tabii.” Ona gülümsedi ve bana kısa bir bakış attı. Kız gider gitmez, George barın arka tarafına yürüdü ve panoyu yerleştirdi. Artık onu daha iyi görebildiğimden, aralarındaki farkı seçebiliyorum. Ike daha iri ve geniş yapıyken George daha

zayıftı. George'un saçları daha uzun ve dağınıkken Ike'inki asker tıraşıydı.

"İsminiz neydi?" diye sordu George. Aklımın yerine gelmesi için başımı salladım.

"İsmim Charlotte. Kasabaya yeni geldim. Bir motelde kalıyorum." Ondan nasıl iş isteyeceğimi bilemediğimden duraksadım.

"Sor işte!" diye buyurdu Ike.

"Garsona ihtiyacınız olabileceğini duydum," dedim Ike'tan rahatsız olmuş bir halde. İnsanların göremediği birinin sürekli sizinle konuşması ve bunu belli edememek hiç kolay bir şey değil.

"Peki, bunu nereden duydun?"

Kahretsin! Ne söyleyeceğim? Ölü kardeşin mi? "Bay... Mercer söylemişti," diye yalan söyledim. Umarım bir gün aralarında bu konu açılmaz.

"Deneyimin var mı?"

"Biraz. Üniversitede garsonluk yapmıştım."

"Peki bu kaç sene önceydi?"

"Altı yıl önce, ilk senenin sonunda okulu bıraktım. Ailevi meseleler yüzünden."

Daha doğrusu, ölü insanlar görmeye başlamıştım ve lanet olası aklımı yitirdiğimi sandım, ama George'un detayları bilmesine gerek yok.

"Ve o zamandan beri?"

"Ah..." O zamandan beri, oradan oraya gezinip ölümlere yardım ediyorum ve hiç para kazanmıyorum. "Elime biraz

para geçti, bu beni bir süre idare etti, ama şu an bir işe ihtiyacım var.” Tamamen uydurduğum söylenemez. Doğruyu söylemek gerekirse babam ortadan kaybolmam için bana para verdi. Bana toptan bir para verildi ve seyahat edip yeni insanlarla tanışmam söylendi. Başka bir deyişle, ortadan kaybolmam gerekiyordu, çünkü çok karmaşıktım ve ölümleri görebildiğim için insanları ürkütüyordum. Parayı aldım, annemle babama sıkıca sarıldım ve hayatlarımdan çıktım.

George kollarını kavuşturup beni baştan aşağı süzdü. “Sana yardım etmek isterdim, ama kasabaya yeni geldin, yarın haber vermeden çekip gitmeyeceğinin de bir garantisi yok. İstersen yolun aşağısındaki marketi dene.” Arkasını dönüp eğildi, dolapta bir şeyleri düzenledi, ben de Ike’a bakıp omuz silktim.

“Tanrım, kendini beğenmiş bir pislik,” diye mırıldandı Ike. “Tamam. O bahisçi bir adamdır. En sevdiği şarkıyı müzik kutusunda seçebileceğine dair bahse gir ve eğer bilersen sana bir şans versin.”

Bunun ne kadar aptalca olduğunu Ike’a yan yan bakarak belli etmeye çalıştım.

“Güven bana. Kibirli bir piçtir. Senin kaybedeceğini düşünerek bahsi kabul edecektir.”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Yap şunu, Charlotte. Lütfen.” Gözlerini kırıştırdı, gülümsememek için kendimi zor tuttum. Bunun yerine, ona bakıp derin bir nefes aldım.

George ayağa kalkıp yüzünde hayrete düşmüş bir ifadey-

le tekrar bana baktı. Belki de, beni reddettikten sonra gideceğimi düşünüyordu.

“Bahisçi bir adama benziyorsun.” Ayağa kalkıp bozukluk bulmak için sırt çantamı karıştırmaya başladım. “Müzik kutusunda en sevdiğin şarkıyı seçebileceğime dair bahse girelim. Yapabilirsem, bana iş verirsin. Yapamazsam, giderim ve bir daha geri gelmem.” İki tane çeyreklik buldum ve işveli bir şekilde George’a gülümseyip, kendimden emin bir duruşla omuz silkerek ona meydan okudum.

Güldü ve tekrar kollarını kavuşturdu. “En sevdiğim şarkının o olduğunu kabul edeceğimi kim söyledi? Yalan söyleyebilirim.”

“Söylemez,” diye ekledi Ike, kardeşine doğru bakarak. “Mükemmel biri değil ama yalancı da değil.”

“İnsanları tanımak konusunda iyiyimdir. Bana dürüst bir adam gibi geldin,” diye cevapladım, çeyreklikleri avuçlarken. Bakışlarımız birleştiğinde George kaşlarını çattı. Gözlerinin rengi Ike’mkine göre çok daha koyuydu; Ike’in gözleri toprak rengi, parlak ve yumuşakken George’unkiler koyu kahverengi ve soğuktu. Merhametsiz bir soğuk değilse de daha çok yaralı, insanları kendisinden uzak tutmak isteyen, kırgın bir soğukluktu bu.

“İsmin ne demiştin?” diye sordu bana doğru bir adım atarak.

“İsmim Charlotte, ama bana Char derler.” *Kardeşin dışında.*

“Tamam, Charlotte.” Sırtıttı. Görünüşe göre McDermott

kardeşlerin ikisinin de takma adımı kullanmaya niyeti yoktu. “Anlaştık. En sevdiğim şarkıyı seç ve ben de sana bir şans vereyim.”

Başımı sallayıp girişin yanındaki müzik kutusuna doğru yürüdüm. Bozukluklarımı makineye atarken Ike kolunu neon ışıklı makinenin üzerine yasladı. “Johnny Cash, *God’s Gonna Cut You Down*,” dedi. Kendime engel olamayarak Ike’a sırtarak baktım. “Ne? Cash hayranı değil misin?” Bana hüznü bir bakış attı.

“Öyleyim,” diye fısıldadım.

“Ne?” diye inledi. “Harika bir müzik zevki! Ben hayattayken neredeydin sen?” Beni bir şahin gibi izleyen George’a çaktırmadan, iltifatına hafifçe gülümseyerek karşılık verdim.

Seçeneklerin arasında bulduğum şarkının numarasını girdim. Gerisin geri bara doğru yürürken, müzik kutusu tıkr tıkr seslerle diskleri değiştirdi ve biz de George’la birbirimize bakmaya başladık. Bara ulaşmadan durdum, kollarımı kavuşturdum ve onun duruşuna uyum sağlayarak bir kaşımı kaldırdım.

Hoparlörlerden o tanıdık melodi yankılandığında, George “*anasını satayım*” tavrıyla kollarını iki yana açarken sırtımdan edemedim. Sıradan bir havayla omuzlarımı silerken yüzümde galip bir gülümseme belirdi. “Ne zaman başlayabilirim?” Sırt çantamı kaptığım gibi omzuma astım.

“İstersen bugün eğitime başlayabilirsin, ama beceremezsen gidersin.”

“Anlaşıldı. Gidip üzerimi değiştirip gelebilir miyim?”

“Evet, siyah şortun ve siyah spor ayakkabın var mı?”

Şaşırtıcı bir şekilde vardı. “Evet.”

“Burada sana göre bir tişört var, bir saate burada ol.”

Sertçe başımı sallayıp kapıya yöneldiğimde George, “Hey, Charlotte!” diye seslendi ve arkamı döndüm. “Nasıl bildin?”

Sırıttım. “Şanslı tahmin.” Omzumu silkip çıktım.

Kamyonetime binerken Ike kahkahalar atıyordu. Tabii aslında ben biniyordum, o ise kamyonetin içinde belirliyordu ya da her ne yapıyorsa işte. “Tanrım, onu nasıl da iyi tanıyorum. Çok kolay oldu.”

“İkizin olduğu konusunda beni uyardığın için teşekkürler, pislik,” diye çıktım 4Runner kamyonetime çalıştırırken.

“Bir anda etrafında aşırı seksi iki erkeğin olması zor olsa gerek.” Gözlerimi devirdim, ancak işin gerçeği, gerçekten çok zordu. Birbirine tıpatıp benzeyen çok yakışıklı ve seksi iki erkek. Ama bunu ona söylemeyeceğim.

“Evet. Evet, gerçekten kendimden geçtim,” diye alay ederek güldüm. “George ve Misty birlikte mi?”

“Hayır, sanırım sadece seks partneri. Biraz karışık.” Bu durumdan hoşlanmıyormuş gibi görünerek, “Onun hakkın-da konuşmak istemiyorum. Hadi ne kadar seksi olduğumu düşünmen hakkında konuşalım,” diye dalga geçti Ike.

Başımı sallayıp sırtıtmamak için dudaklarımı birbirine yapıştırdım. “İflah olmazsın.”

“O nedir? Vücudumu mu beğendin?” dedi.

“Başın tuhaf şekilde büyük. Egondan olsa gerek,” diye yapıştırdım.

“If you want my body and you think I’m sexy, come on, sugar, let me know.” Ike, en iyi Rod Stewart taklidiyle şarkı söyleyip oturduğu yerde kalçalarını salladı.

“Hayır. Bunu yapmayı hemen kesmelisin bence,” diye güldüm.

“Neden? Tahrik mi oluyorsun?” diye sordu kalçalarını sallamaya devam ederken.

“Daha çok seni izlemek beyin hücrelerimi öldürüyor. Şimdi, dikkatimi dağıtmayı kes. Gidip yeni işim için hazırlanmam gerek.”

Bunun üzerine ortadan kayboldu ve bir an inanamadım. Yalnız. Yalnızım.

Bir saat sonra, bana bir geri zekâlıymışım gibi soda musluğu kullanmayı öğreten Misty’yle barın arkasmdaydım. Daha önce de garsonluk yapmıştım ve anlaması güç bir şey değildi, ama o gevezelik ederken kibarca başımı sallıyordum. Çok hızlı konuşuyor, sürekli durup boğazı kurumuş gibi yutkunuyordu. Acaba Ike’m kullandığını söylediği kokainin yan etkilerinden biri mi diye merak etmeye başlamıştım.

Birden Ike belirdi ve beni baştan aşağı süzdü. Üzerinde, *Ike ve George’un Yeri* yazar daracık siyah tişört, hayal gücüne çok fazla bir şey bırakmıyordu.

* İng.: Eğer vücudumu istiyor ve seksi olduğumu düşünüyorsan, hadi tatlım, bunu bana söyle.

Ike kaşlarını kaldırıp, “Burada acayip bahşişler kazanacaksn,” derken kızardım bir yandan da Misty’ye odaklanmaya çalışıyordum.

Nihayet beni bir masaya oturtup tuzluk, biberlik ve şekerlikleri doldurmamı söyleyerek, öğle yemeği yoğunluğunu beklerken bir şeylerle meşgul olmamı sağladı. Yeni olduğumdan dolayı servis yapamayacağımdan; sadece gözlem yapabiliirdim bu yüzden ağır işlerin çoğunu bana yaptıracağından emindim. Ike karşıma oturdu ve *Get Rhythm* şarkısını söyleyerek beni izledi. Ona, bunun en sevdiğim Cash şarkısı olduğunu söylemedim. Annemle babam, Elvis ve Johnny’yi severdi.

Bütün tuzluk, biberlik ve şekerlikleri doldurunca onları masalara yerleştirmeye başladım ve *Get Rhythm* şarkısını sesli bir şekilde söylediğimi fark etmedim.

Şarkı söyleyip kalçalarımı sallarken sert bir bedene çarp-tım ve neredeyse tepsimi düşürüyordum. George bana baktı ve tepsiyi alıp masaya koydu.

Kolumu tutarak, “Neden bunu söylüyorsun?” diye sordu. Gözleri karanlık ve suçlayıcıydı.

Hissettiğim kadar şaşkın bir halim olsa gerek ki Ike, “Benim en sevdiğim Johnny parçası,” derken avcunu yüzünde gezdirerek kardeşine baktı.

“Anlayamadım,” dedim George’a söylemiştim, ama aslında Ike’la konuşuyorum.

“Bugün en sevdiğim şarkıyı nasıl seçebildin?”

Gözlerimi kırpmadan karanlık gözlerine baktım. *Kırgın*

olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Lanet olsun, ben de öyleyim. Bu beni korkutamaz ve korkutamayacak. “Johnny’yi seven birinin iyi bir müzik zevki vardır. Sen de zevkli bir adama benziyorsun.” Tam bu sırada Misty geldi ve ben de Ike için bir deneme yaptım. Misty’ye bakarak, “Yani en azından müzik konusunda,” dedim.

Ike, “Güzel,” diye kıkırdadı.

Misty ürkekçe, “George?” dedi. “Her şey yolunda mı?”

“İyiym ben,” kolumu bıraktı, ama gözlerimiz hâlâ birbirine kenetliydi. Nihayet döndü ve Misty’yle birlikte uzaklaştılar.

Masama döndüğümde fısıldayarak, “Kahretsin Ike? Bunu bilerek yaptın. Şarkı söylemeye başlayacağımı ve onun da bunu duyacağını biliyordun,” dedim.

Elini asker kesimi saçlarında gezdirerek, George’la Misty’nin uzaklaşmasını izlerken ona baktım. Gömleği karın kaslarını ortaya çıkarıyor ve salyalarımı akıtan V şeklindeki bir açıklığı gözler önüne seriyordu. Tabii ki, kısa bir an sonra ölü bir adama sulandığımı fark ettim.

Klasik ben.

Ulaşılmazı isteyen.

“Ona ulaşmana yardımcı olmaya çalışıyorum,” dedi bakışlarını bana doğru çevirirken. Neyse ki ona baktığımı fark etmedi.

Başka bir masaya geçtim, koltuğun üzerinde kayarak tuzluk ve biberlikleri yerleştirdim. “Bunu yaparken bana zarar verme. Bir şeylere vurmak istiyormuş gibi görünüyordu.”

“Seni asla incitmez. Yemin ederim.”

“Büyük olasılıkla beni kovar.”

“Hayır. Ama seni düşünüyor olacak.”

“Evet. Ona seni hatırlattığımı ve bunun da ne kadar acıttığını...”

“O bir uyuşturucu bağımlısı, Charlotte. Misty’ye onun torbacısı. Kendini aşırı dozdan öldürmeden önce onu o kızıdan uzaklaştırmam lazım.”

Gözlerimi kapattım. Yaptığımız anlaşma her geçen dakika daha da karmaşık bir hal alıyordu. Şimdi de keş kardeşini kurtarıp torbacı kız arkadaşını uzaklaştırarak Ike’in işlerini tamamlamasına yardımcı oluyordum. “Bak, Ike. Bana akıl verebilirsin, ama bırak ben kontrol edeyim. Bu konularda biraz tecrübem var.”

“Tamam,” dedi yenilgiyle. “Şimdilik senin yöntemlerini deneyelim.”

“Teşekkür ederim.” Gülümseyip bardan beni izleyen Misty’ye doğru ilerledim. Ike’la konuştuğumu gördü, aslında Ike’ı göremediği için kendi kendime konuştuğumu gördü. Ama bu küçük gerçeği görmezden gelmeye ve bana baktığını fark etmemiş gibi davranmaya karar verdim.

“Şimdi ne yapabilirim, Misty?”

Öğleden sonra akşamüzerine bağlandığında, bar işten eve giden *happy hour* insanları ve şehre gelen turistlerle

doldu. *Ike ve George'un Yeri* dışında, kasabada yemek yenebilecek *Sam Snead'in Yeri* ve *Lindsay's Roost Bar & Grill* adlı küçük bir mekân vardı, ayrıca kasabanın dışında da birkaç pizzacı bulunuyordu. Bana işi göstermesi için diğer garson Anna'nın peşine takıldım. Bundan başka bana tüm dedikoduları da aktarıyordu.

"Misty'yle George seviyor," diye fısıldadı çöplüğün arkasında durup sigara içerken. Kıvrık sarı saçlarını sımsıkı atkuyruğu yapmış, dudaklarına koyu kırmızı parlak bir ruj sürmüştü. Işıldayan mavi gözleri ve bembeyaz dişleriyle güzel bir kız olmasına rağmen bu renk ruj ona pek yakışmamıştı. "Misty, Roger'la da çıkıyor ve onu boynuzluyor, ama onun haberi yok," dedi Güneyli aksanıyla. "Öğrense deliye döner."

"Ve kimse ona söylemiyor mu?" Yani, gerçekten de bu kadar küçük bir kasabada bunun dedikoducu teyzeler için harika bir konu olduğunu hayal edebildiğimi söylemeye çalışıyordum.

"Elçiye zeval olmaz, derler ama Roger o elçiye öldürebilir," diyen Anna'nın gözleri şiddetle açıldı.

"Gerçekten mi? Öğrenirse George'u öldürebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum, biraz paniklemişim ve George'a yardım ederken başka bir ikilemle karşı karşıya kalıp kalmayacağımı merak ediyordum.

"Hayır," diyerek başını salladı Ike.

"Belki öldürmez, ama sağlam dayak atacağı kesin. Ve zavallı George..." Anna başını salladı. "Kardeşi öldüğünden beri berbat bir durumda. Kardeşi Ike, ikiziydi biliyor musun? O da hoş bir adamdı. Gerçekten çok yazık."

Ike, “Ölümümle pek çok genç kadının kalbini kırdım,” diye alay ederken, ben hüznle gülümsedim. Bundan eminim.

“İkiz kardeşi olduğunu bilmiyordum,” diye yalan söyledim. “Peki, nasıl oluyor da Roger’ın haberi olmuyor?”

Sigarasından çektiği dumanı üflerken bana cevap verdi. “Aramızda kalsın ama o kasabanın torbacısı ve Berkley’de bir tamirci dükkânı var. Sürtük kız arkadaşının arkasından iş çevirdiğini anlayamayacak kadar meşgul bence. Doğrusunu söylemek gerekirse, kıza çok bayıldığımı söyleyemem, patronla yattığı için bu yeri idare edebileceğini sanıyor.”

“Misty bir sürtük,” diye onayladı Ike.

“Benden çok hoşlandığını sanmıyorum,” diye kabul ettim.

“Çünkü güzelsin ve kasabaya yeni geldin. Onu zorlama kızım.” Anna sigarasını çöp kutusunun altına fırlattı. “Neyse, sana anlattıklarımın kimsenin haberi olmasın. Normalde dedikodu yapmam, ama bu gece beni gaza getirdin.”

“Çok ketum biridir. En derin ve en karanlık sırların konusunda ona güvenebilirsiniz bence,” dedi Ike soğuk bir şekilde. İstemeden de olsa güldüm.

“Sırların bende güvende.”

Bara girdiğimizde, George beni gördü ve gözlerini kıstı. Benimle ilgili şüpheleri vardı, Johnny Cash şarkısı olayının dışında başka neden bulamıyordum. Ona gülümsedim, ama o başını çevirdi.

“Yeni kız sen misin?” Delici bakışları olan mavi gözlü bir adam bana doğru yaklaştı. Tanıştırılmamıştık ama tam olarak bakma fırsatım olmasa da onu mutfakta görmüştüm.

İskoç ya da İrlandalı olmalıydı, farklı bir aksanı vardı. Devasa ve kaslı göğsünü saran *Ike ve George'un Yeri* tişörtünü giydiğinden, burada çalıştığını anlamıştım. Hatta o kadar dardı ki, tişörtünün üzerinden göğsündeki *piercing*leri görrebiliyordum.

“Ağzını kapatabilir misin, tatlım? Salyaların akıyor,” diye uyardı Ike ve hemen duruşumu düzelterip ağzımı kapattım.

“Ah, evet,” diye cevapladım, yüzümü ona doğru çevirirken.

George’a doğru, “Çok seksi olduğunu söylememiştin,” diye bağırdı, ben kızarıırken George da onu uyaran bir bakış attı. Bardaki adamların bir kısmı bize doğru bakıp kıkırdadı, adamların gözleri bedenimde dolaşıyordu. Sıcaklık ve utançla yüzüm alev aldı. “Ben Sniper. Buradaki diğer yöneticiyim, eğer cinsel tacize karşı hassassan, büyük olasılıkla istifa etmen gerekecek, çünkü seksi olduğunu düşünüyorsam bunu sana söyleyip duracağım.” Elini uzattığında elimin onunkinin yanında ne kadar küçük ve narin kaldığını fark ettim.

“Bu benim diğer en iyi arkadaşım... George’un dışında,” diye açıkladı Ike, kollarını kavuşturmuş Sniper’a bakarak. “Orduda birlikteydik.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Sniper. Ben Char. Aşırı hassas biri değilim, ama bana uygunsuz bir şekilde dokunursan, dizkapaklarını patlatırım.” Sniper gözlerini kırptırırken dostça gülümsedim. Sanırım onu heyecanlandırdım.

“Hasta herifin biri o, Charlotte. Acıyı sever.”

“Hem güzel hem de vahşi. Sanırım ruh ikizimle tanıştım,” diye kükredi, şehvet dolu bakışlarıyla bana doğru bir

adım atarken. Hâlâ elimi tutuyordu. “Kasabanın yeni konusu sensin, güzel şey. Bilirsin... Gecenin bir yarısı kasabaya gizemli bir hatun geldi.”

“Korkarım çok gizemli bir durum yok.” Gergin gergin güldüm.

Sniper elimi sıkarak gözlerime odaklandı. “Bu tip şeyleri hissederim. Sende özel bir şeyler var,” diye fısıldadı bana doğru uzanarak. Sertçe yutkundum. Çok güzel kokuyordu.

“Ne zaman etrafında olsa saçmalıklarından kaçamayacağını da bilmen gerek. Biraz çapkındır,” dedi Ike, gözlerini devirerek.

Elimi Sniper’ın elinden çekerken, “Teşekkürler, sanırım,” dedim.

“Sniper!” diye seslenirken George’un bakışları neredeyse bizi delip geçiyordu. “İş başına!”

“George’un sana dangalaklık yapmasına izin verme. Kötü zamanlar geçiriyor. Bir şeye ihtiyacın olursa bana gel güzelim. Sana iyi bakarım.” Göz kırpıp gitti. Mutfağa gitmeden önce de, “George, senin sevişmen lazım!” diye bağırdı.

“Bas git,” diye güldü George ve kumandayı alıp televizyonun sesini açtı. Ekrana baktığımda neredeyse bayılıyordum.

“Polis, Charlottesville’in hemen dışında, bir köprüünün altında, yirmi bir yaşındaki Casey Purcell’in cesedini buldu.” Sertçe yutkunurken boğazım acıyla titredi ve ekrana bakan gözlerim büyüdü. Muhabir devam etti: *“Yetkililerin yaptığı açıklamada, Dedektif Andrews’un, Yukon Köprüsü’nün altında bir ceset olduğunu bildiren isimsiz bir*

*mektup almasının ardından, polisin bölgede yaptığı ara-
malar sonucunda bir ceset bulunduğu belirtiliyor. Şu an
DNA testi yapılmakta olan cesedin bir süre önce kaybolan,
Virginia Üniversitesi öğrencisi Casey Purcell'a ait olabi-
leceği düşünülüyor. Dedektifler bilgi sahibi olan herkesin
ekranın altındaki numarayı aramasını istiyor. Ayrıca bir
lastik izinin de bulunduğunu söyleyen yetkililer şu anda
herhangi bir eşleşme olup olmadığını görmek için yerel bir
benzin istasyonunun video görüntülerini araştırıyor.”*

Kahretsiiiiiiiiinnn...

Ike, “İyi misin?” diye sordu, onaylayarak olması gere-
kenden daha şiddetli bir şekilde başımı salladım. *Beni bu-
lacaklar. Ben bir şüpheliyim.*

“Bir sorun mu var, Charlotte?” diye sordu George. He-
men gülümsedim.

“Yok. Sorun yok,” diyerek üzerimdeki endişeyi uzaklaştı-
tırmaya çalıştım. *Sakin ol, Char. Onu sen öldürmedin, yani
seni bulsalar bile endişelenecek bir şey yok.* Derin bir nefes
alıp rahatlamaya çalıştım.

Ike, kaşlarını merakla çatıp, “Emin misin?” diye sordu.

George, “Buraya gel, lütfen,” diyerek elini kaldırdığında
ona doğru yürüdüm. Dağınık saçları gözlerinin üstüne dü-
şüyor ve daracık *Ike ve George’un Yeri* tişörtü, yapılı vücu-
dunu ortaya çıkarıyordu. Bütün gün boyunca onun gülüm-
sedliğini hiç görmemiştim, ama önündeki kadın bir şeyler
söyleyince gülmeye başladı.

“Kahretsin,” diye inledi Ike.

George, omuz hizasında koyu renk saçları olan, yaşlı bir kadının önünde bara yaslanmış duruyordu. Saçlarının ön kısımlarına doğru beyaz tutamları olan kadının, çok güzel kahverengi gözleri vardı. Onlara doğru yaklaştığımda George sırtını doğrultup, “Charlotte, bu benim annem Beverly. Buradaki hesaplara yardımcı oluyor. Burada gördüğünde kim olduğunu bilmen için sizi tanıştırmak istedim,” dedi.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan McDermott.” Eli mi uzattım ve o da samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ben de, Charlotte, ne güzel bir isim.”

“Bana Char diyebilirsiniz.”

“Tabii ki. Kasabaya yeni geldiğini duydum. Warm Springs’i nasıl buldun?”

“Çok güzel,” dedim kibarca. *Ashında, söyleyebilecek kötü bir şeyim yok... Henüz.*

“Kasabada yeni olduğun ve oğlumun yanında çalışmaya başladığın için pazar günü akşam yemeği için bize gelmelisin.” Arkamda duran George’un gerildiğini hissedebiliyordum. Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama, “Hayır cevabını da kabul etmiyorum,” diye ekledi. Lazanya sever misin?”

“Ah...”

“Sarımsaklı ekmek ve tiramisuyla,” diye mırıldandı Ike. “Tanrım, annemin yemeklerini çok özledim.”

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden düşünmeden Ike’nin sözlerini çaldım. “Sarımsaklı ekmek ve tiramisuyla.”

Beverly durdu, önce bana sonra da George’a baktı. *Kahretsin.* Bunu neden söyledim ki?

“Ah, bunu tekrar edeceğini düşünmemiştim. Bu benim en sevdiğim yemektir. Her doğum gününde ve izne çıktığımda yapardı.”

“Peki,” dedi yumuşakça, gözleri yaşlarla dolarken. “Çok güzel tiramisu yaparım aslında.”

“Hayır. Yapmanız için demedim. Ben sadece...” Ne söyleyeceğimi bilemeden başımı salladım. Ah Tanrım, ona ölü oğlunu hatırlattım ve şimdi de ağlamaya başladı. Tam bir salağım.

“Pazar o halde,” diye belirtti. “George, neden onu alıp getirmiyorsun?”

“Arabam var. Ben gelebilirim,” diye ekledim çabucak.

“Saçmalama. George zaten gelecek. İkinizin de araba sürmesi saçma olur.” Beverly, George’a göz kırptı ve George gözlerini devirdi. “Seninle tanıştığıma memnun oldum, Charlotte. Pazar günü görüşürüz.” Beverly taburesinden inerken, suratını buruşturan George’a baktım.

“Anneme karşı gelme,” dedi Ike ve George’un neden ayrı arabalarla gelmemiz konusunda ısrar etmediğini açıklamış oldu.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim arkasından.

George, “Seni pazar günü beşte alırım,” diye homurdandı ve yürüyüp gitti. Arkamı döndüğümde gözlerim beni izleyen Misty’nin gözleriyle buluştu. Sanırım McDermottların evine yemeğe davet edildiğimi duydu. *Mükemmel!* Bu gece harika gidiyor.

Sonrasında George bana geceyi hatırlatmaktan sürekli kaçındı. Bir araya geldiğimizde Anna'nın kasasını saymasına yardım ettim. Kasayı ofise götürüp George'a vermemi ve sonra gidebileceğimi söyledi. Dediği gibi ofisin kapısını çalmadan açtım.

Masadan kokain çeken Misty'yi ve belli ki ondan önce çekmiş olan ve burnunu tutan George'u görünce gözlerim yerinden fırladı. George beni görünce ayağa fırladı ve Misty de onu takip edip, bana arkasını dönerek deli gibi burnunu ovuşturmaya başladı.

Amacımın ona yakınlaşmak, ona yardım etmek olduğunu biliyorum, ama hoşnutsuzluğumu kelimelere dökmeden edemedim.

"Gerçekten mi, patron?" diye sordum, ses tonum kınadığımı apaçık ortaya koyuyordu. George burnunu silerek önce Misty'ye sonra da bana baktı. Tanıştığımдан beri ilk defa soğuk görünmüyordu. Şu an sadece utanmıştı. "Anna'nın kasası burada. Yarın çalışıyor muyum?"

"Çifte mesai ister misin? Garsonluk yapmaya başlayabilir misin?" diye sorarken gözlerindeki utancı görebiliyordum.

"Yapabilirim," dedim, bakışlarımı ondan kaçırarak. "Yarın görüşürüz." Parayı ve fişleri masasına fırlatıp kapıyı çarparak çıktım.

Misty, "Sürtüğe bak," diye söylenirken kapının arkasında durup biraz dinlemeden edemedim. "Tüm gece kendi

kendine konuşuyordu. Ne tuhaf bir tip.” Gözlerimi devirerek oradan uzaklaştım.

Ike, “Bunun olduğuna çok sevindim. Çok utanmış görünüyordu,” diye sevinçle bağırdı.

“Duracağı anlamına gelmez,” diye fısıldadım. Çabucak eşyalarımı ve yemek aramda bitiremediğim hamburgerimi kaparak mutfaktan çıktım.

Sniper, “İyi geceler, güzelim. İstersen evine kadar sana eşlik etmekten memnuniyet duyarım,” diye mırıldanıp çapkınca göz kırparken, ben de gözlerimi devirdim.

“Ne kadar çekici bir teklif olsa da, almayayım. İyi geceler, Sniper,” dedim.

Motel odama geri döner dönmez, üstümdekileri çıkarıp şortla kolsuz bir bluz giyerek yatağa atladım. Yemeğimden kalanların bulunduğu kutuyu açarak ağızma birkaç tane soğuk patates tıktırdım. Patateslerimi çiğnerken koltukta oturan Ike’a, “Televizyon izlemek ister misin?” diye sordum.

“Sen nasıl istersen,” diye cevap vererek omzunu silkti.

“O yabancı ve seksi kankanın olayı nedir bakalım?” diye sordum.

“Öncelikle, biz birbirimize kanka demeyiz,” derken hafifçe kıkırdadı. “Afganistan’da birlikteydik. Geri döndüğümüzde ona iş vermek için söz verdim. George da benim sözümü tuttu,” diye iç çekti Ike, düşüncelere daldığı zamanlarda yaptığı gibi.

“Biraz... İlginç biri,” diye ekledim.

“Seksi mi demek istiyorsun?” diye güldü Ike.

Bir ısırık aldığım hamburgerimi çiğnerken, ağızımdaki lokmayla homurdanarak, “Yani, evet öyle ama biraz... farklı,” dedim.

“Hımm. Şöyle söyleyeyim, pek çok kadınla birlikte olmuşluğu var, bu yüzden senin yerinde olsam biraz uzak dururum.”

“Uyarın için teşekkür ederim, çünkü onunla sevişmeyi planlıyordum,” diye yanıtladım soğuk bir şekilde.

“Nasıl istersen.”

“Bu arada, yanıma oturabilirsin. Bir şeye kalkışmayacağımı biliyorum.” Yanımdaki boş yeri gösterdim.

Güldü, ayağa kalkıp üzerime doğru gelerek belirttiğinde irkildim. Bana doğru yaklaşmaya devam ederken, tekrar yataktaki yanımda belirdi. Ergen bir kız gibi kıkırdadım ve bunu yaptığımı için kendimden nefret ettim.

“Bu güzel bir ses.” Ike gülümsedi ve kahverengi gözleri parladı.

“Geri zekâlı gibi gülmem mi?” diye sordum uzaktan kumandayı televizyona doğru çevirirken.

Arkasına yaslanıp televizyona bakarken elini başının altına koydu. “Büyükanneyle büyükbabam hayattayken, evlerinin bitişiğinde bir garajları vardı, büyükanne oraya neredeyse yirmi tane rüzgâr çanı asmıştı. Sanırım o, dünyada en sevdiğim ses. Çok hafif ve acayip. Yuva gibi.” Sıcacık kahverengi gözleriyle bana baktı. “Gülüştün bana onları hatırlatıyor. O rüzgâr çanlarını.”

Bakışlarımız birbirinden ayrılmadı ve yutkunmak zorun-

da kaldım. Bu, birinin bana söylediği en güzel şey olabilir. Üstelik bir erkek tarafından. Tabii ki, bunu yapan ilk ölü. Bu düşünceyle, gözlerimi ondan kaçırdım. Ike'a bağlanamazdım. Yakında gidecek ve onun yerini başkası alacaktı. O öbür tarafa geçmek için yardıma ihtiyacı olan bir başka ruhtu sadece.

"Bahse girerim ki böyle laflarla kızları kolayca tavlıyordun," diye espri yaparak anın tuhaflığını dağıtmaya çalıştım. Bir anda doğruldu, künyesi gömleğinin altında şingirdadı. "Ne?" Bu ani hareketi ödümü koparttı.

Ike yok oldu ve birkaç dakika sonra tekrar belirdi. "George kapının önünde," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne?" Fısıldayarak bağırdım, ama o buna cevap veremedi, kapı üç kere çalındı.

"O sarhoş." Ike'ın çenesi öfkeyle kasıldı.

"Tehlikeli mi?"

Kapı çalmaya devam ederken Ike, "Hayır. Bence utanmış," diyerek somurttu.

George kaldığım yeri başvuru belgelerinden öğrenmiş olmalıydı. Ayağa fırlayıp uzun adımlarla çabucak ulaştığım kapıyı açtım. George'a Ike için yardım etmeye çalışıyordum, ama bu saatte, üstelik sarhoş bir halde kapıma dayanması çok kabacaydı. Ona bir çift söz söylemeye hazırdım, ama gözyaşlarıyla dolu kızarıklık gözlerini görünce... Yapamadım. Gömleği pantolonunun dışında, saçları yüzünün her yanına dağılmış ve elinde bir şişe *Jack Daniel's*'la karşımda duruyordu. Ona bağırarak yerine, bir şey söylemesi için bekleyerek ona baktım.

“Kiminle konuşuyordun?” diye sordu sert bir sesle. Bir taraftan da gözleriyle odayı tarıyordu.

“Televizyondan geliyordu,” diye cevapladım çabucak.

“Hayır. Gülüyordun.”

“Televizyona gülüyordum.” Bu sorgulamaya giderek daha da sinirlenerek, kollarımı kavuşturdum. “Burada durmuş beni mi dinliyordun?”

Dudakları hafifçe büküldü. “Hayır.”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, George?” Yaslanmış olduğu kapının kenarından çekilip beni odama doğru iterek içeri girdi. “Tabii ki. İçeri buyur,” dedim soğukça. Yorumumu duymazdan gelerek kapıya en yakın olan suni deri koltuğa çöktü.

“Zil zurna sarhoş, Charlotte,” dedi Ike.

“Biliyorum,” diye cevapladım, düşünmeden.

“Ne?” George kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

“Hiç. Bu beklenmedik ziyaretinizi neye borçluyuz?” Yatağımın üzerine bağdaş kurup otururken yukarıya baktığımda Ike’m gözlerinin bende olduğunu fark ettim. Kendime ona bakmamam gerektiğini tekrar ederek, gözlerimi oturduğu koltuktan beni izleyen George’a çevirdim. Koyu renk gözlerinin delici bakışlarıyla beni süzüyordu. Başımı eğince bluzumun askısının düştüğünü ve sutyenimin askısıyla dantelli kumaşın altındaki göğsümün üst kısmını açığa çıkardığını fark ettiğimde yüzüm kıpkırmızı oldu. Utançtan değil. Tamam, belki biraz utançtan ama daha çok ikisinin de bakışlarının üzerimde olmasından. Çabucak boğazımı temiz-

leyip üstümü düzelttim. “Pisliğin biri olduğumu düşünüyorsun, değil mi?” diye geveleyip içkisinden bir yudum aldı.

“Öyle ama,” diye başını salladı Ike.

“Sanırım sarhoşsun,” diye cevapladım, Ike’a kısa bir bakış atarak.

“Peki, o zaman, nerelisin Charlotte?”

“Bu noktada birbirimizi mi tanımaya başlıyoruz, patron?”

“Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyorum.” George, viski şişesini küt diye masaya koydu ve amber renkli bir damlanın sıçramasına sebep oldu.

“Arkadaşça davranmak, gecenin saat on birinde motel odamda belirmek mi?”

“Soruma cevap vermedin.”

“Charlotte. Sarhoş bir pislik olduğunu biliyorum, ama lütfen ona iyi davran. Ona yardım edeceğini söylemiştin,” diye yalvardı Ike.

Derin bir iç çekip, “Oklahoma,” dedim.

George meraklı gözlerle bana baktı. “Seni buralara getiren ne?”

“Herkes gibi sonbaharın güzelliğinin tadını çıkarıyorum,” dedim alaycı bir şekilde.

“Bundan şüpheliyim,” diye geveledi George.

“Biliyor musun, George? Bunu yapmayacağım,” diye çıkıştım. “Körkütük sarhoşsun ve kokainden uçmuş durumdasın. Hadi.” Ayağa kalkıp terliklerimi giydim ve komodinimden anahtarlarımı kaptım. “Seni evine götürüyorum.”

İke, “Char...” diye beni durdurmaya çalıştı, ama ölüleri bile korkutacak bir bakışla onu susturdum. Ike iyi bir kar-

deş, dahası George’a yardım etmek istiyor, ancak bunu fazla yumuşak bir şekilde yapmak istiyor. George’un biraz sertliğe ihtiyacı var ve bunu ona vereceğim. Temizlenene kadar acısı ve kaybıyla başa çıkamayacak.

“Ayağa kalk!” diye bağırdım yana doğru yatan George’a. Epey bir güç harcıyıp onu kapıdan dışarı sürükledim. Onu kamyonetime götürmem beş dakikamı aldı. Kapıyı çarpıp arabanın arkasından dolaşırken, kollarını kavuşturmuş beni izleyen Ike’ı buldum.

“Bana öyle bakma, Ike,” diye uyardım. “*Benim* yöntemi mi kabul etmiştin.”

“Evet, ama...”

“Aması yok,” diye sözünü kestim. “Benim yardımımı istiyorsun, bunu netleştirelim. Ne yaptığımı biliyorum. Bu karşıma çıkan ilk zorluk değil.”

Ike güldü ve ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. “Tamam, hadi onu eve götürelim.”

“Buraya nasıl geldi ki?” diye sordum park yerindeki arabalara bakarak.

“Kim bilir,” diye homurdandı Ike. “Belki de Sniper bırakmıştır.”

Ike’in yolu tarif etmesiyle George’un evini buldum. Bar-dan yaklaşık altı kilometre ileride küçük bir çiftliği vardı. Çimler bir senedir kesilmemiş gibi görünüyordu, solda en sondaki pencerenin menteşesinden bir panjur sarkıyordu.

“Bu benim evimdi. Ona bıraktım,” diye belirtti Ike arkaltuktan.

“Epey iyi bakıyormuş,” dedim alay ederek.

Kamyonetimi park ederken ve George’u içeri sürüklemeye çalışırken Ike başka bir şey söylemedi. Neyse ki George’u yürütebildim, ama gözlerini hiç açmadı. Nihayet içeri girdiğimizde, ocağın üstündeki lamba, onu içeri yönlendirip kanepeye götürecektik kadar ışık yayıyordu. Onu kanepeye yerleştirdiğim anda devrildi ve horlamaya başladı.

Yavaşça arkamı dönüp, içeri baktım. Evin her yerine pizze kutuları, boş bira şişeleri dağılmıştı ve evet, sehpasının üzerinde de beyaz bir toz kümesi vardı. “Burası çok kötü kokuyor,” dedim ama Ike cevap vermedi. Ona baktığımda, George’a diktiği gözleriyle yüz ifadesinin çok kasvetli olduğunu gördüm. Onun için endişelendiğini biliyordum. George’un Ike’in kaybıyla başa çıkamamasının, Ike’i buraya bağlayan ve devam etmesini engelleyen şey olduğunu anlıyordum. Bu düşünce beni üzdü, çünkü bir tarafım Ike’in gitmesini istemiyordu.

George’un evini arayıp uyuşturucularını ve viskisini yok etmeye niyetliydim, ama yapmadım. Gidip yenilerini alacağını düşündüm. Aklımın nerede olduğunu biliyordum. Onu yola getirecek büyük bir şeye ihtiyacı vardı. Sadece o zaman gerçekten iyileşmeye başlayabilirdi. Bu yüzden müdahalemi erteledim. Bu gece uyumam gerekiyordu. En azından kendime bunu söylüyordum. Ike’m gitmesiyle ilgili düşünceleri de bir kenara bıraktım. İşin doğrusu, bu biraz bencilceydi. Ve yanlış.

İşin gerçeği... Ike’la daha fazla zaman geçirmek istiyordum.

İke

Emin olduğum tek şey, Charlotte'un ölü gibi uyuduğuydu. Alarm iki defa çalmıştı ve uyanması gerekiyordu, ama yine de onu uyurken izlemeyi seviyorum. Onu köprüde bulalı sadece iki gün oldu ve şimdiden ona bağlandığımı hissediyorum, sanki bir parçammış gibi. Daha yeni tanıştığımız halde, biraz aptalcaydı ama, aramızda tuhaf bir bağ oluşmuştu. O benim devam edebilmem için savaşıırken ben de onun ve kardeşimin hayatı için savaşıyordum. Zamanı-

mızın kısıtlı olduğunu bilmemize rağmen, bir şekilde birbirimize bağlandık.

Onu izlerken, uykulu, gri gözlerinin açılmasını istedim. Öne doğru uzanırken asker künyemin şıkırtısıyla uyandı. Bir gözü açıldı ve saçma sapan bir şeyler mırıldandı.

“Günaydın, güzellik,” diye fısıldadım, suni deri koltuğumdan. Benim koltuğum diyorum, çünkü gece boyunca burada oturup onu izliyorum.

“Ah, evet. Eminim şu an çok güzel görünüyorsunuzdur,” dedi esneyerek ve kıkırdadım.

“Öylesin,” diye onayladım.

“Ölüler hiç uyumaz, öyle mi?” Gülümsedi ve yemin ederim ki, kalbim hâlâ atıyor olsaydı o an teklerdi. Neden hayattayken böyle bir kızla tanışamadım ki? Her sabah o gülümsemeye uyanmak her günümün güneşi oldurdu.

O yatağa oturmuş esnerken, “Uyumayı özledim,” diye kabul ettim. Kendimi onu izlemekten alamıyordum ve bunu fark ettiğinde, ağzında beliren o minik gülümsemeyi görebildiğimden emindim, ama bu gülümseme belirlediği gibi kayboldu.

Oflayarak, “Giyinsem iyi olur,” dedi ve yataktan çıktı. “Sanırım George’un kendini birazcık toparlayabilmesi için bir fikrim var, ama biraz pis olacak. Şunu bilmem gerek, bana güveniyor musun?”

Bir an ona aptal aptal baktım. Ona güveniyorum, güvenmediğim kişi George. İfademden düşüncelerimi okumuş olmalıydı çünkü, “İke, o sandığından daha güçlü biri, ama bir

uyarılmaya ihtiyacı var. Bazen yukarı çıkmadan önce dibe vurmamız gerek. İki gün önce beni bulduğunda nerede olduğuma bak. Şimdiyse buradayım.”

Sözleriyle içim sıkıştı sanki. Neredeyse kendini öldürüyordu. Sadece düşüncesi bile boğulurmuş gibi hissetmeme sebep oluyor ve konuşamıyorum. Başını sallayıp tek bir kelime daha etmeden sırt çantasını alıp banyoya gitti. Duş alırken banyoya girmeyeceğime dair ona söz vermiştim. Teknik olarak girebilirim ve bunu asla bilemez ama onu çıplak görmeyi gerçekten çok istememe rağmen adi bir pislik değilim. İş için giyinmiş ve saçlarını mükemmel bir atkuyruğuyla toplamış olarak nihayet oradan çıktı.

“Hazır mısın?” diye sordu ve bakışlarım elindeki zarfa odaklandı.

“O nedir?”

“Sadece bir mektup.” Çantasını omzundan indirip zarfı içine tıkarken omzunu silkti.

“Gizli mi?”

“Bana güvendiğini söyledin, öyle değil mi?”

“Söyledim mi?” diye şaka yaptım, ama ölümcül bakışlarından birini daha fırlattı.

“Hadi. Gidelim.”

Charlotte

Ginger'a güneydın demek için ofisine uğradım. İçeri girdiğimde, televizyonun karşısındaki yatar koltukta oturuyordu. Yavaş yavaş koltuğundan kalktı ve bana doğru gelirken tökezledi.

“Güneydın, Ginger.” Canlı bir şekilde gülümsedim.

“Sana da güneydın, tatlım. Odanı nasıl buldun?”

“Çok konforlu. Çok teşekkür ederim.” Onun ve Mercerlarm yaptığı iyilik çok mahcup ediciydi. Kendi kendime,

Bayan Mercer’a gidip bizzat teşekkür etmem gerektiğini hatırlattım.

“Tarçınlı çörek. Bayılacaksın!” Bana kahverengi bir kese kâğıdını gösterince güldüm.

“Ginger, bana karşı çok iyisin.” En azından reddetmeyi deneyebilirdim, ama çok açım ve çok güzel kokuyorlar.

“Biraz kilo almalısın, canım.”

“Buna gerçekten minnettarım, Ginger. Teşekkür ederim.”

“Ah, bir de eğer ilgilenirsen, sanırım oda paranı ödemeneye yardımcı olabilecek bir yol buldum. Misafirler çıkışı yaptığında odaları temizlememe yardım edecek birine ihtiyacım var. İlgilenir misin?”

“Yani odaları temizleyeceğim ve bedavaya kalmama izin mi vereceksin?”

“Evet. Buraya normalde çok insan gelmez, ama turizm sezonunda oldukça yoğun oluyoruz. Bir sonraki haftadan itibaren kasımın sonuna kadar tamamen doluyum ve sağlığım da eskisi gibi değil, benim için odalarla ilgilenecek birinin olması iyi olurdu.”

“Bu harika olur, Ginger. Çok iyi bir iş çıkarırım ve her şeyi hallederim.”

“Biliyorum, tatlım. Programına uyarsa, yarın başlayabilirsin.”

“Tamam. Anlaştık. Sonra görüşürüz.” Tam kapıya doğru giderken, Ginger, “Seninle çalışan yabancı çocuk dün gece George’u buraya bıraktı. George biraz... şey, biraz kendinde değilmiş gibi görünüyordu. Karışmak istemiyorum ama...

yardıma ihtiyacın olursa veya başın derde girerse, bana haber ver.”

“Sorun yoktu,” diye yanıtladım çabucak. “George işyende unuttuğum bir şeyi bırakmak için geldi. Onu eve ben götürdüm.” Yalan söylemekten nefret ediyordum. Özellikle de Ginger gibi tatlı birine, ama ihtiyacım olan son şey kasabada George’la tek gecelik bir ilişki yaşadığım hakkında bir dedikodunun yayılmasıydı. George’un dün gece burada olduğunu öğrenirse, Misty büyük olasılıkla beni bıçaklar. “Ama teşekkür ederim, Ginger. Her şey için.”

“Sorun değil, tatlım.”

Ike sessizce, “Onu idare ettiğin için teşekkür ederim, Charlotte,” dedi, kapıdan çıkarken. “Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm.” Sorun etmediğimi gösterecek şekilde ona hafifçe gülümsedim. George’un dün gece, özellikle de sarhoş bir halde gelmesi çok uygunsuzdu, ama bu Ike’m suçu değildi. George’un şu an berbat bir durumda olduğunu biliyorum. Kendinde değil. Acı bize tuhaf şeyler yaptırabiliyor. Mesela, gecenin bir yarısı köprüden atlamaya çalışmak gibi.

Kamyonetime binerken, konuyu değiştirmek için Ike’a bakıp, “Sniper’ın bugün çalışıp çalışmadığını biliyor musun?” diye sordum.

“Gerçekten mi? Ondan mı hoşlanıyorsun?” diye inledi Ike.

“Ah... Hayır, sadece merak ettim. O veya Misty bugün çalışıyor mu?” Ike’m ne yapacağımı öğrenmesine izin veremezdim, yoksa beni durdurmaya çalışacaktı. Planımın

patlamamasını umuyordum ama George’la ilgili bir eyleme geçmem lazımdı ve maalesef bu pek güzel olmayacaktı.

“Evet. İkisi de çift mesai çalışıyor.”

İyi. Rahatlayarak nefes verdim. En azından planımın bir kısmı işleyecek.

Ike, koltuğunda rahatça otururken, “Kasabaya girince düz devam et. Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi. Başımı sallayıp dediğini yaptım. Dağ yolundan yukarı çıkarken arabam artık isyan sesleri çıkarmaya başlamıştı. Etrafa bakınıp, değişen renkleriyle yaprakları seyretmeyi isterdim, ama bunu yaparsam dağın bir yamacına doğru devrilmekten çok korkuyordum. Ike beni Hidden Valley*’deki yerel bir ormana yönlendirdi, nehir kenarına park edip dışarı çıkarak sessizce onu takip ettim. Kısa bir süre sonra, küçük bir köprü’nün yanında birkaç balıkçı olduğunu gördük. Rahat konuşabilmek için beni biraz daha ileri götürdü. Burada üzerimdeki şort ve tişörtle çok tuhaf görünüyordum ama sorun değil.

Balıkçıların görüş alanının dışındaki bir bankta durduk.

“Burası çok güzel,” dedim. Nehir duru bir şekilde akar-ken, küçük dalgalar kayaların üzerine taşıyor, ama birini devirebilecek kadar kuvvetli görünmüyorlardı.

Ike, “Beğeneceğini düşünmüştüm,” dedi. “Senden çok şey istiyorum ve sana güzel, sakın bir şey göstermek istedim... Bu kulağa aptalca geliyor,” diye mırıldandı, başını sallarken. Kıyıda birkaç adım uzaklaşarak güzel, devasa bir ağaca yaslandı. Dalları suyun üzerine doğru uzanıp, bizi gölgesinin altına alıyordu.

* İng.: Saklı Vadi.

Onu banka doğru takip edip önünde durdum. “Hayır,” diye karşı çıktım. “Ne demek istediğini anlıyorum. Suyun sesi, sakinliği hoşuma gitti.” Derin bir nefes alarak, “çok rahatlatıcı,” dedim.

Ike uzun uzun bana baktı. Kahverengi gözleri öyle derindi ki, sanki içime işliyordu. Dudağımı ısırđım. Onun bana böyle bakması beni neden böyle... heyecanlandırıyor bilmiyordum. Ama bir süre sonra bakışlarını üzerimden çekip suya bakmaya başladı. “Böyle olmasını umuyorum,” dedi, düşünceli bir şekilde.

Gözlerimi onun baktığı yere çevirip, “Ne?” diye sordum.

“Gideceğim yerin böyle huzurlu ve sakin olmasını umuyorum. Suyun ve renklerin olmasını umuyorum. Hayatımdaki mutlu anları bana hatırlatacak bir yerde olmayı umuyorum.”

Boğazım düğümlendi. Pek çok insanın devam etmesine, öbür tarafa geçmesine yardım ettim, ama Ike’in gitmesi... beni fazlasıyla acıtacak. Bu gerçeğin ne kadar doğru olduğunu anlarken, gözlerimi kapattım. Ike bir şekilde kalbime girdi ve gittiğinde, onun yasını tutacağım. O suya doğru bakarken, elini tutabilmek istedim. Bunu yapabilmek için her şeyimi verirdim.

“Sniper haklıydı, Charlotte. Sen özel bir kızsın,” dedi Ike yumuşak bir şekilde. Tekrar suya doğru dönerek benden bir adım uzaklaşınca bir nefes verdim, o ana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Ike öyle derindi ki, sanki her şeyin onun için bir anlamı var gibiydi. Beni buraya etkilemek veya onun gibi aptalca bir şey için değil; huzurunu paylaşmak, bana huzur vermek için getirdi. En son gerçekten huzurlu

hissettiğim zamanı hatırladığımda gözlerim doldu. Uzun zaman önceydi. Bankın yanındaki büyük kayanın üzerine oturup gözlerimi kapadım ve doğanın sesinin beni sakinleştirmesine, temizlemesine izin verdim. Ike ise gitme vaktimiz gelene kadar sessizliğini korudu.

“Hazır mısınız?” diye sordu. Ayağa kalkıp başımı salladım, sessizlik içinde zaman geçirdikten sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Kamyonetime binip dağdan aşağı doğru yol almaya başladık.

“Bunun için teşekkür ederim, Ike,” diye fısıldadım.

O gösterişli, Amerikalı çocuk gülümsemesini göstererek, “Rica ederim,” dedi.

Kasabaya yaklaştığımızda, işe gitmeden önce yapmam gereken bir şey olduğunu hatırladım. Zamanlamam çok kötüydü, fakat bunu yaparken Ike’ın yanımda olmaması gerekiyordu. “Ike, bunu istemekten nefret ediyorum, ama beni biraz yalnız bırakabilir misin? Sanırım biraz yalnız kalmam gerek. Restoranda buluşuruz.”

Kahverengi gözlerinin derinliklerinde yüzen şüphe kıvrıntılarıyla bana baktı. Bu, George’un gözlerinde birkaç defa gördüğüm bir bakıştı. “Tamam,” deyip ortadan kayboldu. Rahatlayıp derin bir iç çekerek yola odaklandım ve Berkley’ye doğru sürdüm.

Restorana geldiğimde, Ike park yerindeki bir arabaya yaslanıp kaslı kollarını kavuşturmuş halde beni bekliyordu.

Nereye gittiğimi sormadı, tek kelime bile etmeden içeri girerken beni takip etti. Sırt çantamı ofise koymak için mutfığa doğru ilerledim, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Ike beni izliyordu ve bedenim de bunun farkındaydı. Ona fazlasıyla dar gelen bir önlük takmış olan Sniper mutfakta, bir tavanın önünde duruyordu. Yanından geçerken başını kaldırıp şeytani gülümsemesiyle bana baktı. Bakışları gözlerimden başlayarak göğüslerime kadar indi ve orada uzun bir süre kaldı.

Ike, “Göğüslerine bakıyor,” diye sertçe söylendi, o an ona bir cevap verebilseydim, “*Hadi canım, gerçekten mi?*” derdim.

“Günaydın, güzellik.” Sniper bana göz kırparken gözleri hâlâ göğüslerimdeydi. Neyse ki, sapık olduğu hakkında beni uyarmıştı.

Başımı sallayarak ona karşılık verdim, “Günaydın, Sniper. Dün gece George’u getirdiğin için teşekkür ederim. Çok eğlenceli bir akşamdı,” dedim, iğneleyerek.

Sniper söylediklerime şaşırarak, “Geleceğinden haberin olduğunu söyledi,” dedi.

Başımı sallayıp, “Hayır, bilmiyordum,” derken Sniper’ın üzerine gitmemem gerektiğini fark ettim. “Aslında onu getirmene memnun oldum, çünkü aksi takdirde kendi aracıyla gelecekti ve yolda birini veya kendini öldürmeden gelmeyi başardığında da onu ben öldürecektim.”

Ofisin kapısını açtığımda, George, ellerini başının üzerine koymuş, masasında oturuyordu, içeri girmemle birlikte yerinden sıçrayıp, “Sen hiç kapı çalmaz mısın?” diye tısladı.

“Bugün aksiyiz galiba, öyle mi patron?” diye sordum, alaycı bir şekilde. Ne yapayım? George’a olan sabrım gide-rek azalıyordu.

George, cep şişesini çıkarıp büyük bir yudum alırken, “Kapıyı kapat,” diye emretti.

“Cila mı?”

Başını sallayıp, “Evet,” dedi, sonra da somurtarak, “Din-le,” diye devam etti şişesini çekmecesine koyup sertçe ka-pattı. “Dün gece için özür dilerim.”

“Hangi kısmı için, patron? Seni Misty’yle kokain çeker-ken yakaladığım kısmı için mi, yoksa körkütük sarhoş halde odama geldiğin ve seni evine götürmek zorunda kaldığım kısmı için m?”

“Eh... ikisi için de,” diye kabul etti hafifçe suratını asarak. Utandığını görebiliyordum.

Ike, “Bunu kendi yönteminle yaptığını biliyorum ama bir sürtük gibi davranarak onu kazanamazsın. Ona yardım etmeye çalışıyorsun, değil mi?” derken kollarını sıkıca ka-vuşturmuş George’la yaptığım konuşmayı izliyordu. Böyle zamanlarda hayaletlerin ağzını bantlayabilmeyi diliyorum. Durmaksızın konuşarak dikkatimi dağıtıyorlar. Bu hayale-tin bana sürtük demesi de cabası. Böyle söylediği için ta-kımlarına bir tekneyi hak etti, mecazen tabii.

Ike’ı görmezden gelerek tekrar George’a odaklandım. “Sorun değil patron.” Ike’a ortaparmağımı gösterebilmeyi dileyerek, omuzlarımı silktim. “Eğer hayatını uyuşturucu-larla mahvetmek istiyorsan, bundan bana ne.”

George'un utanmış ifadesi, öfkeye dönüştü ve, "Beni tanımıyorsun," diye çıkıştı. "Neler yaşadığıma dair hiçbir fikrin yok."

Tanrım, bir bilseydi. Neler yaşadığını gayet iyi biliyordum, ama şimdi bunu konuşmanın yeri değildi. "Seni sandığından çok daha iyi tanıyorum George ve şunu da söyleyeyim, dibe vurduğunda gidebileceğin tek yer yukarısıdır," dedim ve konuyu değiştirmek için, "Önlüğümü alabilir miyim, lütfen?" diye ekledim. Oflayarak çekmecesini açtı ve bana küçük, siyah önlüğü fırlattı.

Onu kötü ruh haliyle baş başa bırakarak, "Teşekkürler," dedim.

Sniper, kızartma yaparken onun yanma gidip sessizce, "Sniper. Senden bir iyilik istiyorum," dedim, kimsenin beni duymadığından emin olmak için de arkamı kontrol ediyordum.

"Dışarı çıkmak mı istiyorsun? Etrafı gezdirecek biri mi lazım?" Göz kırptı. "Seve seve, güzelim."

"Sana onun bir erkek orospusu olduğunu söylemiştim," diye homurdandı Ike, kollarını kavuştururken.

Sniper'a gözlerimi devirdim. "Teklifin için teşekkürler, ama istediğim şey bu değil. İçimde bugün büyük bir şey olacakmış gibi bir his var, etrafa göz kulak olmanı istiyorum."

Yüzünü bana dönerek, "Başın belada falan mı?" diye sordu.

"Hayır. Hayır. Öyle bir şey değil," diye onu temin ederken, "Bir şey olacakmış gibi hissediyorum ve etrafta senin

gibi güçlü bir erkeğin olması olayların büyümesini engelleyebilir,” dedim.

“Neyin peşindesin, Charlotte?” diye sorduğunda tabii ki Ike’ı görmezden geldim. Zaten ona cevap bile veremezken, neden bana soru sorma zahmetine girdiğini bilmiyordum.

Sniper şüpheli gözlerle bakarak, “Tamam,” dedi.

“Teşekkürler.” En parlak tebessümümle gülümseyip onu patateslerle dolu tavasıyla baş başa bıraktım.

Ike, “Charlotte,” diye uyardı, ama yine onu görmezden geldim. Yakında neler olup bittiğini öğrenecek ve eminim ki çok sinirlenecek.

Misty, donuk ve samimiyetsiz bakışlarıyla barın arkasından beni içeri aldı. Önlüğümü bağlayarak, masalarımın nerede olduğunu kontrol etmek için yanından geçerken, “Merhaba, Misty,” diye cıvıladım. Yeni olduğum için en kötü işleri bana yaptırmaları şaşırtıcı değildi, ama yine de iyimser olmaya çalışıyordum. George’a bu işi becerebildiğimi göstermeliydim ki böylece bana daha iyi masaları verebilsin.

Misty bana doğru yaklaştığında, tuzluk, biberlik ve şekerlikleri kontrol etmek için masalarımın doğru ilerliyordum.

“Dinle. İşine devam etmek istiyorsan, dün gece gördüğün şeyle ilgili çeneni kapalı tutacaksın,” diye uyardı, bir yandan da mavi gözleriyle beni süzüyordu.

“Sizi kokain çekerken görmemi mi söylüyorsun?” diye karşı koydum, Ike homurdandı. Her şeyi daha kötü bir hale getirdiğimi düşünüyordu ve *büyük olasılıkla da haklıydı*.

“Bak, sürtük,” diye gülümsedi, beni tehdit olarak görmediğini göstermeye çalışarak. “Çeneni kapalı tut ve yolum-

dan çekil. Böylece, belki George'un seni burada tutmasını sağlayabilirim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı Ike, Misty'nin yüzüne yumruk atarken. Bir kadına asla el kaldırmayacak türden bir adamdı, en azından gerçekten vurmayacak türden. Ama sanırım onu incitemeyeceğini bildiğinden ona saldırmaya başladı. Tabii ki yumruklarının onun üzerinde bir etkisi yoktu, elleri Misty'nin içinden geçip giderken, kendime engel olamayıp güldüm, bu da Misty'nin kendisine güldüğümü sanmasına sebep oldu.

"Beni kovmamasına mı?" diye sordum kollarımı kavuştururken. "Dışarıdaki tabelada *Ike ve George'un Yeri* yazıyor. Misty nerede?"

"George'la aramızda bir anlaşma var," dedi, basitçe.

Söylediklerinin saçmalığı beni güldürdü. "Düzüşmenin yeni adı bu mu?" Misty kaşlarını kaldırdı.

"Tanrım, Charlotte," diye mırıldandı Ike.

"Üzgünüm, Misty. Bak ne diyeceğim. Esas sen yolumdan çekil ve nazik ol, o zaman belki erkek arkadaşına patronunla düzüştüğünü söylemem," dedim gülümseyerek.

"Ortalığı karıştırdığını öğrenirse, George seni kovar," diye ekledi Ike.

Ike haklıydı, ama öyle bir şansı olmayacaktı. George'un dünyası yıkılmak üzereydi ve Misty de ortadan kaybolacaktı. Boş boş bana bakarken, Misty'nin gözleri büyüdü. Tehdidime nasıl karşılık vereceğinden emin değildi.

"Kiminle uğraştığının farkında değilsin, sürtük," diye çı-

kışırken bu defa yüzü gülmüyordu. Sanırım tehdit edilme mertebesine o anda erdim.

Ike beni, “Ondan uzaklaş, Charlotte. Büyük olasılıkla şu an kafası iyi ve kim bilir ne yapacak,” diye uyardı, her ne kadar ona cevap vermeyi istesem de haklı olduğuna karar verdim. Üstelik kızın hayatı boka batmak üzereydi.

Sanki gergin bir konuşma yapmamışız gibi rahatça, “Artık işe başlayabilir miyim, yoksa bana bakmaya devam mı edeceksin?” diye sordum.

Yavaşça geri çekildi, gözleri söyleyemediği tehditleri savuruyordu. Nihayet arkasını dönüp, uzaklaştığında masama dönüp Ike’a fısıldadım, “Benimle konuşmayı kes. Dikkatim dağılıyor ve görmezden gelmem çok zor.”

“İyi. Yardım etmeye çalışıyorum.”

“Biliyorum ama biraz azalt lütfen,” diye fısıldadım tekrar. “Beni çalışırken biraz yalnız bırakabilirsin mesela.”

“Nasıl istersen.” Başını sallayıp yok oldu.

George mutfaktan çıkıp kapıları açmadan hemen önce masaları kontrol etmeyi bitirdim. Kapının camından, Bay Mercer ve eşi olduğunu düşündüğüm kadınının içeri girmek üzere olduğunu gördüm, George kapıyı açarak onları karşıladı.

“Sizi gördüğüme sevindim Bay ve Bayan Mercer. Bugün nasılsınız?”

“İyiyiz, George,” diye cevapladı Bay Mercer. “Sen nasılsın?”

George, karşılama standına geri dönerken, “Fena değil,” diye yanıtladı. “Beni takip edin, sizin için bir masa hazırlattım.”

“Aslında,” diye araya girdi Bay Mercer. “Burada çalışan tatlı, yeni bir garsonun olduğunu duyduk. Onun masalarından birine oturabilir miyiz?” Bay Mercer bana bakıp dikkatini tekrar George’a vermeden önce göz kırptı.

George, “Ah... tabii,” diye onaylayıp iki mönüyle iki kişilik çatal bıçağı kaptı. Beni görünce, “Masa için hazır mısın, Charlotte?” diye sordu.

“Tabii ki.” Canlı bir şekilde gülümsedim. “Onları ben oturtabilirim.” Elindekileri almak için uzandım. Mönüler ve çatal bıçak el değiştirirken, parmakları elime değdi ve o an için ürperdi. Bir an birbirimize baktık, George birdenbire uzaklaştı. Bu da neydi böyle? O da hissetti mi?

Hemen ardından Mercerlara dönüp, “Böyle buyurun lütfen,” dedim.

Beni masalarımın olduğu bölüme doğru takip ederken, Bay Mercer bizi tanıştırmaya başladı. “Charlotte, bu benim eşim Bayan Mercer. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyordu.” Bayan Mercer, sarı saçlarının arasında beyaz tutamları olan, ufak tefek bir kadındı. Koyu renkli gözleri, burun kemerinin altına düşen gözlüklerinin ardından küçücük görünüyordu.

Masaya doğru ilerlerken, “Ben de sabırsızlanıyordum,” diye dürüstçe cevapladım. Oturduklarındaysa, “Yaptığınız iyiliklerin benim için ne anlam ifade ettiğini bilemezsiniz,” dedim.

“Bill eve gelip bana senden bahsettiğinde çok üzülüm. Ona saklaması için verdiğin kolyeyi bana gösterdiğinde, bunun bir işaret olduğunu anladım. İşaretlere inanır mısın Charlotte?” Mönülerini önlerine koyarken bana baktı.

“Sanırım,” diye yanıtladım. “Ama kolyem nasıl bir işaret oldu?”

“Kızımız, nur içinde yatsın, neredeyse on yıl önce aramızdan ayrıldı. Hayatının her günü seninkine tıpatıp benzeyen bir kolye takardı.” Bayan Mercer gözlerini dalgın dalgın aşağı indirdi. “Ama öldüğü gün boynunda değildi ve o kolyeyi hiç bulamadık. Senin kolyenle çıkıp gelmen... Sana yardım etmek doğru gibi geldi. Ayrıca seni akşam yemeğine de davet etmek isteriz.”

“Çok isterim. Ve borçlarımı da geri ödeyeceğim. Söz veriyorum. Gösterdiğiniz nezaketin benim için ne anlam ifade ettiğini gerçekten bilemezsiniz.”

“Bir sonraki çarşambaya ne dersin?” diye sordu Bay Mercer. Ne kadar yakın zamanda olduğuna şaşırdığımı belli etmemeye çalıştım.

“Neden olmasın? Çalışmadığın bir gün olduğundan emin olacağız, Charlotte,” diye araya girdi George, bize doğru yaklaşıırken. Arkamdan gizlice yaklaşıp ödümü koparmıştı.

“Sen de gelmelisin, George,” diye ekledi Bay Mercer.

“Aslında, çalışmam gerek ama davetiniz için teşekkür ederim.” George minnettarlıkla başını sallarken, “Charlotte hâlâ içki siparişinizi almadı mı?” diye sordu, gözlerimi devirmeden edemedim. Ya beni yetersiz göstermeye ya da sinirlendirmeye çalışıyordu.

“Sohbet ediyorduk.” Bayan Mercer, masada duran elimi sıvazladı.

“Çarşamba harika olur, ne içersiniz?”

“İkimiz de buzlu çay alalım ve bir tavuklu Philly ile patates kızartmasını bölüşelim,” dedi Bay Mercer.

“Hemen çaylarınızı getiriyorum.”

Yanlarından ayrılırken George, Mercerlara duyamadığım bir şeyler söyleyip oradan uzaklaştı. Mutfağa geldiğimde siparişi Sniper’a söyledim ve iki bardak kapıp içlerini buzla doldurdum. Birinci bardağı çayla doldururken George içeri girdi ve durup beni izlemeye başladı.

“İçecek siparişi almayı becerebiliyorum, Bay McDermott, gelip beni bir geri zekâlı gibi göstermeye çalıştığınız için teşekkür ederim.”

“Gıcıklık yapmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?” Sesli güldü.

İkinci bardağı alıp doldurmaya başlarken, “Çalıştığımı söyleyemem,” diye ekledim, Sniper’ın arkadan gelen kahkahasını duyunca da gülümsemeden edemedim.

“Hey, sadece yardım etmeye çalışıyordum. Gelmeseydim seni bayılıta kadar konuşacaklardı.”

“Ne olacak yani? Beni sevmeleri, benimle sohbet etmek istemeleri senin için bir sorun mu? Yoksa Charlotte karşıtı eylemlerini mi engelleyecekti?”

“Charlotte karşıtı eylemlerim falan yok,” diye güldü. Gülümsemediğinde nasıl bu kadar yakışıklı görüldüğüne şaşırıp kaldım. Ike ve George birbirine benziyordu, ama gülümsemeleri farklıydı. Ike gülümsemediğinde, *aurasındaki* mutluluk gerçek gibi hissettiriyordu. Aylarca kar ve buzdan başka hiçbir şey görmedikten sonra karşılaştığınız sıcak ve güneşli

bir sahile benziyordu. George'un gülümsemesiye bir lütuftu. Sanki bulutların arasından güneşin ortaya çıkması gibi bir şeydi. Umut gibi.

Ön tarafla arka kısmı birbirinden ayıran rafın üzerine dirseklerini koymuş, büyük bir zevkle George'la ağız dalaşımı izleyen Sniper'a doğru çenemi uzatarak, "Bak sen," dedim ifadesizce, "Gerçekten gülüyor!"

George kollarım kavuşturdu ve gözlerindeki muziplik bir anda söndü. "Seninle bir sorunum yok, Charlotte. Cidden." Özüne döndü.

"Ama kız arkadaşın benden pek hoşlanmıyor." Gözlerimi devirdim.

"Kız arkadaşım?"

Bu işin peşini bırakmayacaktım. Bütün kasaba bırakmış olabilir, ama ben pes etmeyecektim. "Gerçekten mi? Aptala mı yatacaksın? Misty?"

"O bir çalışan. Bir arkadaş. Hepsi bu kadar," dedi.

Sniper, "Becerdiğin bir arkadaş..." diye araya girdi, mutfağı ön taraftan ayıran metal rafın arasından bakarak. George'un duruşunu taklit edip Sniper'm desteğinin verdiği rahatlıkla kollarımı kavuşturarak ona anlayan bir bakış attım.

George, Sniper'a, "Siktir git," diye çıkıştı ve başını sallayarak onun veya benim söylediklerime cevap vermek yerine, bana dönüp, "Kıskandın mı, Charlotte?" dedi. Bakışları tepeden tırnağa beni tararken, gözleri koyulaştı. Misty hakkında konuşmaktan kaçınarak beni sinir etmeye çalıştığını biliyordum, ama boynumdan uzanıp yanaklarımı saran ısı

dalgasını engelleyemiyordum. Bir erkek bana bu şekilde bakmayalı çok uzun zaman olmuştu. Hemen bunu aklımdan çıkarıp işime yoğunlaştım.

Gülerek, “Vay. Misty konusunu kapatmak için öyle isteklisin ki, bunun için cinsel taciz bile yapabilirsin. Güzel hareket, patron,” diye cevap verdim.

“Kabul et işte, George. Misty sana, bir maymunun ağaca asılması gibi asılmış durumda,” diye seslendi Sniper arkadan. “Uu-Aa-Uu-Aa” diye maymun sesi çıkarmaya ve kollarının altını kaşımaya başladı. Kendime engel olamayıp kahkahalara boğuldum.

George, “Kapa çeneni, Sniper!” diye, öfkeli bir sesle bağırdı. Kahkahalarımı engellemek için dudağımı ısırırken çay bardaklarının kenarına limon dilimleri koyarak kendimi meşgul ettim.

“Endişelenme, patron. Burada kimseyi yargılamıyoruz,” dedim, gülümseyerek.

Mutfaktan çıkarken Sniper’ın, “Şımarık bir şey, değil mi?” dediğini duydum.

“Bir şey işte,” diye mırıldandı, George.

İki saat sonra, öğle yoğunluğu dağılmıştı, ben de masalarımın altını temizlemek ve şekerlikleri doldurmakla meşguldüm. George ile Sniper arkadayken tek başımdaydım, Misty de başı ağrıdığı için eve gitmişti. Belli ki, akşam meşaisi için geri gelmeyi planlıyor.

Harika.

Ike, “Bugün ne kadar kazandın?” diye sordu, masalarım-
dan birine oturmuş beni izlerken.

“Elli,” diye yanıtlayıp omzumu silktim. Küçük bir kasa-
banın öğle mesaisi için çok kötü bir rakam değildi, ama çok
iyi de sayılmazdı.

“Bu gece çalışıyorsun, değil mi? Biraz daha kazanacaksın,”
diyerek beni rahatlatmak istedi. Para konusunda endişeli ol-
duğumu biliyordu. Şimdiye kadar yabancıların nezaketine
güvenmek zorunda kaldım ve artık buna dayanamıyordum.
Bana kendimi değersiz hissettiriyordu. Motel odam konu-
sunda daha iyi hissediyordum, ama Ginger oda temizlememe
karşılık motelde kalmama izin vermişti. Bunun oda ücretimi
tam olarak karşılayacağından emin değildim.

Ike, birdenbire, “Biliyor musun, Audrey Hepburn’ün
gençliğine benziyorsun,” diye ekledi. “Her zaman onun güzel
olduğunu düşünmüşümdür.” Güldüm ve bu komik iltifatı-
na başımı sallayarak cevap verdim. Audrey Hepburn’le ala-
kam yoktu. O klasik, zamansız ve şahaneydi. Bense... benim.
“Ne?” diye sordu, alınmış gibi. “Ciddi söylüyorum. Neden
yalan söyleyeyim? Seni yatağa atmaya çalışıyor da değilim.
Demek istediğim... Bunu isterdim ama biliyorsun... Bu ölü
olma durumları bunu biraz zorlaştırıyor.” Kendime engel
olamayıp kahrkaha attım. Neyse ki ön tarafta duran tek kişi
bendim... en azından canlı olan. “İşte böyle,” diye iç çekerken
tatminkâr bir gülüş dudaklarına yayıldı. “Çok güzel bir gü-
lüşün var, Charlotte.” Kendimi durduramayıp kızardım. Ike

McDermott'un doğuştan gelen bir büyüleyiciliği var. Kendi-ne engel olamıyor. Bir an, onu canlıyken, hayatını dolu dolu yaşarken görmüş olmayı diledim. Şu an gördüğüm neşeli tavrının, hayattaki neşesinin sadece küçük bir kısmı olduğunu düşünüyordum. Kalbim bu düşünceyle sızladı.

Tam temizliği bitirip süpürgeyle farası mutfağa götürmek için ilerlerken, arkasından gelen küçük sarışın bir kızla birlikte Anna geldi. Görür görmez onun Anna'nın kızı olduğunu anladım, sanki Anna'nın hık demiş burnundan düşmüş gibiydi.

Anna bana sarılırken, "Merhaba, Char," diye seslendi. Biraz şaşırdım. Zaten insanlara sarılmayı seven bir tip degilim, ayrıca kısa süreli arkadaşlığımızın bu kadar samimi bir noktaya geldiğini hiç düşünmemiştim. Ama yine de karşılık olarak, bir elimle tuhaf bir şekilde sırtını sıvazladım.

"Selam, Anna. Bu küçük güzel kız da kim?" Anna'nın kollarından uzaklaşırken küçük kıza baktım.

"Bu River," diye cevapladı Anna ve kızı öne doğru hafifçe itekledi. "River, bu annenin yakın arkadaşı, Char."

Gülümseyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Char," dedi utangaç bir şekilde.

"Ben de memnun oldum." Uzanıp elini tuttum ve tokalaştık.

"Char, bir dakikalığına onunla ilgilenebilir misin? George'la iş programım hakkında konuşmam lazım."

"Tabii ki. Giderken süpürgeyle farası da götürebilir misin lütfen?"

“Elbette.” Uzanıp elimden aldı ve arkaya doğru gitti.

“Annem buraya gelmeden önce, müzik kutusuyla oynamam için bana iki dolarlık çeyreklik verdi.” River ceplerine uzanıp çeyrekliklerini çıkardı. Biri yere düşüp yuvarlanmaya başladığıdaysa yere eğilip peşinden koştu.

“Çok tatlı,” diye fısıldadım, sadece Ike’m duyabileceği şekilde.

Ike, “Her zaman kız çocuk istemişimdir,” deyince kalbimi sıkıştıran o üzüntüye engel olamadım. Çoğu erkek, kızı olmasmdansa çok oğlu olsun ister. Ondan harika bir baba olurdu. Ona bir şeyler söyleyerek rahatlatmak istedim, ama yapamazdım. River’ın önünde olmazdı.

“Ne dinlemek istiyorsun, peki?” diye sordum, o çeyrekliğini yerden alıp müzik kutusuna doğru ilerlerken.

“Justin Bieber,” dedi mutlulukla.

Ike, “Aman Tanrım. Lütfen, hayır,” diye inleyince kendi kendime kıkırdadım.

“Burada Justin Bieber olduğunu sanmıyorum tatlım,” dedim River’a.

“İlk sen seç,” diye emretti, elime iki çeyreklik uzatırken.

“Emin misin? Bu senin paran.”

“Evet. Önce sen seç, sonra da ben seçerim.” Müzik kutusuna doğru koşarken, sarı saçları savruldu.

“Lütfen bu çocuğa biraz müzik kültürü aşıla, ona Johnny ya da Elvis çal,” diye yalvardı Ike. Johnny Cash biraz daha derin geldiği ve Elvis’in şarkıları daha neşeli olduğu için, Elvis’e karar verdim.

Çeyreklikleri yerleştirdim, bu esnada Ike beni izlerken

şarkımı seçtim. Ona baktığımda, gülümsediğini gördüm. “Güzel seçim.”

Müzik kutusu, tıkırdamaya başlayıp şarkıyı çalmak için hazırlandığı sırada eğilerek River’a, “Elvis Presley şarkılarını biliyor musun?” diye sordum.

“Elvis?” River yüzünü buruşturdu, belli ki Elvis adını hiç duymamıştı.

“Anna, çocuk ihmalinden dolayı ihbar edilmeli,” diye güldü Ike. “Bu çocuk kültürden yoksun kalmış belli ki.”

Ike’ı duymazdan gelerek elimi River’a uzatıp, “Dans edecek miyiz?” diye sordum.

River çeyrekliklerini tekrar cebine koyarak kıkırdadı. “Önce sen,” diye buyurdu.

“Jailhouse Rock” şarkısının ilk akorları hoparlörlerden yayılmaya başladığında bara doğru koşarak George’un güneş gözlüklerini kaptığım gibi gözüme taktım.

Şarkının sözlerine eşlik ederken bacaklarımla Elvis’in dans figürlerini taklit etmeye başladım. Ike bardaki bir sandalyeye kuruldu. “Dans da edebiliyor ha?” Göğsünü kavrayıp, “Dayan, kalbim,” diye inledi dramatik bir şekilde.

İkinci dörtlüğe geçtiğinde, River’ın elini tutup şarkıyı söylemeye başladım.

“Let’s rock; everybody, let’s rock.”

*Everybody in the whole cell block
was dancin’ to the Jailhouse Rock.”*

Onu döndürüp kalçalarımı deli gibi sallarken, River ve ben kahkahalara boğulduk. Sonra bir anda biri beni kendine doğru çekti ve sert bir vücuda çarptım.

Sniper, “Hadi ona nasıl yapıldığını gösterelim,” diye mırıldandı. River sevinçle cıyıklarken beni çeşitli manevralarla döndürdü. Figürlerinden etkilenmediğimi söyleyemem. Şarkı neredeyse bitmek üzereyken, River’ı döndürmeye başladı. River kollarını açmış gülüyordu. Şarkı bittiğinde hepimiz gülüyorduk ve odadan alkış sesleri yükseliyordu.

George tek kaşını havaya kaldırmış, kapı eşiğinde duruyordu. “Belki de sizi müşterileri eğlendirmeniz için ön tarafa almalıyım. Akşam yemeği gösterisi yaparsınız,” dedi ifadesizce.

“Ben çok eğlendim,” diye söylendi Ike.

“Dans figürlerimi kıskanıyorsun bence,” dedi Sniper, River’ı kollarının arasında çevirirken.

“Onu yere indir, Sniper!” Anna hoşnutsuzluk rolü yaptı. Sniper’ın zararsız olduğunu biliyordu, ama zorluk çıkarmak onun flört etme yöntemi idi. Mutfakta şakadan koluna vurmasından ve daima ona utangaç bir şekilde gülümsemesinden, ondan hoşlandığını düşünüyordum. “Ellerini nerelere sürdün kim bilir.”

Sniper, River’ı yere bırakıp Anna’ya doğru ilerledi. “En dişelenme, tatlım. Ben olgun kadınlardan hoşlanırım,” diye ekledi kaşlarını kaldırıp indirirken ve onu da kollarından tutup döndürmeye başladı.

“Yaşlı olduğumu mu söylüyorsun?” diye alay etti.

“MILF’leri* seviyorum yani, tatlım. Ve sen... bir MILF’sin.”

**Cazibesinden hiçbir şey kaybetmemiş orta yaşlı kadınlarla birlikte olmayı çekici bulan genç erkeklerin kullandığı bir kısaltma.*

Anna kıpkırmızı oldu. River saf bir şekilde kaşlarını çatarak “MILF nedir?” diye sordu. Hepimiz güldük.

“Arkadaş olmak istediğim bir anne demek, tatlım,” diye cevapladı Sniper. “Çok iyi arkadaş, yani.” Anna’ya göz kırptı ve o daha da kızardı.

Anna ona çok şey anlatan bir bakış attı: *Yaramazlık etmen hoşuma gidiyor ama durmalısın*. “Sadece burada, kadınların davranışlarını hoşgörüyü karşıladığı bir çalışma ortamının olabilir, biliyorsun değil mi?” Dudaklarını büzdü.

“Yaramazlık yaptım,” diye cevapladı Sniper ve sırıttı. “Popomun tokatlanması gerek. Bana yardım edebilir misin?”

“Tamam,” diye yüksek sesle araya girdi George. “Seni dış dünyadan saklayabileceğim mutfığa geri dönme zamanı geldi.”

Sniper altdudağını sarkıtıp, “Seninle dans etmek güzeldi, küçük hanım.” River’a bir centilmen gibi reverans yaptı ve o da annesi gibi kızardı.

“Seninle de,” diye kıkırdadı River.

Sniper mutfığa doğru giderken Anna, River’ın elini tuttu. “Gitme zamanı, kuşum.”

“Elvis şarkısıyla biraz daha dans etmek istiyorum!”

“Bugün olmaz.”

“Bir dahaki sefere,” diye söz verdim. “Sana başka bir Elvis şarkısı çalacağım. Tamam mı?”

“Tamam,” diye öfledi River.

River onu kapıya doğru çekiştirirken Anna, “Yarın görüşürüz çocuklar,” diye seslendi. George bana elini uzattı.

“Ne?” diye sordum kafam karışarak. Benimle dans etmek mi istiyordu? Kalbim bu düşünceyle hızla çarpmaya başladı. Kabul etmeli miydim? Hayır, büyük olasılıkla hayır. Ama evet demek istiyordum. Neden evet demek istiyordum?

“Güneş gözlüklerim.” Boğazını temizledi.

Ah.

Şimdi de aptal gibi hissediyordum. Lav gibi bir sıcaklık yüzümü kapladı. *Neden seninle dans etmek istesin, Charlotte? Senden nefret ediyor.* Gözlükleri çıkarıp ona uzattım ve bakışlarına karşılık vermedim.

“Üzgünüm. Havamı bulmak için onlara ihtiyacım oldu.”

“Likörleri dizmek için yardıma ihtiyacım var.” Arkasını dönüp mutfığa doğru gitti.

“Tamaaam...” dedim Ike’a bir bakış atarak.

Ike, “Kafasına göre takılıyor,” diyerek güldü. “Daima iş adamı.”

George’un, açık kalması için önüne bir çöp kutusu koyduğu çıkış kapısına doğru ilerledim. Dışarıdaki küçük bir kamyonun üzerinde kutular duruyordu. Araca doğru bir adım atıp ulaşabildiğim ilk kutuyu kaptım. Kutuda karton parçalarıyla birbirinden ayrılmış, içinde çeşitli içkilerin bulunduğu sekiz şişe vardı ve üstü de açıktı. “Bu kutular ağırdır,” diye uyardı George.

“Sanırım halledebilirim,” dedim alaycı bir şekilde. Ne düşünüyordu ki? Korkağın teki olduğumu mu? Kendi kutusunu alıp içeri girerken onu takip ettim. Aslında kutu oldukça ağırdı, ama bunu asla kabul edecek değildim. Mutfak kapısından girerken adımlarım birbirine dolanınca sendeledim. Daha

zarif bir insan dizlerinin üzerinde durabilirdi, ama burada benden bahsediyoruz. Yere doğru sendelerken, kucağımdaki kutuyu yukarı çevirip şişeleri kurtarmak için sırtüstü düşmeye çalıştım, ama çabalarımın boşa olduğunu anladım. Adımlarımı dengelemeye çalışırken, kollarımı sağa sola salladım ancak başaramadım. Sonunda, yerdeydim ve üstüm başım içkiyle yıkanmış bir halde kırık camların üzerinde yatıyordum.

“Kahretsin! Sen iyi misin?” diye sordu Ike, yanımda çömelerek. Kahverengi gözleri panikle doluydu. Bana yardım edememesinin onu mahvettiğini görebiliyordum.

“Neler oluyor böyle?” Şişelerin yere düştüğünde çıkardığı sesi duyan Sniper, arkadan buraya doğru koşmak zorunda kaldı. “Tanrım, tatlım. Sen iyi misin?”

Öyle miyim? Hızlıca bir envanter kontrolü yaptım. Ellerim iyi görünüyordu. Sniper elini uzatıp beni ayağa kaldırdı. Kırık cam parçalarını bacaklarımdan silkeleyip Sniper’a döndüm.

“Hepsini kırdım mı?”

George, bize doğru yaklaşırken, “Neler oldu böyle?” diye sızlandı. “Burada neredeyse dört yüz dolarlık içki vardı.” Korkuyla sindim. Tabii ki öyledir. Sakarlığıma ve koordinasyon eksikliğime lanet olsun.

“Takıldım. Çok üzgünüm,” diye özür diledim.

Ike, “Tam bir hıyar. İyi olup olmadığını sormadan önce paradan bahsediyor,” dedikten sonra hayal kırıklığıyla başını salladı.

“Ah, canım.” Sniper omzumu sıvazladı. “Poponda kötü bir kesik var.”

“Ne?” diye sordum, boynumu çevirip popoma bakmaya çalışırken. Bacağımdan sızan kanı gördüğüm anda kesiği hissettim. Kalçamın üzerini ovalayarak, şortumun yırtıldığı yeri buldum ve kanın sıcaklığını hissettim. “Kahretsin!” diye homurdandım.

“Bakmamı ister misin?” Sniper, yüzündeki afacan gülümsemeyle avuçlarını birbirine sürttü.

“Motele gidip hallederim,” dedim.

Ike, “Çok kötü kanıyor, Charlotte. Kapatılması gerek. Di-kiş gerektirebilir,” dedi, popoma bakarken.

“Seni doktora götüreceğim, işçi sigortam da bunu karşılayacak,” diye serzenişte bulundu George. Sinirlenmişti. Hem sekiz şişe içkiyi yok etmiştim hem de işçi sigorta primi artacaktı.

“Hayır. Ben hallederim,” deyip başımı salladım. “Bana bir süpürge getirebilir misin, Sniper?” diye sordum yarattığım yıkıma bakarken.

“Ben temizlerim,” diye ısrar etti Sniper. “Lanet yerin her tarafına kanın damlıyor.”

“Ya birimiz sen gitmeden yaranı temizleyip kapatacak ya da seni hastaneye götürüyorum. O lanet şeyin mikrop kapmasını hiç istemiyorum,” diye ekledi George.

“Her yerime içki döküldü,” dedim. “Enfeksiyon sorunu olacağını sanmıyorum.”

“Kanın zemine akıyor. Ya Sniper ya da ben. Seçimini yap.”

Aşağı baktım, bacağımın arkasının ve beyaz çorabımın kıpkırmızı olduğunu gördüm.

Kahretsin!

Ike

Charlotte ile George, George'un ofisine girdikten sonra kapıyı kapattılar. Charlotte da bana, “*Bunu izlemeyeceksin!*” diyen bir bakış attı.

“Hayatta kaçırmam,” diye güldüm. “O senin poponu görecekse ben de göreceğim.”

Dik dik baktı.

Daha fazla güldüm.

“Tamam, yüksek sesle gitmemi söyle. *Ike*, bu odadan çık-

manı istiyorum, de.” Hüsrarla gözlerini kısıtı. George’dan dolayı söyleyemezdi. “Hayır mı? Hiçbir şey mi? Kalmamı istiyorsun ha? Tamam. Beni ikna ettin. Kalıyorum.”

George ofis sandalyesine oturup bir dakika boyunca dosya dolabından çıkardığı ilkyardım çantasını karıştırdı. Sandalyesini masaya bakacak şekilde döndürdü. Utançtan kıpkırmızı olan Charlotte’la göz temasından kaçınarak, “Masaya doğru eğilmek ister misin?” diye sordu. Çok tatlı.

Sessizce masanın yanına geçip, poposu onun yüz hizasına gelecek şekilde arkasını döndü. George, bir an... kısa bir an daha bakarken Charlotte, “Isırmaz, George,” dedi.

Boğazını temizleyip gözlerini devirdi. Sanki dokunuşu onu darmadağın edebilirmiş gibi, parmaklarını kotunun yırtık kısmında hafifçe gezdirirken kesiği daha iyi görebilmek için nazikçe kumaşı geri çekti. “Ellerini veya dizlerini değil de poponu kesmeyi nasıl başardın?”

“Sakarlık sanatında çok yetenekliyimdir. Gerçekten bu konuda uzmanım,” diye tekrarlayıp güldü.

“Sanırım şortunu da indirmen gerekecek, Charlotte.”

“Hayatta olmaz!” diye neredeyse feryat ederek ayağa kalktı. “Çıplak popomu suratına dayamayacağım, George.”

“Kesiğin tamamını göremiyorum.” George yüzüne yayılmaya çalışan gülümsemesiyle savaşıırken arkasına yaslandı. “İndirmen gerekecek.”

“Evet! Evet! Tanrı beni duydu! Teşekkür ederim!” diye haykırdım. Charlotte dudaklarını büzdü, ama bu George’a mı, bana mı, yoksa ikimize birden miydi emin olamadım.

“Ciddi misin?”

George, “İkimiz de yetişkiniz,” diye güven verirken, “Daha önce de kadın poposu gördüm,” dedi.

Charlotte, şortunun düğmelerini açarken, “Bunu kimseye söylemesen iyi edersin!” diye söylendi.

“Kimsenin bana inanacağını sanmıyorum,” diye güldü George, avcunu yüzünde gezdirerek. Sadece yarasına pansuman yapıyormuş gibi davrandığını biliyordum, ama bundan en az benim kadar zevk alacaktı. Charlotte’un bir adamın şaplak atmak isteyeceği türden bir poposu vardı. *Ölü bir adamın bile*. George’un dizi titrerken bu durumun ne kadar hastalıklı olduğunu idrak ettim. Ben ve kardeşim, bir kızın şortunu indirmesini izlerken aynı anda tahrik oluyorduk.

Charlotte sallanarak şortunu indirdi, şortun bel kısmı kalçalarının kıvrımını geçene kadar kesiğin üzerine temas ederken sızlandı ve masaya doğru eğilerek poposunu uzattı. Odada ölüm sessizliği vardı. Arkası bize dönük olmasına rağmen, dudaklarının kıvrılmasından bunu bilerek yaptığını anladım. Bize işkence etmeye çalışıyordu. Ve işe yarıyordu. George’un nefes almayı kesmiş olması gayet net fark edilebiliyordu. Sağ kalçasının üzerinde büyük bir kesik olmasına rağmen poposu inanılmaz güzel görünüyordu. Ve... tanga giyiyordu.

George çaktırmadan sertliğini düzeltmek için sandalyesinin üzerinde kaydı. Bu durum her bakımdan hastalıklıydı! Sanırım gitmem gerekiyordu, çünkü Charlotte rahatsız olabilirdi ama... hayır. Böyle bir şey olmayacaktı.

“Kötü mü?” Charlotte utanarak alnını masaya yerleştirdi.

George çantadan antiseptik solüsyonla pamuk çıkarıp, “Bu biraz acıtacak,” dedi ve yaranın etrafını temizlemeye başladı. Pamuk yarasına dokunur dokunmaz Charlotte sızlanıp öne doğru fırladı, bu sırada bütün vücudu gerilmişti. George ise bildiğin poposuna bakıyordu. Tanrım, resmen sapıgız. Neden bu kadar ateşli bir şey oldu? Onun da aynı-sını düşünüşüğünü biliyordum. O benim ikizim. Onu kitap gibi okuyabiliyorum.

“Çok acıyor ya!” Charlotte acıyı geri çağırırçasına poposunu geriye doğru itti.

“Üzgünüm,” dedi George, sertçe yutkunurken âdemelması inip çıktı.

Acısını unutturmak umuduyla onunla dalga geçerek işkence etmeye karar verdim. “Bu arada, şu an çok zevk alıyorum, Charlotte,” dediğimde gerilerek yumruğunu sıktı. Onu böyle ateşli ve canlı görmeye bayılıyordum.

“Tamam. Bir şey deneyeceğim,” dedi George. Pamuğu tekrar sürdüğünde, nazıkçe tenine üfledi. Charlotte’un tüyleri anında diken diken oldu.

“İz kalacak mı?” Charlotte gözlerini sıkı sıkı kapatıp bir şeyler mırıldandı.

“Neden? Popona bakan çok mu insan var?” diye sordum.

“Yara bandıyla kapatıp üzerine sargı bezi sarabilirim. Kontrol edip her gün bir defa temizlememiz gerek,” diye mırıldandı George. “Neosporin kullanırsak yarayı küçültebiliriz belki.”

“Biz mi?” Charlotte alaycı bir şekilde güldü. “Sanmıyorum.” Tam o anda, George kesiği dürtüp onu acıyla bağırtdı.

“Üzgünüm,” dedi, samimiyesizce. Bunu bilerek yapmıştı. George çabucak yarayı temizledi, üzerine merhem sürdü, sonra da sargı beziyle sardı. “İşte oldu. Duş alacağın zaman sargı bezini çıkar bence.” Sandalyesini geri çekip ilkyardım çantasını karıştırdı ama onun şortunu giyişini izlediğini görebiliyordum. *Pislik herif*. Başımı salladım ve kendi kendime sessizce güldüm. Aynı bana benziyordu.

“Aşırı tuhaf olmasına rağmen, yine de yardımın için teşekkür ederim.” Charlotte dönüp hafifçe gülümsedi.

George başını sallayıp, “Rica ederim.” dedikten sonra ayağa kalktı ve ilkyardım çantasını masaya attı.

“Sanırım gidip üzerimi değiştirmem gerek. Kot etek giysem sorun olur mu? Tek siyah şortum buydu.”

“Hayır, sorun değil. İstersen günün geri kalanında izin verebilirim,” diye teklif etti George.

“Hayır. Paraya ihtiyacım var,” diye çabucak ekledi Charlotte. “Yirmi dakikaya dönerim.”

Charlotte

“Bu utanç verici duruma dahil olduğun için teşekkür ederim, Ike,” diye söylendim, motele doğru giderken.

“Charlotte,” dedi Ike. “Ben ölüyüm. Gerçek mutluluğu çok az yaşıyorum. Utanma. Ölü bir adama cenneti tattırdığın için iyi hissetmelisin.”

Gözlerimi kısıp ona yan yan baktım. “Çok komiksin.”

Motel’e gittikten sonra, hızlıca bir duş alıp kot eteğimi

üzerime geçirdim ve yirmi dakika sonra restorana vardım. Akşamüzeri hareketsiz geçti., Görünüşe göre George ofisinde saklanıyordu. Benden mi saklanıyordu, yoksa uyuşturucu mu çekiyordu ya da sarhoş muydu emin değildim.

Sakin geçen akşamüzeri yerini geceye bırakırken Misty kendine gelmiş gibi görünüyordu.

Ike onu görünce, “Kafası güzel,” dedi.

Barı akşam vardiyasına hazırlamakla meşgul olduğu için benimle konuşmuyordu. *Benim için sorun değil. Sanki çok da umurumda.* Sniper beni diğer iki aşçıyla tanıştırdı, Greg ve Winston; Greg parlak dişleri olan uzun boylu siyahi bir adamdı, Winston’sa soluk yüzlü, örgülü saçları olan zayıf biriydi. Her ikisi de beni selamladıktan sonra tipik tanışma muhabbetlerine girdik. Diğer iki garson saat beş gibi geldi, Peyton ve Libby, bu çekici ikili, kardeşti.

“Yeni kız sen misin?” Peyton, beni süzerken sırtıyordu.

“Benim,” diyerek cevaplarırken bariz bir şekilde beni incelediği için yüzüm kızardı.

“Kardeşimin kusuruna bakma,” dedi Libby, Peyton’a gözlerini devirirken. “Yirmi bir yaşında ve henüz ergenliğini tamamlayamadı.” Kahkaha atarak yüzümü onlardan çevirdiğimde Peyton’ın kız kardeşine dik dik baktığını görünce kendime hâkim olmaya çalıştım.

“Belli ki şehirdeki herkes sana abayı yakmış,” dedi Ike, Peyton’u sertçe süzerken.

Ona kısa bir bakış attığımda, kendine has McDermott duruşuyla -kollarını kavuşturmuş bir şekilde- durduğunu gördüm ve ağzı da düz bir çizgi halini almıştı. *Kıskandı mı?*

Ike'ı dikkate almayarak, akşam yemeği kalabalığı bastırana kadar kardeşlerle küçük bir sohbet ettim. Gece çok yoğundu. George'u kontrol edebileceğim bir noktada durarak, planımın kötü bir fikir olup olmadığını düşünmeye devam ettim. Bu gece bir olay olmasını bekliyordum, ama şimdiye kadar hiçbir sorun çıkmamıştı. Kapattıktan sonra, George bana ertesi gün öğle yemeği vardiyasında olduğumu söyledi. Dışarı çıkıp arabama doğru giderken Misty'yi gördüm; arabamın kaputuna yaslanıp ayaklarını uzatmış sigara içerken, sanki dünya yansa umurunda değilmiş gibi duruyordu.

“Bir şey mi istemiştin, Misty?” dedim, hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

“Bu senin kamyonetin mi?” diye sordu, arabama göz gezdirirken.

“Evet, öyle,” dedim, kollarımı kavuşturup başımı salladım. Ne istiyordu şimdi? Ike'm burada olmasını diledim, ama düşündüm de, eğer Misty ne yaptığımı öğrendiyse, Ike bunu bilmesee daha iyi olurdu.

Sigarasının son fırtını üflerken, park yerinde ayağa kalktı. Çekici bir kadındı ama hayatın sillesini yediği anlaşıyordu. Olduğundan çok daha yaşlı ve acımasız görünüyordu. İçinde hiç yumuşaklık yoktu, en azından benim görebildiğim kadarıyla. George'un onunla neden zaman harcadığını merak ediyordum. Belki de daha iyisini hak etmediğini düşünüyordur. Bu düşünce beni hüznlendirdi. George bana tam bir serseri gibi davranıyordu, ama içinde iyilik olduğunu biliyordum. Bunu gördüm.

“Sanırım iyi bir başlangıç yapmadık,” diye başladığında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

“Öyle mi?” diye sordum.

“Belki de hiçbir zaman dost olmayacağız, ama birbirimize arkadaş gibi davranmamızı isterim.” Mektup hakkında bir şey bilmediğini anladığım için, büyük bir rahatlama nefesi vermek istedim. Ona ne söyleyeceğimden emin değildim. Onun da benden, en az benim ondan nefret ettiğim kadar nefret ettiğini biliyordum, ama devam etmeye karar verdim. Belki de bu birlikte çalışmayı katlanabilir hale getirebilirdi.

“Bana uyar.” Başımı sallayıp aracımın şoför koltuğuna yöneldim, ama Misty’nin arabamın önünde dikilip ehliyeti mi incelediğini fark edince durdum.

“Oklahoma ha?”

“Evet,” dedim ve hemen ondan şüphelenmeye başladım. *Plakamı ezberliyor. Plakamı araştırabilecek birini tanıyor olabilir mi?* Umurumda değildi, ben suçlu değildim. İsteddiği kadar bakabilirdi. “Not almak için bir kalem ister misin, Misty?” diye kibarca sorunca göz göze geldik ama hızlıca kendini topladı ve gülümsedi.

“Plakanın süresi geçmiş,” dedi.

“Evet, teşekkür ederim,” dedim alaycı bir şekilde. “Fark etmemiştim.”

Hemen sonra, büyük bir kamyonet durdu ve gözlerim yuvalarından fırladı. Bu Roger’m kamyoneti idi. Mektubumu ön camına bıraktığımda, arabanın onun olduğundan emin dim. Nasıl olsa, plakanın üzerinde “ROGERZ” yazıyordu.

“Erkek arkadaşın mı?” Ona bıraktığım mektubu almış mıydı? *Kahretsin*. George için mi geldi?

“Roger şehir dışına avlanmaya gitti. Birkaç gün buralarda olmayacak,” dedi, kamyonete doğru yürürken. “Bu onun erkek kardeşi. Kamyoneti bozulmuş, o da Roger’inkini kullanıyor, benimkinin de lastiği patladı.”

Bana tek bir kelime daha etmeden kamyonete bindi ve park alanından çıktılar. Kahretsin! Mektubu kardeşi mi aldı? Roger veya Misty’ye bundan bahsedecek mi? Kamyonetime binerken yolcu koltuğunda Ike belirdi.

“İyi misin?” diye sordu. İşin gerçeği, hiç iyi değildim. Bir planım vardı ve mahvoldu, şimdi de ne olacağını bilmiyorum. *Tanrım, lütfen George’a bir şey olmasına izin verme*, diye sessizce dua ettim. *Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Âmin.*

“Evet.” Sertçe yutkunup arabayı çalıştırdım. “İyiyim.” En azından, şimdilik.

Ginger, beni çok yormak istemediği için, ilk iznime kadar odaları temizlemeyi dert etmememi, Mercerların hafta sonuna kadar odamın parasını ödediklerini söyledi.

Öğle vardiyamı bitirdikten sonra motele geri dönerken, duş alıp yatağa uzanma düşüncesi aklıma gelince neredeyse orgazm oluyordum. Ve sadece bunları yaptım. Restoran pazar günleri erken kapanıyordu, bu nedenle bu akşam herkes izinliydi.

“Yanıma uzan, Ike,” dedim.

“Dikkat et, güzelim. Bensiz uyumaya alışman gerek,” diye espri yaptı, yanıma sokulurken. Sırtüstü uzanıp ellerini kafasının arkasına koymuşken ona doğru döndüm. Mükemmel bir profili vardı, güçlü bir çene ve düz bir burun.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordum.

Gülümseyerek başını bana doğru çevirdi. “Popondaki keşiğe bakmamı ister misin? Bakalım mikrop kapmış mı?”

Gülmemeye çalışarak gözlerimi devirdim. “Boş ver,” diye somurttum.

Ike, “Hayır. Sor bakalım,” diye diretince ona yanaştım.

“Sen...?” Tanrım, neden ona bunu soruyordum ki?

“Ben...?”

“Demek istiyorum ki... hayatında çok kadın oldu mu?”

Tavana bakarak iç geçirdi. “Çok diyemem, ama birileri vardı. Neden soruyorsun?”

“Hiç âşık oldun mu?”

Ike güldü. “Aşk tanımla.”

“Aşk işte,” dedim. “Ne demek istediğimi anladın.”

“Eğer aşktan söz ediyorsan, lisede bir kızla çıkmış ve evlenmeyi planlamıştım, evet, ona âşıktım. Ya da öyle sanıyordum.”

“Ne oldu?”

Ike sırtıtarak elini yüzüne götürdü. “Eh, bilirsin. Mezun olduk ve o üniversiteye gitti, ben orduya katıldım, ikimiz de kendi yolumuza gittik. Yollarımız ayrıldı. Cenazeme geldi ve ağladı. Ayrı kalmış olmamız, birbirimizi sevmediğimiz anlamına gelmez, sanırım sadece sonsuz bir aşkımız olmadı.”

Yaslanıp tıpkı Ike gibi tavana bakmaya başladım. “Onu özlüyor musun?”

“Hayır,” diye cevapladı çabucak. “Peki ya sen? Hiç âşık oldun mu?”

Şimdi gülme sırası bendeydi. “Pek sayılmaz. Erkek kardeşim lisede hiçbir erkeğin bana yaklaşmasına izin vermedi ve üniversitede...” Açıklamam kapının çalınmasıyla bölündü. “Kim o?” diye sordum Ike’a.

Yok oldu ve birkaç saniye sonra tekrar belirdi. “George.”

“Neler...” Sözümü keserek tekrar kapıyı çaldı.

Yataktan çıkıp kapıyı açtım. George geri adım atıp gözlerini üzerimde gezdirirken tüm vücudumda bir sıcaklık hissettirdi. Üzerimde sadece kışımı örten büyük bir tişört vardı. Axel’in en sevdiklerinden biriydi.

“Erkek arkadaşının tişörtü mü o?”

Dudaklarımı ısırıp aşağıya doğru bakarken yüzüne bir yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. “Sana da selam, George. Sürpriz oldu. Acaba her gün odama habersiz gelmeni beklemeye başlamalı mıyım?”

Gözlerini devirdi. George bu akşam biraz daha bakımlı görünüyordu; saçlarını geriye yatırmıştı, giydiği kot pantolon ve siyah gömlekle gerçekten de... seksi görünüyordu. “Bugün pazar,” dedi dalga geçerek.

“Yani?” diye sordum.

“Annemle babamın evine yemeğe davetliydin. Ama eğer meşgulsen, onlara gelemeyeceğini söylerim.” Ses tonundan anladığım kadarıyla, tam da bunu yapmamı istiyordu.

“Kahretsin. Unutmuşum.”

“Gidiyorsun,” dedi Ike.

“Belli,” diye mırıldandı George. “Her ne kadar ailemin ve küçük kardeşimin o tişörtten fırlayan kıcını görmek istediğini düşünsem de, belki biraz daha mütevazı bir şeyler giyersin diye umuyorum.”

Küçük kardeşim mi dedi? Bunu daha sonra Ike’a sormaya karar verdim. “Bana on dakika ver. İçeri gel.” Kapıyı açtım ve içeri girebilmesi için kenara çekildim. Yanımdan geçerek içeri girdi gözleri odamı tarıyordu. Elbette, üzerinden sutyenimin sarktığı suni deri koltuğa doğru yöneldi. Oradan alıp, bana uzattı.

“Sanırım buna ihtiyacın olacak.”

Elinden kapıp, “Teşekkürler,” dedim.

Kendimi banyoya kilitledikten sonra, “Tanrım, bana güç ver,” dediğini duydum.

Yirmi dakika sonra gitmeye hazırdım, George benimle birlikte otoparka geldi. Kapımı kilitledim ve bir motosiklete bindiğini gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Sana da bir kask getirdim, endişelenme,” dedi, bana küçük, siyah bir kask uzatırken.

Ona bakarken gözlerim açıldı. Aklımdan tekerleklerin cırtlak sesi ve parlak ışıklar geçerken boğazım düğümlendi.

“Ne oldu?” diye sordu George, belli belirsiz ağzını eğerek. “Küçük bir motor gezintisinden korktuğunu söyleme bana?”

Başımı sallayıp geri çekildim, ellerim odamın kapı kolunu aradı. Kapıyı açmaya çalışırken midem bulanmaya baş-

ladı, hemen banyoya koşup kustum. Kuru kuru öğürmeye başladığımda nefes alışım hızlandı ve eğer sakinleşmezsem nefessiz kalacağımı biliyordum.

Ike, “Kahretsin, Charlotte. Panik atak geçiriyorsun. Ne oldu?” diye sordu, ama ona cevap veremedim. Kollarım tuvalete sarılıyken vücudum kasılmaya devam etti, midemdeki her şeyi dışarı çıkardım.

Bir dakika sonra, saçımın yana yattığını ve boynumda soğuk bir şey olduğunu hissettim. “Sakin ol, Charlotte,” dedi George sessizce ve yanımda diz çöktü. “Sorun yok. Nefes alış verişlerini yavaşlatman gerek. Bana bak,” dedi ve ben hızlı hızlı nefes almaya devam ederken, ona baktım. Gözlerinde korku ya da acıma görmeyi bekliyordum, ama ikisini de göremedim. George gözlerime bakarak kaybolduğum yerde, zihnimde beni bulmaya çalıştı. “Benimle nefes al, yavaş yavaş.” Birlikte nefes alıp verdik ve birkaç dakika sonra, George beni neredeyse tamamen sakinleştirdi.

“Bununla ilgili konuşmak ister misin?” diye sordu.

“Hayır. Konuşmamayı tercih ederim.” Burnumu çektim ve kendimi çıldırmak üzere olan bir deli gibi hissettim. Deli olduğumu düşünüyor olmalıydı. “Tanrım. Üzgünüm,” Te-laşla yüzümü silerken, göz kalemimin yüzüme aktığını fark ettim.

“Ben de öyle. Seninle alay etmek istemedim. Kamyone-timi getirmeliydim.” Ayağa kalkmama yardım etmek için doğruldu ve bana elini uzattı.

“Bunun için teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Panik atakla ilgili birkaç şey bilirim,” dedi, yumuşakça. “Ben de birkaç tane geçirdim...” Duraksadı, yüzündeki acı çeker gibi bir ifadeyle, “Kısa bir süre önce,” dedi. Ike’in öldüğü zamanı kastettiğini biliyordum, ama onun bildiği kadarıyla, ben hayatının o kısmıyla ilgili çok fazla bir şey bilmiyordum ya da belki de, hiçbir şey bilmiyordum. Bunu konuşmanın da onun için acı verici olduğunu biliyordum, bu nedenle çok baskı yapmadım. “Gel yüzünü yıkayalım. Kamyonetini ailemin evine sürer misin?”

Yaşadığım şeyden sonra oraya gitmeyi çok istemedim ama Ike’in da beni orada istediğini biliyordum. “Tamam, teşekkür ederim.” Başımı salladım, George banyodan çıkıp kapıyı arkasından çekti. Yüzümü temizleyip hafif bir mak-yaj yapmaya başladım.

Arkamda duran Ike, “İyi misin?” diye sordu. Aynadaki yansımada, kaşlarını endişeyle çatıldığını gördüm. George’un hemen dışarıda odamda olduğunu biliyordum, bu nedenle gerçekte öyle olmasam da, başımı sallayarak evet dedim.

Saat dörtte McDermottların evine vardık. Çok şükür ki, benim kamyonetimle gittik ve başka bir panik atak daha geçirmedi. Devasa evin önünde dururken, gözlerim açıldı, hayran kalmıştım. McDermottların oda kahvaltı bir oteli vardı. Devasa evin önünde büyük, yuvarlak sütunlu bir verandası bulunuyordu. Özellikle de arka taraftaki dağ manzarasıyla çok güzeldi.

“Burada mı büyüdü?” diye sordum, imrenerek.

“Güven bana, hiç de mükemmel değil. Yılın büyük bir bölümünde evimizi yabancılarla paylaşmak zorunda kaldık.”

“Yine de,” diye ekledim. “Bu çok... güzel.”

“Sanırım,” diye onayladı. “Annem akşam yemeğinde bize katılacağın için çok heyecanlı,” dedi, George, elini sırtıma koyup merdivenlere doğru beni yönlendirirken. Dokunduğu anda vücudum kasıldı. Hâlâ bu hisse alışamadım; bir erkeğin bana dokunması, beni yönlendirmesi, bedenini kullanarak bana rehberlik etmesi. Sanırım bu, insanların normal kabul ettiği küçük şeylerden biriydi. “Galiba birlikte olduğumuzla ilgili garip bir hisse kapıldı,” diyerek, sanki bu düşünce saçmaymış gibi homurdandı. Göremeyeceği tarafa doğru bakıp kaşlarımı çattım. *Onun için bu kadar mı iticiyim?* Yorumuyla ilgili düşünmekten kendimi alamadım.

“Şaşırtıcı,” dedim. “*Charlotte Şeytandır* adlı kampanyadan haberi yok mu? Tüm şehri bundan haberdar edeceğini düşünmüştüm.”

Kapıyı açarken pis pis sırtıp beni kibarca, ama dengemi kaybetmeme neden olacak kadar güçlü bir şekilde itti. Dengemi sağladığımda, ona bir bakış fırlattım. “Ah,” diye numara yaptı. “Bazen gücümü unutuyorum. Ve hayır, sadece şehrin yarısına söyleyebildim.” Gözlerini devirdi.

“Hıyar,” dedim sessizce ama belli ki duydu ve bana göz kırptı.

Ike, “Siz ikiniz saçmalıyorsunuz,” diye mırıldandı, yanımda belirirken.

“Anne!” diye bağırdı George. “Biz geldik!”

Evin içi, eskitme parke zemini ve büyük bir merdiveniyle en az dışı kadar güzeldi. Etrafı incelerken George’u evin arka tarafına doğru takip ettim. Her şey antika ve evle çok uyumluydu. Havada dolaşan güzel yemek kokuları midemin guruldamasına neden oldu. Ev yemeği yemeyeli uzun zaman olmuştu ve midem bunun için oldukça istekliydi.

Uzun boylu, siyahi bir çocuk, merdivenlerden sarkarak, “George!” diye seslendi. George’dan daha küçüktü. Tahmin edecek olursam, belki on yedi yaşındaydı ve oldukça yakışıklıydı.

“Cameron,” diye sıırttı George, sarılırlarken sırtlarına sertçe vurdular. “Seni gördüğüme sevindim, küçük kardeşim.”

Küçük kardeş bu demek.

Cameron geri çekildi ve bana baktı. “Ve kimler var burada?” diye sordu bana doğru kasılarak yürürken.

George tekrar gözlerini devirdi. “Charlotte, bu benim küçük kardeşim Cameron. Cam, bu Charlotte.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Cameron, beni incelerken.

“Ben de,” diye ekledim. “George’un küçük bir kardeşi olduğunu bilmiyordum.”

“Herkes söylemiyor. Benim daha yakışıklı olduğum açıkça belli, o da beni herkesten saklamaya çalışıyor.”

“Evet. Yakışıklılığını çok kıskanıyorum,” diye karşılık verdi George.

“Nasıl kıskanmazsın?” diye sordu Cameron. “Yani, bak-

sana,” diyerek ellerini vücudunda gezdirdi, “bu güzel esmer ten, kahverengi gözler ve mükemmel bir gülümseme.”

“Aksini söyleyen yok,” diye kabul etti George, dalga geçerek. “Sen çok daha yakışıklısın.”

“Ayrıca bir de öyle büyük bir...”

“Cameron!” diye çıkıştı Beverly, yaklaşıırken.

Cameron gülümseyerek ona sarıldı. “Kalp diyecektim, Anne. Koskocaman bir kalbim var diyecektim.” Beverly geri çekilirken, ona anlayan bir bakış attı. “Ne söyleyeceğimi sandın ki?” diye sordu Cameron, sinsice. “Bunu düşünmedin... ah hayır... hadi ama Anne,” diyerek inanmamış numarası yapıyordu. “Amma fesatsın.”

George ve ben, Beverly’nin suratı kızarıırken gülmemek için kendimizi zor tuttuk. Diğer yandan Ike, kahkahalarla gülüyordu. “Cameron McDermott, seni çok fena döveceğim.”

“Hem fesat hem de kötü,” dedi Cameron. “Charlotte, beni kurtar,” diye fısıldadı. “Genç ve etkileyici bir zekâm var ve gerçekten kötü bir kadın tarafından büyütülüyorum.”

Beverly, Cameron’ın koluna vurdu. “George,” dedi. “Arkaya büyük bir çukur kazman gerekebilir. Bir insan bedeni için yeterli büyüklükte olsun.”

Cameron onu alıp havada döndürürken, hepimiz güldük. “Seni seviyorum, Anne. Harikası.”

Onu tekrar yere indirirken, “Evet, evet,” diye yanıtladı ve hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için saçlarına dokundu. “Yine de seni döveceğim.” Bana doğru dönerek, elimi tuttu. “Seni tekrar görmek çok güzel, Charlotte.”

“Sizi de, Bayan McDermott. Davetiniz için teşekkür ederim.” Gülümsedim.

“Akşam yemeği bir süre daha hazır olmayacak, ama George’un seni eğlendirebileceğini biliyorum. George, baban nehirde balık avlıyor. Neden Charlotte’u götürüp onunla tanıştırmıyorsun?”

“Tabii ki,” dedi George. “Geliyor musun, Cam?”

“Hayır, gelmiyor,” diye ekledi Beverly. “Cam, masayı hazırlayacak.”

“Bir çocuk işçi savunucusu olduğundan bahsetmiş miydim?” dedi Cameron bana.

“Öyle mi?” Güldüm.

“Cameron,” diye mırıldandı Beverly. “İçeri girip masayı hazırlasan iyi edersin.” Bu noktada Beverly, gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Cameron bana doğru uzanıp, “Bu beni dövecek anlamına geliyor,” diye fısıldadı.

“Senin yerinde olmak istemezdim,” diye fısıldadım. “Sert görünüyor.”

“Hiçbir fikrin yok,” diye cevapladı.

George beni arka kapıdan dışarı, verandaya doğru götürdü. Orada botlarını çıkarıp uzun bir yağmur çizmesi giydi. Yanımıza birkaç oltaya alarak nehre doğru yürüdük. Yaklaştığımızda, oltasını suya doğru sallayan yaşlı bir adam görüldü.

“Hey, baba,” diye seslendi George ve yaşlı adam elini salladı.

“Alabalıklar bugün oltaya geliyor, oğlum. Buraya gelip oltanı sallamalısın,” diye yanıtladı babası.

Nehre ulaştığımızda, George her şeyi yere bıraktı ve tulumları gösterdi, lastik botların bağlı olduğu şeye bakarak, “Giy şunu,” dedi.

Üzerimdekilere baktım. En güzel kotumla üzerime oturan siyah, uzun kollu bir tişört giyiyordum. En güzel kıyafetlerim bunlar değildi, ama o kadar da kötü görünmüyordı, ayrıca kotumu mahvetmek de istemiyordum.

“Kıyafetlerini koruyacak,” diye ekledi ve oltasını eline alıp üzerindeki misinayla oynamaya başladı. Klasik oltaya benzemiyordu.

“Onları nereden koruyacak?”

“Sudan,” diye belirtti.

“Ah. Bunu... yapmayacağım,” dedim, katı bir şekilde. “Daha önce hiç balđa çıkmadım.”

George hafifçe gülümsedi, ama bana bakmadı. “O halde, öğrenmek üzeresin.” Ike’a baktım ama o, babasını izlerken sadece gülümsedi.

“Seveceksin, Charlotte. Yapay sinekle yapılan balık avcılığı bu bölgede bir din gibidir.”

Gözlerimi devirme isteğimle mücadele ettim. Her ne anlama geliyorsa artık.

George’la ben birkaç dakika tartıştıktan sonra beni bas-tırıp, kendi deyimiyle *kalça çizmelerini* giydirmekle tehdit etti. Teslim oldum ve tulumu giydim. Elbette, bana neredeyse yedi kat büyüktü ve suya doğru yürümek bile bir beceri istiyordu; suda yürümeninse ne kadar zor olabileceğini tahmin bile edemiyordum.

Nehre doğru adım atarken George, “Elimi tut,” dedi. Kabul etmeliyim ki elini tutarken bana dokunduğunda bir sıcaklık hissettim. Babasına ulaşmak birkaç dakika sürdü, çünkü kaygan kayalar üzerinde sürekli dengemi kaybediyordum.

“Eşimin eve gelip heyecanla bahsettiği güzel kız sensin demek?” diye sordu Bay McDermott. Şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. Beverly gerçekten benden böyle mi bahsediyordu?

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bay McDermott” dedim.

“Lütfen, bana Henry de. Oğlum sana restoranda nasıl davranıyor?” diye sordu oltasını yavaşça savururken.

“Felaket,” diye cevapladım, net bir şekilde. “Tanıdığım en kötü patron sayılabilir.” Babası bize bakarken George’a bakıp dil çıkardım.

George oltasını kurcalarken, “Evet, tamam, dört yüz dolarlık bir likör kutusunu kırdı, bende ona biraz sert davranabilirim diye düşündüm,” diyerek kendini savundu.

“Ve bu hatanın bedelini ödedim,” dedim, “hem de kanla.” Tıpkı George bakarken kıcımı ona doğru çevirmem kadar utandırıcı bir şekilde bu konuya gülmeye çalışıyordum. Tabii ki, George benimle birlikte gülemez. *Haaayır*. Beni daha da fazla utandırması gerek.

Henry’nin kaşları çatıldı ve George güldü, babasının yüz ifadesini fark edince de, “Uzun hikâye, baba,” dedi. “Belki bir tanesini akşam yemeğine saklarım.” George’a bakarken gözlerim büyüdü. Onlara tüm detayları anlatmaya kalkmazdı herhalde... *Anlatır mıydı?* George devasa bir gülümsemeyle bana baktı. “Yoksa sen mi söylemek istersin, Charlotte?”

Ona bakarak saçlarımı kulağımın arkasına atıp, “Elbette ki hayır. Konu açılmışken, eminim ki benim de seninle ilgili onlara anlatamayacağım birkaç hikâyem vardır.”

George misinasını sararken bana tepki vermedi. *Bu onu susturacaktır*, diye düşünerek kendi kendime güldüm.

Bay McDermott’a baktığımda, bana gülümsediğini gördüm. “George’un ayaklarını yere basması için iyi bir kıza ihtiyacı var,” dedi. “Görünüşe göre onu buldun.” Döndü ve George’a göz kırptı.

George kaba bir şekilde, “Evet. Tıpkı kafamda bir deliğe ihtiyacım olduğu gibi bir kız arkadaşaya ihtiyacım var,” dedi ve sert bakışlarımla karşılaştı. Bay McDermott aramızdaki şeyi, gazez mi denir, her neyse onu hissedip konuyu değiştirdi.

“Daha önce hiç yapay sinekle balık tutmayı denedin mi?” diye sordu.

“Hayır, efendim. Hiçbir tür balık avlama yöntemini denemedim.”

“Öyleyse çok yazık olmuş. Ona nasıl yapıldığını göster, oğlum,” diye George’a talimat verdi.

Önümüzdeki bir saat boyunca, George bana oltanın parçalarını ve nasıl çalıştığını açıkladı. Bana olta atmayı gösterdi. O ve babası neredeyse senkronize bir şekilde oltalarını atıyorlardı ve bu ilginç bir şekilde güzeldi. Olta atmak neredeyse dans etmek gibiydi; kol ve bilek, eğilen ve havayı yaran misinayı yönlendiriyordu. Suyla temas eder etmez de geri çekiliyordu. Bu hem zarif hem de asil bir şeydi. Ve o an George McDermott, onu gördüğüm günden beri ilk defa huzurlu görünüyordu.

“Ben geri dönüyorum. Siz ikiniz, çok geç kalmayın.” Henry bana göz kırptı.

“Senin sıran,” dedi George, babası kıyıya geri dönmeye başlayınca.

“Sadece izlesem de olur,” dedim. Ne kadar kolay görünse de, koordinasyon gerektiriyor gibi görünüyordu ve bu da bende olmayan bir özellik.

“Hadi ama. En azından denemen gerek,” diye ısrar etti George.

İlk birkaç denememde, umutsuzca başarısız oldum ve bir noktada çok fena küfür ettim, sonrasında babasının oralarda olmadığından, beni duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. George kahkahalarla gülerек sırtı elimden aldı. “Sana göstermeme izin ver,” diyerek arkama doğru geçti, göğsü sırtıma yaslandığında, vücudumun sıcaklığı arttı ve kalp atışlarım hızlandı. Elimi alıp, avcuma oltayı yerleştirdi ve ayarlama yapmama yardımcı oldu.

“Şimdi,” diye fısıldadı kulağıma. “Oltanın bir parçan olduğunu düşün; bir bütünmüşsünüz gibi. Kesintisiz ve hızlı olmalı. Yem ya da olta sineği suya hafifçe inmeli. Suyu indiğinde de yüzeyde kalmalı. Eğer sürüklenirse, alabalık etrafındaki suyun hareketinden bunu anlar ve onu ısırılmaz.” Parmaklarımı olması gereken yere göre ayarladıktan sonra, sol eli belimin üzerinde duracak şekilde bana sarıldı. Diğer eliyle de yumuşakça elimi tuttu ve onu geriye yönlendirdi. Vücudum ona baskı yapmak için yalvardı, ama bununla mücadele ettim. Birlikte oltayı atıp geri çektik, bunun ne kadar garip

olacağını unuttum çünkü dürüst olmak gerekirse muhteşem hissettiriyordu. Konuşurken ağzı kulağıma yakın duruyor ve vücuduma lezzetli titreşimler gönderiyordu. Muh-teşem kokuyordu, bu avlama yöntemiyle ilgili konuşmaya devam ederken, aklım tamamen vücutlarımızın temas ettiği noktaya odaklandı.

Birkaç başarılı atıştan sonra, kıyıya geri döndük ve George elimi tutarak sudan çıkmama yardım etti. Toprağa adım attığımız zaman, ben bel çizmelerini çıkarırken gülmeye başladı ve kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Gülüşü derin, yoğun ve acı verici şekilde güzeldi. “Peki, nasıldı sence?”

“Güzeldi,” diye kabul ettim, süklüm püklüm. Gözlerine bakamıyordum, düşüncelerimi göreceğinden korkuyordum. Sanırım George’dan hoşlanmaya başlıyordum. Deli miydim? Ama orada, suyun içinde, vücudu bana temas ederken, dokunuşuna tepki verdim. Onu yanı başımda istiyordum. Benim sorunum neydi? Kısa bir süre sonra, “Teşekkür ederim,” diyebilmeyi başardım. Ike’ı aradım, ama görünürde yoktu. Nereye gittiğini merak ederek kaşlarımı çattım.

“İyi iş çıkardın,” diye sırtarak yalan söyledi.

“Eğer iyi derken, berbattın demek istediysen, evet iyiydim,” diye homurdandım ve dizlerimi gevşeten başka bir George McDermott gülümsemesiyle karşılaştım.

“Sevmen hoşuma gitti,” dedi George, elimi tutup beni eve doğru yönlendirirken. “Şimdi yemek zamanı.”

Akşamüzeri çok güzeldi. Bu akşam yemeğiyle ilgili ger-gindim, ama her anından da hoşlandım. McDermott ailesi

sıcak ve davetkârdı, uzun bir süre soğuk ve yalnız kaldıktan sonra, epeydir hissetmediğim bir mutluluk verdi bana; bir ev hissi.

Onlara nereden geldiğimi anlatıp, Axel'ı konuşmayı her şekilde önleyerek ailemle ilgili bazı belirsiz bilgileri verdikten sonra, tatlılara geçtik. Beverly, söz verdiği gibi Tirami-su yaptı. Sonrasındaysa Beverly, erkekleri bulaşık yıkamaya yolladı ve beni de oturma odasına götürdü. Duvarlar, Ike ve George'un beyzbol ve futbol üniformalarıyla çekilmiş aile fotoğraflarıyla doluydu. Bir fotoğrafta çocuklar küçükken babalarıyla birlikte balık avlıyorlardı. Hatta Cameron'ın bebeklik fotoğrafları bile vardı. Güneş gözlükleriyle piyano çaldığı fotoğrafta sanırım Ray Charles'ı taklit ediyor.

“Cameron'ı on iki yaşında aldık. Bebeklik fotoğraflarını bir yakını verdi.” Tuttuğum her fotoğrafa bakarken gülümsedi. “Bu çocuğun harika bir kişiliği var. Onu hayatıma getirdiği için her gün Tanrı'ya şükrediyorum.”

“Harika birine benziyor,” diye onayladım.

“Annesi Henry için çalışıyordu ve bir araba kazasında öldü. Cameron her zaman okuldan sonra ofise gelirdi. Henry eğer Cameron da kabul ederse, onu almamız için oldukça ısrar etti. O da bunu kabul etti. Geçen yıl neşemiz azaldı ve Cameron her zaman buraya neşe getirmenin bir yolunu buldu.” Bir an duraklayıp duvara doğru bir adım attı.

“Ve bu,” duvardan bir çerçeve aldı, “benim Ike'im. Duymuşsundur, onu Afganistan'da kaybettik.” Çehresi yumuşadı ve gözleri yoğun hislerle doldu.

“Duymuştum, gerçekten çok üzgünüm.” Çerçeveyi bana verdi, mezuniyet balosu için smokin giymiş olan Ike’a gülümsedim. Yanındaki kız uzun, kırmızı bir elbise giyiyordu ve gülümsüyordu. Havalı çocuklar gibi görünüyorlardı, tıpkı mezuniyet balosunun kral ve kraliçesi gibi. Galiba bu, bahsettiği lise aşkıydı.

“Gittiği için sinirli olmak istiyorum... Her şeyden Tanrı’yı sorumlu tutmak istiyorum, ama yapamam. O güzel çocuk hayatıma girdi ve burada olduğu her gün onu sevmek bir onurdu.”

Bir şey arkama bakmama sebep oldu ve Ike’ın geri döndüğünü gördüm. Bizi izliyordu, ifadeleri annesinin onun hakkında konuştuğunu duyunca yumuşadı.

“Eğer ona şimdi bir şey söyleyebilseydin ve seni duyacağından emin olsaydın, ne söylerdin?”

Fotoğrafına bakarken kaşlarını çattı. “Ona, beni gururlandırdığını söyledim. Hayatımın her günü, annesi olduğum için gurur duydum. Onu kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla sevdiğimi ve her zaman düşüncelerimde olduğunu söyledim, hayatımın geriye kalan her gününde...”

Söyledikleri, gözlerimin yaşlarla dolmasına sebep oldu. “Eminim ki o da sana ne kadar iyi bir anne olduğunu söyledi,” Ike adına konuştum. Herkes bu kadının ömür boyunca annelik yapabileceğini görebilirdi.

Gülümseyerek fotoğrafı duvara geri astı. “Bu gece gelmene çok sevindim, Charlotte. Umarım sen ve George iyi birer... arkadaş olursunuz.”

Kıkırdadım. “Şimdiye kadar, arkadaşlığımızın pek faydalı olduğu söylenemez.”

“George şu an biraz dağılmış durumda, ama bence ihtiyacı olan iyi bir...”

“Hazır mısın?” diye araya girdi George, odaya girerken. Çenesi dik ve ağzı sımsıkı kapalıydı. Bir konuda mutsuz olduğunu anlamak güç değildi.

“İstersen biraz daha kalabiliriz.” Aslında kalmak istiyordum. Çok güzel bir akşamdı.

“Hayır. Gitmem gerek. Birazdan biriyle buluşacağım,” dedi sinirli bir şekilde. Ona baktım. Büyük olasılıkla Misty’yle buluşacaktı. Annesi yanımda olduğundan, ona kötü bir şey söylememek için kendimi zor tuttum.

Ters bir şekilde, “Neden gidip babama ve Cameron’a hoşça kal demiyorsun. Annemle biraz konuşmam lazım,” dedi.

Beverly’ye dönüp sarıldığımda havadaki gerilim yüksekti. “Bu harika yemek için çok teşekkür ederim. Gerçekten çok eğlendim.”

“Ne zaman istersen, tatlım. Yakında yine geleceksin, değil mi?”

“Çok isterim.”

George’un yanından geçerken, bana bakmadı. Ben de Bay McDermott’la Cameron’ın futbol tartıştığı mutfığa gittim. İkisi de bana sarıldı, sonra George’a hazır olduğumu söylemek için oturma odasına geri döndüm ve George’un yüksek sesle konuştuğunu duydum.

“Ben iyiyim, anne,” dedi.

“Hayır. Üzgünsün ve bu çok normal, George. Ike senin ikizindi, en yakın arkadaşındı. Ama bir noktada, tekrar mutlu olmak için kendine izin vermelisin,” dedi Beverly.

“Ben mutluyum ve senin bana bir gezgini ayarlamaya çalışmana ihtiyacım yok. Ben iyiyim. Beni düzeltmesi için bir kadına ihtiyacım yok.”

“İyi bir kıza benziyor,” diye karşı çıktı Beverly. “Sadece senin mutlu olduğunu görmek istiyorum, George. Gerçekten mutlu olduğunu.”

“Anne... Ben iyiyim. Güven bana. Şu an en son ihtiyacım olan şey bir kız arkadaş, özellikle de onun gibi sorunları olan biri.”

Sorunlu mu? Dalga mı geçiyordu? Konuşana bak. Yeterince duyduğum için isteksizce yanlarına dönerken, gelişimi duymaları için ayaklarımı vurarak yürümeye başladım. İçeri girdiğimde, her ikisi de sessizdi, Beverly üzgün ve utanmış görünüyordu.

“Hazırım,” dedim. “Tekrar teşekkürler, Beverly.”

“Ne zaman istersen, tatlım.”

Ardından, kamyonetime bindim, George da hemen arkamdan geldi. Beni motele yönlendirdi. Kamyonetimi park ettiğimde çıktım ve kapıyı çarptım. “Teşekkürler, George. İşte görüşürüz,” diye seslendim omzumun üzerinden. Odamın anahtarını çıkarıp tam anahtarı kilide sokarken, geri çekildim, bakışlarım George’un bakışlarına takıldı.

“Bu hallerin ne böyle?” dedi.

Mağrurca güldüm. “Ne halleri?”

“Neden şirretlik yapıyorsun?”

“Yapmıyorum,” dedim, kapımın kilidini açarken. “Sadece baş etmem gereken bazı *sorunlarım* var.” Sonra içeri girdim ve kapıyı yüzüne kapattım. Birkaç dakika sonra gür bir sesle motosikletini çalıştırdı ve gitti.

“İyi gitti bence,” diye güldü Ike, koltuğunda otururken.

Ona doğru ters ters bakarak, “Tek bir kelime daha etme, Ike,” diye uyardım.

Pijamalarımı giydikten sonra, yatağa uzandım ve Ike da yanıma uzanıp gerçekten de tek bir kelime bile etmedi.

Charlotte

Çalışma saatlerimden yüzünden Mercerların benzin istasyonuna uğrayıp akşam yemeği planını ertelemem gerekti. Bay Mercer, paraya ne kadar ihtiyacım olduğunu anladı ve akşam yemeği için bir sonraki haftayı kararlaştırdık. Oradan ayrılırken, koyu renk saçları olan bir kız dükkânın önünde durmuş bana bakıyordu. Hafifçe gülümsedim ve şaşkın bakışlarının bir işaret olup olmadığını merak ederek çıktım. Başka bir ruh daha mı gördüm ben?

Yanımda belirttiğinde, Ike’la kamyonetime yeni binmiştim. “Beni görebiliyor musun?”

Gözlerimi kapatıp sesli bir iç çektim. “Dur tahmin edeyim,” dedim yenilgiyle. “Sen Mercerların kızıydın?”

“Maggie,” diye yanıtladı, saçlarını kulağının arkasına atarak.

“Neden burada olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“Ben sadece tamamlanmamış işleri olan ruhları görürüm. Hayatında çözülmediğini hissettiğin bir şey var mı?”

Kaşlarını çattı. “Ben öldüğümde, annem bulamadığı bir şeyi arıyordu. Onu bulmasını istiyorum.”

“Kiminle konuşuyorsun, Charlotte?” diye sordu Ike, birdenbire ortaya çıkarken.

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. “Onu göremiyor musun?” diye sordum.

“Kimi?” diye yanıtladı ikisi aynı anda.

Kaşlarım yukarı kalktı. Ruhların birbirlerini göremediğini hiç bilmiyordum. “Mercerların kızıyla konuşuyordum,” diye cevap verdim Ike’a. Sonra Maggie’ye bakarak, “Ike McDermott’la konuşuyorum. Onu da görebiliyorum,” dedim.

“Ah, evet. Annemle babamın, onun Afganistan’da öldüğünü söylediklerini duydum.”

Ike, Maggie’nin söylediklerini duyamadığından, “Şu an burada mı?” diye sordu.

“Evet,” diye cevapladım. “Birisi kendi kendime konuştuğumu görmeden arabaya binelim. İkisi de içeride belirdiler

ve görüntüleri kimin kim olduğunu ayırt edemeyeceğim şekilde birbirine karıştı. “İke, bir dakikalığına arkaya geçebilir misin? Birbirinize girdiniz. İkinizi karıştırıyorum.”

Ike arka koltukta belirdi ve Maggie’nin heves dolu bakışları benimkilerle buluştu. “Dinle, Maggie. Diğer tarafa geçmek istiyor musun?”

“Beni çeken bir şeyler var. Sanki beni bir yere yönlendiriyor ama nereye bilmiyorum. Cennete mi acaba?”

Bezgin bir nefes verdim. Keşke bilseydim. İşin doğrusu, bilmiyordum. Pek çok ruh bana bir yere doğru çekildiklerini anlattı, ama kimse ileride ne olduğunu bilmiyordu. “Keşke sana söyleyebilsem,” diye cevapladım, kamyonetimi çalıştırırken. “Annen konusunda sana yardım etmemi istiyor musun? Kolyenin nerede olduğunu ona söylemen konusunda yardım edeyim mi?”

“Charlotte, bir pislik gibi davranmak istemiyorum, ama George’a yardım etmeden yapabileceklerini Mercerlara söyleyemezsin,” dedi Ike. “Duyulursa, işler karışabilir.”

Haklıydı, işleri iyice içinden çıkılmaz bir hale sokabilirdi. George şu an berbat bir haldeydi ve bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorduk. “Maggie, sana yardım etmeden önce biraz zamana ihtiyacım var. Ike’a yardım etmeye çalışıyorum ve durumu biraz karışık. Eğer biraz sabırlı olursan, söz veririm sana da yardım edeceğim.” Mercerların, onlara ölü kızlarıyla konuşabildiğimi söylememi nasıl karşılayacakları hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onlara biraz huzur verebilmek için bunu yapmam gerekiyordu. Bana çok iyi davranmışlardı.

“On yıl önce öldüm. Biraz daha bekleyebilirim,” diyerek omuz silkti.

“Bu arada, ben Charlotte.”

“Biliyorum. Ailem senden çok bahsetti.” Kalbim bununla dolup taşıtı. Bu kasabaya evsiz bir keş gibi çıkıp geldiğim halde ailesi bana çok sıcak ve nazik davranmıştı.

“Harika insanlar,” dedim ona. “Tanıdığım en iyi insanlardan.”

“Haftaya, evdeki akşam yemeğinde görüşürüz,” dedi bana.

“Hey, bu arada. Benimle çok konuşmamaya çalış... Dikkat dağınıcı oluyor ve seni görebilen tek kişi ben olduğum için, kendi kendime konuşuyor gibi görünmem iyi olmayacaktır.”

“Anladım,” diye cevaplayıp hafifçe gülümsedi. “Sessiz olmaya çalışacağım. Hoşça kal.” Sonra da ortadan kayboldu. Hafifçe kaşlarımı çattım. Uğraşmak zorunda olduğum en kolay ruhlardan biriydi.

“Hâlâ burada mı?” diye sordu Ike arka koltuktan, ben Mercerların benzin istasyonundan dışarı çıkarken.

“Hayır, gitti.”

Ike ön koltukta belirdi ve camdan dışarı baktı. “İşin çok zor, değil mi Charlotte?” diye sordu.

“Benim için sıradan bir gün işte,” diye hüzünle cevapladım.

Misty son iki gündür çalışmıyordu ki bu harika bir şeydi. Ancak George buradaydı ve tabii ki emirler yağdırmak

dışında benimle tek kelime konuşmadı. Ailesiyle olan akşam yemeği ve bana olan tavrından sonra biraz zamana ihtiyacım vardı. Aksi takdirde ona fena çıkışıp yardım planını mahvedebilirdim. Neyse ki iş olmadığı ve hiç para gelmediği için bu akşamüstü erken kapatmaya karar verdi.

Masalarımın altını süpürürken, Anna yanıma yaklaştı. “Ben çıkıyorum, ama bir saate seni motelinden alırım.”

Şaşırarak, “Pardon?” diye sordum.

“Bugün cuma ve River bu gece annemde kalacak. Bu gece dans salonunda güzel bir grup çıkıyor. Bir saate seni alırım.”

“Giyecek hiçbir şeyim yok, Anna. Sanırım eve gidip uyuyacağım.”

Elini kalçasına koyarak dudaklarını büzdü ve, “Charlotte, geliyorsun. Bende bir sürü elbise var. Bir saate orada olacağım,” dedi.

“Elbise mi?” diye sordum afallayarak. Son beş senede giydiğim elbiseye en yakın şey kot etekti. “Şık bir parti mi?”

“Hayır,” diye iç çekti. “Ama fırsat varken biraz süslenmek iyidir. Mezuniyet elbisesi getirmeyeceğim. Rahat ol. Sana çok yakışacak bir elbisem var. Çizmen var mı?”

“Siyah bir çizmem var... dize kadar.”

“Tamam... Bir saat sonra görüşürüz.”

Masalarımın temizliğini bitirdikten sonra, mutfakı kapatmak üzere olan Sniper’ın yanına gittim. “Bu akşam dansa gidiyor musun?” diye sordum, orada birden fazla tanıdık olmasını umarak.

“Evet, Anna zorla götürüyor.”

Güldüm. “Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, ha?”

Bana yan yan bakarak sırtıp göz kırptı. Sanırım cevabımı aldım.

Bir saat sonra, saçımı makyajımı yaptım ve Ike’la oturup Anna’yı beklemeye başladık.

“Çok mu fazla oldu?” diye sordum, yüzümü işaret ederek.

Dizlerimin bağını çözen o gülümsemesiyle, “Hayır, seksi görünüyorsun,” diye beni temin etti. “Oradaki en seksi kız sen olacaksın.”

“Bundan emin değilim,” dedim kızarak.

“Ben eminim.” Bakışlarımız buluşunca yanaklarımı bir sıcaklık sardı. Bana bakışları çok yoğundu.

Neden bilmiyorum ama, “Mümkün olsa bu gece benimle dans eder miydin?” diye sordum.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Ayağa kalkıp ciddi bir yüz ifadesiyle bana baktı. “Hem de her şarkıda. Tüm gece başkasıyla dans edecek fırsatın olmazdı.” Yutkunurken âdemelması hareket etti. Kalbim sıkıştı. Aramızda bir çekim olduğu aşikârdı ve bunu hisseden sadece ben miyim diye merak ediyordum, ama artık biliyorum. Bunu Ike da hissediyordu. “Ama insanların ortasında dans edemeyeceğimize göre benimle şimdi dans eder misin?”

Bu defa, benim kaşlarım kalktı. “Nasıl...?”

“Birbirimize dokunamadığımızdan biraz tuhaf olabilir ama birlikte hareket edebiliriz.”

“Peki ya müzik?”

Gülümseyerek, “Ben söylerim,” dedi.

“Şarkı mı söylüyorsun?” Sırıttım.

“Söylemeye çalışıyorum, ama bu şarkıyı söyleyebileceğimi biliyorum.”

“On parmağında on marifet, ha?” diye dalga geçtim.

“Ama hiçbirinde usta değilim,” diye cevap verdi hemen.

“Tamam. Nasıl yapıyoruz?”

“Burada dur ve elini sandalyenin arkasına koy.”

“Neden?”

“Dengede durmak için.” Dediği gibi yaptım, elinden geldiği kadar yanıma yaklaştı. Vücudum ona doğru yaslanmam için ısrar ediyordu, ama buna direndim. Yaslanacak bir şey yoktu ki. “Şimdi gözlerini kapat. Ellerimi kalçalarında, senin kollarını da omuzlarımda hayal ediyorum, hafif sağa doğru sallan ve geri gel.”

İstediği şekilde hareket ettim, tekrar konuşmaya başladığında, dudakları kulağıma o kadar yakındı ki, sesi içimi titretti. Onu hissetmeyi, ona dokunmayı çok istiyordum.

Eski bir Travis Tritt şarkısı söylemeye başladı, “*Drift Off to Dream*”. Bir adamın, henüz bulmadığı bir kadına söylediği bir şarkıydı bu, onu ne kadar istediğini ve onu bulduğunda neler yapacağını anlatıyordu. Ike’in sesi inanılmazdı, hem güzel hem de derindi. Gözlerimi kapadım, sesi hafifçe

* İng.: Rüyaya dalmak.

kulağında çınılıyordu, ikimizi dans pistinde, orkestra arka tarafta çalarken birbirine gülümseyen kalabalığın arasında hayal ettim, şarkının sözlerini bana söylüyordu. Böyle olması gerekirdi işte. Ike ölü olmamalıydı, şu an burada olmalı, beni sarmalayıp benimle dans etmeliydi. Öfkelenmek istiyordum, ama şarkının sözleri beni öylesine derinden yaralıyordu ki beni içinde bulunduğumuz ana geri döndürüp, bitmeden önce tadını çıkarmam için zorluyordu.

“Then we’ll dance to the radio, right up ’til dawn.

*’Til you drift off to dream in my arms. *”*

Sözlerin arkasındaki anlamı iştirken kalbim acıyordu. Ike bana, hayatta olsaydı neler yapabileceğimizi anlatıyordu. Gözlerim doluyor, boğazım düğümleniyordu.

Ike, “Gözlerini aç, Charlotte,” diye fısıldadı, şarkının bittiğini fark ettim. Gözlerimi daha da sıkı kapatıp bu güzel ana tutunabilmeyi diledim. Bırakmak istemiyordum, Ike McDermott’un kollarında dans ettiğimin görüntüsü zihnimde çok netti. Gözlerimi açtığımda, hâlâ mükemmel bir ahenkle bir sağa bir sola sallanıyorduk. “Benimle dans ettiğin için teşekkür ederim,” dedi sessizce ve parlak kahverengi gözleriyle gülümsedi. Tanrım, çok yakışıklı bir adamdı. Ben cevap veremedim kapı çaldı, Ike çabucak dışarıda ve sonra tekrar içeride belirdi. “Anna geldi.”

Hâlâ yerimde donakalmış bir şekilde sandalyeyi tutarak, nasıl tekrar hareket edebileceğimi çözmeye çalışıyordum.

* İng.: Sonra radyo çalarken gün doğana kadar dans edeceğiz. Ta ki kollarımda rüyalara dalana dek.

Bu hayatımın en iyi dansıydı ve birbirimize dokunmamıştık bile. Anna tekrar kapıyı çalarak beni dünyaya döndürdü. Ike’la paylaştığımız romantik anımızı üzerimden atarak gidip kapıyı açtım.

Anna coşkuyla, “Kızım, harika görünüyorsun,” dedi. O da çok güzel görünüyordu. Siyah bir elbise ve daracık bir hırka giymiş, saçlarını düzleştirip açık bırakmıştı. “İşte.” Bana doğru yeşil, pamuklu bir elbise uzattı.

“Bu mu?” Elbiseyi aldım ve çok küçük görüldüğü için yüzümü ekşitmemeye çalıştım. “Denemem için birkaç elbise getireceğini sanıyordum.”

“Bu tam senlik. Sana çok yakışacağından eminim. Bu işlerden anlarım.”

“Üzerime olursa tabii,” diye mırıldandım, denemek için banyoya doğru giderken.

Dışarı çıktığımda, Anna sırtıttı. “Seksi olacağını biliyordum.”

Bakışlarım kısa bir süreliğine Ike’a kaydı, bana bakıyordu. “Çok güzel,” diye fısıldadığında yüzümde oluşan gülümsemeyi engelleyemedim. Gözlerimi ondan ayırmama ve çantamı aramakla meşgul olmama rağmen, “Gidip aileme bir bakacağım,” dedi. Sonra da yok oldu. Bir şeye canının sıkılıp sıkılmadığını merak ederek suratımı astım.

“Doğru yerlerini ortaya çıkarıyor,” dedi Anna, elbiseden bahsederek.

“Önden biraz kısa değil mi, sence de?” diye sordum, kısacık elbiseyi dekoltemi kapatmak için çekiştirirken. Deri ceketimi üzerime geçirip bir kez daha aynada kendime baktım.

“Evet, işte bu yüzden George seni bu elbisenin içinde gördüğünde kalp krizi geçirecek.”

“Pardon?” Ona bakmak için dönerken neredeyse boğuluyordum. “George?”

“Evet, o ve Sniper dışarıda bizi bekliyor.”

Gözlerini devirip söylenme, Charlotte. Neden George da gelmek zorundaydı? Benim gideceğimi duyduğu an vazgeçmemesine şaşırmıştım.

“Peki, neden George’u etkilemek isteyeyim?” diye sertçe sordum.

Bana anlayan bir bakış attı. “Çünkü ondan hoşlanıyorsun.”

Anna’yla ben Sniper’ın arabasının arka koltuğuna oturduk, o ve George’sa öndeydi. Anna’ya, George’dan hoşlanmamla ilgili yanıldığı konusunda ısrar ettim, ama o sadece gülümsedi ve omzumu sıvazlayıp, “Sen öyle diyorsan öyledir, tatlım,” deyip aceleyle arabaya bindi.

Ben pencereden bakıp, Ike’m nerede olduğunu merak ederken, onlar sohbet ettiler. O dans, en romantik tecrübelerimden biriydi.

Dans salonuna vardığımızda giydiklerim herkesin dikkatini çekti. George, dudaklarını büzerek beni süzdü ve bara doğru gitti. Sanırım benden çok etkilenmedi. Sniper elbise mi görünce, tabii ki *çok seksi* olduğumu söyledi. Anna hemen yanı başımda olduğu için biraz tuhaf hissettim, ama

umurunda değil gibi görünüyordu. Sanırım Sniper'ın elleri belinde olduğu için.

Sniper, Anna ve ben dans pistinin yanındaki bir masaya oturduk. Anna haklıydı, bu çok fazla şık olmayı gerektiren bir parti değildi, keşke bunu giymemek için onunla mücadele etseydim. Kotumu giyseymdim kendimi daha iyi hissederdim. "Gidip bize içki alacağım." Ayağa kalktı ve bara doğru gitti.

"Siz ikiniz, son zamanlarda çok iyi geçinemiyor gibisiniz," dedi Sniper.

"Hiç iyi anlaştık mı?" dedim, George'dan bahsettiğini anlayarak. Gözlerim onu aradı ve barda, bir adamla konuşup güleştüğünü gördüm.

Sniper, dudakları cevap vermek için açılmadan önce hüznünlü bir ifadeye büründü, ama içkilerimizle gelen Anna, onu durdurdu. "Sniper, bu şarkıyı çok seviyorum," dedi, belli ki dans etmek istediğinin ipucunu veriyordu. Sniper ondan birasını aldı, büyük bir yudum içip bardağı masaya bıraktı ve elini tutup onu dans pistine doğru yönlendirdi. "Buradaki en güzel kadınla dans etmeyi çok isterim," dedi.

Şarkı oldukça canlıydı ve ikisi birlikte harika dans ediyorlardı. Sniper onu döndürürken birlikte güldüler ve onların bu mutlu halini izleyip gülümserken biraz kalbim acıdı. Bazen, başkasının sahip olduğunu görene kadar bir şeye ne kadar ihtiyaç duyduğumu anlamıyordum. Mutlu olmak, yeni bir aşkın sıcaklığıyla ısınmak, yaklaşmakta olan güzelliklerin heyecanını hissetmek istiyordum. Son altı yıldır bunu düşünmemiştim, hem de hiç. Yalnızdım ve böyle bir

ilişki istediğim hiç aklıma gelmemişti. Büyük olasılıkla kimsenin ben ve yeteneğimle başa çıkamayacağına inanıyordum. Kendi ailem bile beni yanından uzaklaştırırken neden herhangi bir adam benim yükümü taşımak istesin ki? Bu yüzden aşkın var olmadığı bir hayatı yaşadım. En azından, McDermott kardeşler hayatıma girmeden önce. Ike kesinlikle beni etkiledi ve bu, durumu çok daha acınası bir hale getiriyordu. Onunla bir ilişkim olamazdı, peki neden bunu hayal etmeme izin veriyordum ki? Bir de George vardı tabii. Bugüne kadar, ilişkimiz bir sıcak bir soğuk olmuştu ve ne yapacağımı bilmiyordum. Ne olursa olsun, George'un yapması gereken değişiklikler vardı ve bunlar oldukça büyük değişikliklerdi. Ona baktığımda hâlâ arkasını dönük olarak barda durduğunu gördüm. Misty ona yaklaşıp elini omzuna koydu. Kimsenin fark etmediğini düşünerek öğürme hareketi yaptım.

“Senin gibi güzel bir kızın burada tek başına ne işi var?” dedi bir ses, yukarı baktığımda, geniş, yapılı omuzları ve sakalı olan uzun boylu bir adam gördüm. Otuz yaşlarında görünüyordu, kaba ve *country* tarzı bir yakışıklılığı vardı. Ben cevap veremedim yanındaki sandalyeye oturup yanıma yanaştı.

“Herkesin bahsedip durduğu yeni kız sen olmalısın,” deyip elindeki biradan bir yudum aldı.

“Dedikoduya değer biri olduğumu bilmiyordum,” dedim.

“Güzel bir kadın çıkıp geldiğinde, kasabadaki tüm kadınların dedikodu yaptığından ve etraftaki erkeklerin de onu görmek için can attığından emin olabilirsiniz.”

“Öyle mi?” diye kıkırdadım, açık sözlüğüne gülerek. Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi ve ben de gülümsememi engelleyemedim. Onu çekici bulmama rağmen, ona karşı bir yakınlık hissettiğimi söyleyemezdim. Ancak şunu kabul etmeliyim ki, ne kadar üzücü ve acınası olsa da, benimle flört etmesi hoşuma gitmişti. Bazen küçük şeyler insanı mutlu edebiliyordu. Bazen bir kadının bir erkeğin ilgisine ihtiyacı oluyordu, böylece ilgiye değer biri olduğunu anlıyordu.

“*Ike ve George’un Yeri*”nde garsonluk yapıyorsun, değil mi?”

“Vay. Sanırım herkes beni konuşuyor, ha?”

“Küçük bir yer, küçük zihinler. Burada yapacak başka ne var ki?” diye sordu.

“Görünüşe göre dans etmek gibi bir seçenek var.” Sırtıma bir sıcaklık hissi yayıldı, birinin beni izlediği hissine kapıldım. Bara baktığımda, George’un yanımdaki adamla beni izlediğini gördüm. Ağzı sert ve düz bir çizgi halindeydi, sanki dik dik bakıyor gibiydi. Misty onun bakışlarını takip etti ve bana baktığını görünce, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“O halde,” diye ekledi yabancı adam, birasının kalanını içip şişeyi yere koyarak. “Bu dansı bana lütfeder misin?”

Bakışlarım George’dan karşımda duran bu yakışıklı adama kaydı. Biramdan birkaç yudum içerek aldığım cesaretle elini tuttum ve beni dans pistine götürmesine izin verdim. Sniper’la Anna’nın yanından geçtik, önce bize sonra da birbirlerine baktılar. Hareketli bir şarkı çalmaya başladığında tek kelime etmeden dans partnerimle harika bir şekilde

dans etmeye başladık. Çok güzel dans ediyordu. En son ne zaman böyle umarsızca dans ettiğimi bile hatırlamayarak, dans boyunca güldüm.

Şarkı bittiğinde, yavaş bir şarkı çalmaya başladı ve yakışıklı partnerim beni kendine doğru çekip kollarımı omuzlarına aldıktan sonra ellerini belime koydu, parmaklarını hafifçe belime bastırıyordu. Bu istediğimden biraz daha yakındı, ama onu gücendirmek istemediğimden sohbet etmeye çalıştım, ama önce o konuşmaya başladı.

“George McDermott’la aranda bir şeyler mi var?” Yüzümdeki ifade, bu soruya şaşırdığımı gizleyememiş olmalıydı, çünkü hemen, “Geldiğinden beri seni izliyor,” diye ekledi. *Beni mi izliyor?* Bunu fark etmemiştim, belli ki bu adam George’un bana dik dik bakmasının sebebinin bana ilgisi olduğunu düşünmüştü.

George’un neden bana bakma zahmetine girdiğinden emin olmayarak, “Birlikte çalışıyoruz o kadar,” diye yanıtladım. “Çok iyi dans ediyorsun,” dedim, çaresizce konuyu değiştirmeye çalışarak.

“Sen de fena sayılmazsın, Char,” diye yanıtladı, adımı bilmesine şaşırdım, ama sonra kasabanın yeni dedikodusu olduğum aklıma geldi.

“Adımı biliyorsun. Ben de seninkini öğrenebilir miyim?”

Bir ses, “Roger,” diye araya girdi, neredeyse boğuluyordum. Misty’ydi ve gözleriyle beni yakıp kül etmeye çalışıyordu. Sürtük, Roger’ı George’la aldatırken bir de kıskançlık yapıyordu. Sonra aklıma şu geldi; bu Roger, George’la al-

dattığı torbacı erkek arkadaşıydı. Bir uyuşturucu satıcısıyla dans ediyordum.

George arkamdan gelip, “Bölebilir miyim?” diye sordu. Misty bana dik dik bakarken Roger, George’a, *biliyorum*, diyen bir bakış attı, en azından ben öyle anladım.

“Ah... tabii,” dedim, son birkaç saniyeden dolayı hayat-tan kopmuş bir haldeydim. “İzin verir misin, George?”

“Tabii ki.” Elimi tutup öptü ve Misty’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Char. Sonra görüşürüz.” Ardından dans pistinden uzaklaşırken Misty de öfleyerek arkasından yürüdü.

Tekrar George’a baktığımda, bana doğru bir adım attı, ve onunla ortada buluşmamı bekledi. Sanki benimle öylesine yürüyor ve aslında dans etmek istemiyormuş gibi görünüyordu. “Üzüntünü anlıyorum patron. Ayrılmaya çalıştığınızı biliyorum. Onun Roger olduğunu bilmiyordum, tamam mı? Bilsem bile ikinizle ilgili bir şey söylemezdim. Artık git-tiler, bu yüzden kendine işkence edip benimle dans etmek zorunda değilsin.” Etrafında dolanırken, bileğimden tutup beni kendine çekti ve vücutlarımız birbirine çarptı. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

“Seninle dans etmek istedim çünkü tıpkı buradaki tüm erkekler gibi, mekânın en güzel kızıyla dans etmek istiyorum.” Ağzım açık kaldı.

“Bu bir iltifat mıydı?” diye sordum, alaycı bir şekilde. “Can alıcı noktayı bekliyorum.”

“Her zaman bir baş belası olmak zorunda mısınız?” diye sordu ve benden ölümcül bir bakış kazandı.

“Kusura bakma, ama bir öyle bir böyle davranarak beni sersem eden sensin,” diye cevap verdim. “Geçen gün, sorunlarımdan dolayı bir dakikanı bile harcamayacağın bir kızdım. Şimdiyse buradaki en güzel kıyım.” George kolunu bana dolayıp, elini belime koyarken orkestra Don Williams’ın “*I Believe in Love*” şarkısını çalmaya başladı. Diğer eli, elimi buldu ve göğsüne koydu. Sallanmaya başladığında, vücudum kendini onun ritmine kaptırdı.

Beni kendine doğru çekip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Hadi üç dakikalığına deliliği bırakalım ve sadece dans edelim, Charlotte. Tamam mı?”

Sertçe yutkunararak iki kere başımı salladım ve anın içinde kaybolmaya, yanı başımdaki vücudunun verdiği hisse, çalan güzel parçaya ve çekici kokusuna kendimi bıraktım. Şarkı devam ederken bir an George’un şarkıyı fısıldadığını sandım, ama o kadar sessizdi ki onu zar zor duyabiliyordum. Sadece şarkı söylemek için söylüyordu, biliyordum ama kendimi her bir sözü yakalarken buldum. Şarkı bittiğinde George geri çekildi, koyu renk gözleriyle bana bakıp, hafifçe gülümsedi. “Dans için teşekkür ederim.” Sonra da gitti. Neler oluyordu?

“Tuvalet. Hemen.” Anna bir anda ortaya çıkıp beni çe-kıştırmeye başladı. Bunu yapması beni çok rahatlatmıştı, aksi takdirde hâlâ dans pistinin ortasında geri zekâlı gibi duruyor olacaktım. Kadınlar tuvaletine girdiğimizde, çabucak etrafta biri olup olmadığına baktı ve yalnız olduğumuzdan emin olunca beni omuzlarımdan tuttu.

“Dostum,” dedi. “Bir şekilde bir aşk karesi yarattın.”

“Ne?” diye sordum, şaşkınlıkla.

“Misty, Roger ve George bir aşk üçgeniydi. Bunu bir kareye dönüştürdün.”

“Ne? Hayır.” Başımı hayır anlamında salladım. “Sadece onlarla dans ettim. Onların hastalıklı aşk üçgeniyle, ya da her neyse, bir alakam olamaz.” Hatta düşüncesi bile mide-mi bulandırmıyordu. George’un Misty’yle birlikte olması düşüncesinden neden iğrendiğimi tam olarak çözemi-yordum. Demek istediğim, birlikte değildik, lanet olsun... *Sorunla-rım* olduğunu düşünüyordu ve benden kesinlikle hoşlan-mıyordu. Ama Misty’nin ona gülümsediğini ya da onun da Misty’ye gülümsediğini gördüğümde, midem bulanıyordu.

“Roger sana, onlarla dalga geçmek için yaklaştı, biliyor musun?”

“Kiminle? George ve Misty mi?”

“İkisini de sinir etmek için yaptığına adım gibi eminim.”

“Yani bildiğini mi düşünüyorsun?”

“Kesin şüpheleniyor.” Anna meşhur kırmızı rujunu çıkarıp sürmeye başladı.

“İlgilenmiyorum,” dedim ona. “Hiçbiriyle.” Tam olarak doğru sayılmazdı, ama George’u o şekilde düşünmemeyi tercih ediyordum. “Onun Roger olduğunu bile bilmiyordum. Bir adam benimle dans etmek istedi, ben de kabul ettim.”

Anna ruju dudaklarına yedirip onu tekrar çantasına attı. “Sen kendini kandır, tatlım,” diye kıkırdadı ve tuvaletten çıktı.

Charlotte

Gecenin devamı sakin ve eğlenceliydi. George'un anne ve babası geldi, bana sarılıp üzerime titremeleri çok hoşuma gidiyordu. Harika insanlardı. Babasıyla dans ederken bana George'la evlenmem veya olmazsa Cameron'un yaşı gelene kadar beklemem için yalvardı. George beni görmezden geldi ve Anna da, Sniper ve benimle geri dönmeyi tercih etmedi. Sanırım onu eve ailesi götürdü. Dramatik akşamdan sonra tek tesellim odama döndüğümde Ike'ın beni bekliyor olmasıydı ve bu beni çok rahatlatı.

Ertesi gün, çifte vardiyamın ilk yarısı olaysız geçti. George ve Misty çalışmıyordu. Kokain çekip tavşanlar gibi seviştiklerini hayal ettim. Bu düşüncenin midemi bulandırmasından nefret ediyordum. Umursamamam gerekiyordu; ne de olsa bu onun meselesiydi. Sadece, Ike'nın öbür tarafa geçebilmesi için George'a yardım ediyorum. Restoranda George ve Misty olmadan huzurlu bir gün geçirdim, pis pis bakışlar ve tuhaf tavırlar yoktu. Ike, bir bahane bularak George'un evine gitmemi istedi, ama bunu yapamazdım. Geçen gece olanlardan sonra olmazdı. Onu ve Misty'yi yarın işte göreceğimi biliyordum.

Sonraki gün yavaş ve tuhaf geçti. Misty bana karşı iyiymiş gibi davranıyordu, bu yüzden ondan *iğreniyordum*. Onun sahteliğini istemiyordum, çünkü bu konuda benden çok daha iyiydi. Hoşlanmadığım bir insana kolay kolay gülümseyemem, konuştuğumda da ondan hoşlanmadığımı belli ederim, her konuştuğumuzda bu kenar mahalle prensesine karşı olan negatif hislerimi belli ettiğim kesindi. George arka tarafta Sniper ve Greg'le çalışıyor ve benden çoğunlukla kaçıyordu.

Ama onu fark ettim.

Maalesef.

Mükemmel vücudunu ve kaslı kollarını ortaya çıkaran siyah, dar bir tişört giymişti. Ike'dan biraz daha zayıftı, ama

yine de oldukça kaslıydı. Onun daha zayıf olmasının nedeninin uyuşturucu olup olmadığını merak ediyordum, çünkü saç şekilleri ve göz renklerinin tonu gibi ufak farklar dışında tamamen aynıydılar. Onu kesmeye devam ettim ama ne kadar pislik biri olduğunu unutmuştum.

Dalgın gözlerle ona bakarken, “Popon nasıl?” diye kıkrdayarak beni uyandırdı. Sniper gülmemek için dudağını ısırırdı ve bana göz kırptı. *Lanet olsun.* Utançtan kızardım. Popomu George’un suratına dayadığıma inanamıyordum. Beni sinir etmeyi sevdiği ve bunda da çok başarılı olduğu bir gerçektir. George’a bir puan. Madem öyle, bu oyunda ben de vardım.

“Bilmiyorum.” Ayartıcı bir şekilde dudağımı ısırırdım. “Belki de tekrar kontrol etmen gerekebilir. Sakıncası var mı?”

Üç adam da yaptıkları şeyi bırakıp bana bakmaya başladılar. Ike sinir olmuş gibi gözlerini devirdi. Ona bir limon fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Sorunu neydi? Sadece bir şakaydı.

“Ah, tabii. Bakabilirim...”

“Şakaydı, George,” diye araya girdim gülerek. Mükemmel dudaklarını birbirine bastırarak bana dik dik baktı. “Bu popuyla ilgili şansını kaybettin,” hafifçe ona doğru dönüp popomu gösterdim, “yani tekrar görme şansını,” diye dalga geçtim. Yapmamam gerektiğini biliyordum. George benden nefret ediyordu ama ondan ve kardeşinden etkilendiğimi inkâr edemem. McDermott ikizleri çok yakışıklı adamlardı. Ve George’un benden hoşlanmadığını bilsem de, koyu renk

gözlerini sık sık üzerimde hissediyordum. Aramızda karşılıklı bir çekim vardı.

O cevap vermeden, iki tane sıcak tabak aldım ve onları Peyton'ın masasına bırakmak için yürümeye başladım. Mutfaktan çıkarken, Sniper'm, "O popoyu görebildin ya, şanslı bir herifsin," dediğini duydum. Karşılık olarak hepsi güldü, kendi kendime gülümsedim çünkü tam bir geri zekâlı olduğumu düşünüyordum.

Bundan sonra, Ike gecenin büyük bir kısmında beni yalnız bıraktı, buna çok memnun oldum. Ölü olduğu ve sürekli benimle konuşmak istediği gerçeği yeterince dikkat dağıtıcıydı, ama buna bir de yakışıklılığı eklenince, hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Yokluğunun bazı konularda faydası olmasına rağmen, bazen kendimi onu ararken, hâlâ benimle olup olmadığını kontrol etmek için gözlerimle restoranı ve mutfağı tararken buluyordum. Bana zaman vermesini istemem biraz aptalca geliyordu, ama bir tarafım da onun yanımda olduğunu bilmek istiyordu. Bu yüzden, içten içe kendime kızıyordum. Onun varlığına bağımlı olmam hiç de iyi değildi, çünkü Ike yakında bu dünyadan tamamen ayrılacaktı. O zaman ne yapacaktım? Fakat şimdilik, ruhunun bu dünyada kaldığını bildiğim sürece, onun yanımda olmasına bir nefes kadar ihtiyacım vardı. Şu an güvenilebileceğim tek şey onun varlığı.

ğıydı ve ölü olduğu için benimle takılmak dışında başka bir şey yapamayacağından, bu çok saçmaydı.

Peyton ve Libby'ye katıldığımda, barda oturmuş televizyon izliyorlardı, neden bu kadar dikkat kesildiklerini görmek için ekrana baktım. Haberler yazısını görmem, yüreğimin ağzıma gelmesi için yeterli oldu.

Polis, Casey Purcell cinayetiyle ilgili olarak bu aracın sürücüsünü arıyor. Purcell'in cesedi Charlottesvile, Virginia'da bir köprünün altında bulundu ve yetkililer, 1996 Toyota 4Runner aracın sürücüsüyle konuşmak istiyor. Kamera görüntülerinin net olmamasından dolayı yetkililer plakayı belirleyemedi, ama aracın renginin gri ve sürücüsünün de bir kadın olduğunu düşünüyorlar. Dedektifler ayrıca aracın sahibini bulma konusunda yardımcı olabilecek kanıtlar elde ettiler. Eğer herhangi bir bilginiz varsa, lütfen şu numaradan...

Kelimeler kalbimin atışları arasında kayboldu. *Kanıt mı elde ettiler? Ne kanıt? Casey'yi ben öldürmedim, ama bu, sorguya alınmamam için bir sebep değildi. Onu nasıl bulduğumu nasıl açıklayacaktım? Beni oraya Casey'nin ruhunun götürdüğüne inanmaları pek olası değildi. Kahretsin. Dikkatli davrandığımı sanmıştım.*

"İyi misin, Char?" diye sordu Libby, aniden elini omzuma koyup beni korkutarak.

"Ah, evet," diyerek başımı salladım ve yutkundum. "Sanırım biraz ara vermem gerek." Dördüncü masam kalkıyordu, diğer iki masamı da kontrol edip bir ihtiyaçları olma-

diğından emin olduktan sonra ara vermek için harika bir zamanım olacaktı. Sigara içmiyordum, ama geçen gece Anna'yla sohbet ettiğimiz yerde biraz temiz hava almayı planlayarak arkaya doğru ilerledim.

“Nereye kaçıyorsun, güzelim?” diye seslendi Sniper.

“Kısa bir ara verdim,” diye cevapladım.

“Arkada tek başına dikkatli ol, Char,” diye uyardı Greg. “Kapıyı açık bırak, böylece bize ihtiyacın olursa seni duyabiliriz.”

Bu garip bir uyarıydı. Bu kasaba kadınlar için tehlikeli bir yer miydi? Yüz ifadem düşüncelerimi belli etmiş olacak ki, Sniper, “Greg Chicago’da polis memuruydu. Ona, Warm Springs’in Chicago’yla alakası olmadığını bir türlü anlatabmıyorum,” diye açıkladı.

“Daha sonra üzülmek yerine, şimdiden önlem almak daha iyi,” diye ekledi Greg, elindeki tavaya sebzeleri atarken.

“İlgin için minnettarım, Greg.” Gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Dışarı çıkmak için ilk adımımı attığımda, Ike önümde belirdi, kalbim yerinden çıkmak üzereyken geriye doğru sendeledim. Lanet olsun, *Bu şeyi bana yapmayı kesmezse onu geberteceğim*. Ama onu gebertme planlarım, panikle açılmış gözlerini görünce bozuldu.

“Ne oldu?” diye sordum içgüdüsel olarak.

“Ben hiçbir şey söylemedim,” dedi Sniper, şüpheyile bana bakarak.

Ike, “George,” dedi, nefes nefese.

“Nerede o?” diye sordum, kollarımdaki ve ensemdaki tüyler diken diken oldu.

“Kim nerede?” diye sordu Sniper.

“George nerede?” diye ekledim, hâlâ Ike’a odaklanarak.

“Dışarıda. Misty’nin erkek arkadaşıyla kardeşi geldi ve onu çok fena patakladılar.” Ike başını arka kapıya doğru çevirdi.

“Kahretsin,” diye tısladım.

“İyi misin, tatlım?” diye sordu Sniper, bana doğru tereddütlü bir adım atarak.

“Sniper. Sana ihtiyacım var. Beni takip et,” diye seslendim, arkaya doğru fırlarken.

Sniper, “Yerime baksana Greg,” dedikten sonra hızlıca beni takip etti. Greg gelip elindeki işi devraldı.

Sniper, arkamdan gelirken, “Neler oluyor?” diye sordu.

Cevap vermedim. Bunun yerine, arka kapıdan fırladım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Onu dansta gördükten sonra Roger’ın kasabaya geri döndüğü gerçeğini düşünmedim bile. *Kahretsin!* George’a göz kulak olmam gerekirdi ve bunu yapamadım. Şimdi o incindi, bu tamamen benim suçumdu.

Kaldırıma çıktığımızda, George’un hareketsiz, gömleği ve yüzü kan içinde kalmış halde yerde yattığını gördük. “Kahretsin,” dedim.

Sniper beni iterek yanımdan geçip George’a doğru koşarken, “Neler oluyor böyle?” diye kükredi. Arkasından gidip George’un yanına çömeldim. Yüzü şişmişti, dudağı yarılmış ve kanıyordu.

“O lanet olası...” diye gürledi Sniper ama devam etmedi. George’u sırtüstü yatırıp, uzanmasına yardım etti.

Ike, “Bunun için eğitim gördük. Sniper ne yapacağını biliyor,” diye beni rahatlatırken endişeli bir yüz ifadesiyle kollarını kavuşturarak üzerimizde durdu.

Hava yağmurlardan dolayı, insanı terletecek kadar nemliydi, gömleğim sırtıma, saçlarımsa boynuma ve alnıma yapışmıştı. Böyle olmasını istememiştim. Sadece George’u ele vermek istedim, böylece belki bu şekilde onu Misty’den ayırabilirdim. Sniper’ın ne olup bittiğine dair bir fikri olmamasına rağmen, Sniper’la birlikte George’un zarar görmesini engelleyebilirim diye düşünmüştüm.

“İyi mi o?” diye sordum, George’a dokunmak için ellerimi uzatarak, ama bundan emin olamadım.

Sniper, George’un yüzünün yaralı olmayan kısmını tokatladı. “Uyan, pislik.” George sağlam gözünü kırıştırtarak açarken inledi. “Gözündeki morluk çok tatlıymış, dostum,” dedi Sniper, George’u oturtmaya çalışırken. “Gidip biraz içki getir,” diye emir verdi Sniper, cebinden bir anahtar çıkarıp bana doğru fırlattı. İçeri koştum ve inleyerek dolabın kapağını açmak için her anahtarı denedim. Tabii ki, her zaman en sonuncusudur. İçkiyi kaptım, dolabı kapatırken, Misty belirdi.

Kollarını kavuşturup bana dik dik bakarken, “Ne halt yiyorsun sen?” diye ciyaktı. İçki çaldığımı sanıyordu.

“George için,” diye cevapladım, gergin gergin. Onun yüzünden gerilmemiştim, sinirlerim darmaduman olmuştu.

“Senden mi istedi?” diye sordu ve gıcık bir şekilde kaşını kaldırdı.

“Senin saçmalıklarının sırası değil şu an, Misty. Erkek arkadaşın, hani şu boynuz taktığın, George’u çok fena dövdü,” diye çıktım ve arkamı dönüp kapıdan çıktım.

“Ne?” diye seslendi, şok olmuş bir ses tonuyla.

Dışarı çıktığımda, Sniper, George’un oturmasına yardım ediyordu. Şişenin üzerindeki koruyucu plastiği çıkardım, kapağını açtım ve şişeyi Sniper’a uzattım. “İç şunu.” Sniper şişeyi George’un ağzına dayadı ve George da lıkır lıkır içti. Korkuyla sindim. İçkiye dayanabilirdim ama asla böyle lıkır lıkır içemezdim.

“George,” dedi Misty nefes nefese, onun yanma çömeli bir elini bacağına koydu. Çok fena gözlerimi devirdim.

“Misty, güzelim.” Sniper öfkesini uzaklaştırmak istercesine başını salladı. Bu iriyarı aşçıda gördüğüm tek şey çapkın göz kırpmalar ve sapık gülümsemelerdi. Bu haliye çok ürkütücüydü. “İkimiz de bunu kimin yaptığını biliyoruz. Gitmen gerek. Birkaç gün izin al, sonra duruma bakarız.”

Misty şiddetle başını salladı. “Roger asla bunu...”

“Misty!” diye çıktı Sniper. “Defol git buradan ve o serseri sevgiline bu işin peşini bırakmayacağımı söyle.” Misty şaşkınlıktan kalakaldı. Ben de öyle. George’un incinmesinden benim sorumlu olduğumu bilseydi ne yapardı diye merak ettim. Sniper sinirlendiğinde inanılmaz korkunç bir hale geliyordu. “Git!” Misty sertçe ayağa kalkıp içeri döndü. “Onu eve götürmen gerek, Char. Kalmam ve gece burayı ka-

patmam gerek. Arayabileceğimiz tek kişi annesiyle babası ve bunu yaparsak ikimizi de öldürür.”

“Onu hastaneye götürmemiz gerekmez mi?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Ike ve Sniper, neredeyse aynı anda.

“Bakmam gereken masalarım var,” diye ekledim.

“Peyton’a senin masalarını devralmasını söylerim.”

George’u kamyonetime götürürken ve kucağına bir şişe içki bırakırken Sniper’a yardım ettim. Bayılmamaya çalışarak, başını dik tutmak için uğraştı. Sniper kapıyı kapattı ve bir an başı öne eğildi. Yavaşça bana doğru döndü, yüz ifadesini görünce donakaldım. Sinirli mi? Bana mı? Kolumu tutup beni kamyonetten uzağa çektiğinde, kesinlikle öyle olduğunu anladım.

“Neler oluyor, Sniper?” diye tısladım. “Canımı acıtıyor-sun!”

“George’un bu gece dayak yiyeceğini nasıl öğrendiğini söylemezsen, canını daha kötü acıtacağım.”

“Bilmiyordum,” diye yalan söyledim.

“Saçmalık!” Geçen günkü o, *bir şey olacaktı gibi hissediyorum ve etrafta senin gibi güçlü bir erkeğin olması olayların büyümesini engelleyebilir*, neydi? Bunun olacağını biliyordun. George ve Misty’nin arasındakileri Roger’a yetiştirdin, değil mi?”

“Bu doğru mu?” Ike nefes nefese kaldı, ama ona bakmadım. Sniper’ın boynunda öfkeden kabaran damarı izlemekle meşgulüm. Gerçeğin ortaya çıkmayacağını düşünecek kadar saftım.

“Evet,” diye cevapladım ve böylelikle ikisine de cevap vermiş oldum.

“Neler oluyor böyle?” diye inledi Ike.

Sniper beni iki kolumdan sıkıca tuttu. “Neler yaşadığını biliyor musun? Amacın ne senin? Ona yürümek için Misty’den ayrılmasını sağlamak mı?” diye hırladı.

“Hayır!” diye cırladım panikle. Sniper haklı olarak kızgındı. Arkadaşının dayak yemesine sebep olduğumu ve ondan yararlanmaya çalıştığımı düşünüyordu, teknik olarak evet, öyleydi ama niyetim kötü değildi. Onun yerinde olsam ben de sinirlenirdim.

Ike, “Beni gördüğünü söyle, Charlotte,” diye ısrar etti. “Ona de ki, *dostlar mutluluğu paylaşır ve acıyı bölüşür.*” Ike’in sözlerini tekrarladığımda Sniper donakaldı. “Bunu ben öldükten aylar sonra, mezarımın başında söyledi. Cenazeye yetişememişti.”

“Ike’m cenazesini kaçırдын,” diye bağırdım, hâlâ panik halindeydim. Hafifçe döndü ve ölümcül bakışlarını bana çevirdi.

“Bunu herkes bilebilir,” diye tıslayarak beni bıraktı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Ona gerçeği söyle,” dedi Ike.

Gözlerimi kapatıp, derin bir nefes aldım. Sniper’a gerçeği söylemeliydim, yoksa kafamı kırmaya niyetliydi. Bundan nefret ediyordum. İlk başta, asla inanmazlar, sonra da yalan söylediğimi ispatlamak için elli tane soru sorarlardı. “Dinle, Sniper,” diye başladım, “sana söylemek üzere olduğum şey çılgınca gelebilir, ama beni dinlemen gerek, tamam mı?”

Kollarını kavuşturup bana ters ters baktı ama tartışmadı. Çenesi titriyordu. Devam etmeden önce yutkunarak gerginliğini ve korkumu atmam gerekiyordu. “Beni buraya Ike getirdi. Ben bir tür... medyum gibi bir şeyim.”

Sniper cevap vermedi. Bana bakmaya devam etti, tuhaf sessizliği doldurmak için mırıldanmaya başladım. Benim kötü bir alışkanlığımı. “Ike’la birkaç gün önce tanıştık ve buraya gelip George’a yardım etmemi istedi. Bak... Ike arafta. Tamamlanmamış işleri olduğu için diğer tarafa geçemiyor.” Sniper tekrar baktı, çenesi öfkeden titriyordu.

Ike başını sallayarak, “Sana inanmıyor,” diye mırıldandı.

“Hadi canım sen de!” diye çıkıştım, ona dik dik bakarken.

Sniper başını sallayarak geri adım attı. “Şu an onunla konuştuğuna inanmamı mı bekliyorsun?”

“Evet,” diye cevapladım. “Bana sadece Ike’in cevaplayabileceği bir şey sor. İkinizin arasındaki bir şaka veya bir sırrınız olabilir.”

“Bunu yapmayacağım, seni deli sürtüğüm.” Sözleri beni ürküttü. Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Sniper yumruklarını sıkarak aniden bana doğru büyük bir adım attığında biraz korktum, ama geri adım atmayı reddedtim. Yalan söylemiyordum ve korkup kaçmayı reddediyordum. “Tekrar söylüyorum, olayın ne bilmiyorum, ama başına bir şey gelmeden önce benden ve bu kasabadan uzaklaşsan iyi edersin.” Geri adım atarken, sertçe yutkundum.

“Charlotte, söylediklerimi tekrar et,” diye buyurdu Ike. O konuşurken, George’u almak için kamyonetime doğru yürüyen Sniper’a seslendim.

“Yapılacaklar listemin bir numarası Çavuş McForbe’un matarasına işlemek ve içmesini izlemektir.” Kısık gözlerle Ike’a baktım. “Bu iğrenç bir şey,” dedim.

“Ondan nefret ediyorduk.” Ike omuzlarını silkip tekrar konuşmaya başladı ve söylediklerini, yerinde donakalmış olan Sniper’a tekrar ettim.

“İki numaraysa Steelers ve Seahawks maçı olursa birlikte Super Bowl’a gitmekti. Ve senin kışında gökkuşağı sıçan pembe bir tek boynuzlu at var!”

Bakışlarım Ike’a yöneldi ve ona, *Ne diyorsun sen?* diyen bir bakış attım. Ike güldü. “Bir iddiayı kaybetti ve çok sarhoştur.”

“Gerçekten mi?” diyerek yavaş yavaş yaklaşan Sniper’a döndüm. “Kışında gökkuşağı sıçan pembe bir tek boynuzlu at mı var?”

“Lanet olsun, Ike,” diye homurdandı. Bana baktığında, gözleri yaşlarla doluydu. Sniper gibi bir adamın duygusallaşmasını izlemek güzel bir şeydi. Bir bebeğin aldığı ilk nefese şahit olmak gibi bir şeydi. Bu çok nadir ve bu yüzden de çok güzel bir şeydi. “Gerçekten burada mı? Beni duyabiliyor mu?”

“Evet,” diye cevapladım ve bakışlarımı Ike’a çevirirken hafifçe gülümsedim. Onun gözleri de yaşlarla dolmuştu.

Sniper devasa kollarını tekrar kavuşturdu. “Bu çok çılgınca bir şey,” diye iç çekti.

“Biliyorum,” diye cevapladım, dürüstçe.

“Ike, dostum, ben... Ben çok üzgünüm,” dedi.

Ike bana söylemem gerekenleri söyledi, ben de onları Sniper’a tekrar ettim. Bu konuşma ikisi için de çok duygu-

saldı, ben bile bir ara ağlamaya başladım. Birbirlerine çok güzel ve sevgi dolu sözler söylediler, sadece birlikte savaşılan kardeşlerin anlayacağı sözler. Erkekler birlikte cehenneme adım attıklarında, aynı yoldan çıkabileceklerini düşünürler, bu olmadığında, bir tanesi eve dönüp diğeri dönmediğinde, öyle bir suçluluk duygusu oluşur ki nefes bile alamazsın. Sniper acısına gömüldü, Ike da benim aracılığımla ona, “Senin sıran değildi, kardeşim. Tanrı’nın hâlâ senin için planları var. İkimiz için de yaşa. Ve huzur bulabilmem için George’u kurtarmamıza yardım edebilirsen çok sevinirim,” dedi. Sniper ağlarken, duyguları bana güçlü dalgalar gibi çarptı. Ike’m ölümünden beri taşıdığı suçluluk ve üzüntüden oluşan yükü hissedebiliyordum. Biraz daha konuştular, Ike daima Sniper’a göz kulak olacağına, Sniper’sa McDermott ailesine bakacağına dair söz verdi. Bitirdiklerinde, Sniper beni kollarının arasına alıp bana sıkıca sarıldı.

“Seni korkuttuğum için çok üzgünüm, Char. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin. Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Beni bıraktığında, geri adım atıp iki eliyle yüzünü ovaladı. Ölü birinin sözlerini sevdiklerine aktarıırken bunu milyonlarca defa duydum, ama bu sefer, bunları duyduğum için iyi hissettim. Ona baktığımda Ike sessizdi, hâlâ gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve Sniper’ın minnettarlığının tahmin ettiğimden çok daha önemli olduğunu anladım; Sniper’a yardım ederek Ike’a yardımcı olmuştum. Ve her şeyden çok, Ike’a yardım etmek istiyordum.

“Anladığım kadarıyla, sana böyle hödük gibi davrandığına göre, senin Ike’ı gördüğünü falan bilmiyor.”

“Gerçeği kabullenebilecek bir halde değil,” dedim.

“Yani George ve Misty olayını Roger’a yetiştirmeni sana Ike mı söyledi?”

“Ah...” Duraklayıp Ike’a mahcup bir şekilde gülümse-
dim. “Tam olarak değil. Benim kararımıdı. Ike, George’un
Misty’yle görüşmeyi bırakmasını istiyor, çünkü Misty ona
uyuşturucu getiriyor.”

“O hatun biraz kokain bağımlısı, değil mi?” diye güldü
Sniper.

“Sen burada olursan, ben de tetikte olursam, George’un
zarar görmesini engelleyebileceğimizi düşündüm. Sadece
Roger’ın... Bilmiyorum... onu korkutmasını istedim sanırım.”

“Büyük olasılıkla, iyi bir dayak en çok ihtiyacı olan şeydi.
Sen onu eve götür, yarın konuşuruz. Yapabildiğim her çekil-
de yardım ederim.” Sniper sanki Ike’ı görmeye çalışırcasına
etrafına bakınırken omzumu sıvazladı. “Seni seviyorum,
dostum,” dedi ve arka kapıya doğru yürüdü.

Benimle birlikte onu izleyen Ike’a, “İyi misin?” diye sor-
dum. Bakışlarımız buluştuğunda, gözleri öfkeyle parladı.

“Onun ölmesine sebep olabilirdin,” diye kükredi.

“Roger’ın onu öldürmeyeceğini söyledin,” diye karşı çıktım.

“Bana sorman gerekirdi, böylece kardeşim incinmeden
önce ona göz kulak olabilirdim!”

“Bak!” diye çıkıştım. “Üzgünüm ama etkili bir şeyin ol-
ması gerekiyordu. Bu kasabadaki insanlar, George’un dibe
vurduğunu görüyorlar ve senin yasını tuttuğu için ona acı-
dıklarından dolayı destek olmaya çalışıyorlar. Senin için

ona yardım edeceksem temizlenmesi gerek, yani bu da aklının bir şekilde başına gelmesi lazımdı demek.”

“Bu senin karar verebileceğin bir şey değildi.”

Ona acı acı güldüm. “Ah. Anladım. Senin için sadece bir kuklayım o halde. Kararları sen veriyorsun, ben de uyguluyorum, öyle mi?”

“O benim kardeşim!”

“Onun kim olduğunu biliyorum, Ike!” diye bağırdım. “Ben kimim peki?”

Bir an bana boş boş baktı. “Sen kimsin?” diye sordu, kafası karışmış bir şekilde, sanki ne demek istediğimi anlamamış gibiydi.

“Burada sana yardım etmek isteyen ve edebilecek olan tek lanet kişi benim, bu yüzden yakamı bırak!” Bir hışımla uzaklaşıp kamyonetime doğru yürüdüm ve Ike’ı öfkesiyle baş başa bıraktım.

İke

Charlotte, George'u temizledikten ve kanlı gömleğini çıkardıktan sonra kanepeye götürüp üzerine bir battaniye örttü. Ona çok kızgındım ve onunla konuşmama-ya karar verdim, aksi takdirde pişman olacağım bir şeyler söyleyebilirdim. George'un hayatı konusunda nasıl bu kadar umursamaz olabildi? Ya Roger ona silah çekseydi?

Evi temizlerken beni görmezden geldi, gece saat bir gibi kanepenin yanındaki televizyon koltuğunda uyuyakaldı,

ben de onu izledim. Belki de bu büyük bir hataydı. Belki bana yardım etmesini istemekle hata ettim. George'u kurtarmak için yardım etmesine ihtiyacım vardı, ancak öldürtmek için değil. Bir saat daha geçti ve George uyanmaya başladı. Yavaşça oturup, elini şişmiş gözüne koydu, gözlerini kırıp, "Lanet olsun," diye homurdandı.

Koltuğunda öne doğru kayarak, orta sehpa uzandı, masanın üzerinde gezinen elinin temiz olduğunu görünce donakaldı. Charlotte tüm çöpleri atmış ve masayı silmişti. Başını, Charlotte'un oturduğu televizyon koltuğuna çevirdi ve sanki ona işkence ediliyormuş gibi yüksek sesle inleyerek yerinden fırladı. Tabii ki, Charlotte onun ıstırabının sesine uyanmadı, top patlasa gene uyanmazdı. George sendeleyerek mutfığa girdi, buzdolabına en yakın çekmeceyi açarak zulasını aradı ama bulamadı. Charlotte her çekmeceye her dolaba bakıp bulduğu her şeyi tuvalete atmıştı. Tuvalet rezervuarlarına bile baktı.

George'un öfke ve panik arasında gidip gelmesini izlerken yüksek sesle, "Charlotte," dedim. Uyuşturucularını deli gibi istiyordu ve onları elde edemediği için kimi suçlayacağını çok iyi biliyordu. Geri çekilmedi. George çekmeceyi vurarak kapattı, içkilerini koyduğu, ocağın üstündeki dolabı açtı. Hepsi atılmıştı. Gitmişti.

"Charlotte!" diye gürledim, koltukta yatış pozisyonunu değiştirirken gözleri açıldı. "Uyansana! Çok sinirli!" George dolap kapağını vurarak kapattı ve doğruca ona yürüdü. Charlotte sanki elektrik çarpmış gibi sarsılarak uyandı ve

George'a baktı. Gözlerinde korku görmeyi bekledim, ne de olsa onu öldürecek gibi görünüyordu, ama bunun yerine bunu rahatlıkla karşıladı. Garecini görmek istiyordu.

"Sen deli misin?" diye sordum, gülümsemesini engellemeye çalışırken.

"Ne halt yedin sen?" diye bağırdı, bir hışım ile ona doğru ilerlerken, açık olan gözünden öfke saçılıyordu ve yumrukları sımsıkı kapalıydı.

"Ne demek istiyorsun, George?" diye sordu sakın sakın, sanki yüzüne ateş püskürmüyormuş gibi.

"Hangi cehennemde?"

"Ne nerede?" Aptalı oynuyordu.

Bir adım geri attı, kontrolü bırakmamak istercesine saçlarını çekiştirdi. "Viskim ve..." Durakladı. Onun uyuşturuculardan haberi olduğunu biliyordu, ama yine de söyleyemiyordu.

"Kokainin mi?" diye sordu.

Hızla başını kaldırdı ve bir gözüyle ona dik dik baktı. "Burası benim evim. İşlerime karışmaya hakkın yok!"

Charlotte kayıtsızca omuz silkti. "Kısa çöpü ben çektim. Misty'nin erkek arkadaşından dayak yedikten sonra seni eve getirmek zorunda kaldım."

"Bir yanlış anlaşılmaydı," diye homurdandı.

"Öyle miydi?" diye sordu alaycı bir şekilde. "Demek istediğim, kasabanın torbacısıyla sevgili olmasına rağmen, onunla yattığını bütün kasaba biliyor."

"Onları ilgilendirmez ve seni de hiç ama hiç ilgilendirmez! Bana üç yüz dolar borçlusun!"

“Sana hiçbir şey borçlu değilim!” diye bağırdı Charlotte, yumruklarını sıkarak. “Sana yardım etmeye çalışıyorum.”

George başını sallayarak geri adım attı. “Senden yardım istemedim,” dedi sakın bir şekilde, ama yine de sertti.

“İstesen de istemesen de edeceğim. Buna ihtiyacın var.”

“Nesin sen? Lanet bir azize mi? Ah, teşekkür ederim Rahibe Teresa, ama ben iyiyim. Gidebilirsin.” George yatak odasına daldı ve Charlotte arkasından bakakaldı.

“Belki de gitmelisin,” dedim, ısrarcı olmasını istemeyerek. Onu bir daha öfkeliendirirse, korkarım Charlotte’u bir daha görmek istemeyecekti. O zaman ne yapardım ben?

“Hayır,” diye homurdanıp ayaklarını yere vurdu.

“Kahretsin,” diye inledim, elimi yüzümde gezdirirken. İşler çirkinleşecekti.

George’un odasında belirdim. Charlotte kapı girişinde durmuş onun en alt çekmecesini karıştırmasını ve küçük bir hap şişesi çıkarmasını izledi.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” diye inledi Charlotte.

George ayağa kalkıp şişeyi onun yüzüne doğru salladı ve onu iterek yanından geçti. “Ya kalıp izlersin ya da evimden defolup gidersin. Senin seçimin.” Ona yan yan baktı, o da gözlerini devirdi. George yaralarına dikkat ederek yavaş yavaş sehpanın önünde çömeldi ve camın üzerine bir hap yerleştirdi. Temel eğitimden mezun olduğum gün çekilen fotoğrafım olduğu çerçeveyi aldı ve onunla hapi ezmeye başladı.

Charlotte’un gözleri yuvalarından fırlıyordu. “O da ne öyle?”

George güldü. “Oksi.”

“Oksikodon mu çekeceksin? Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye bağırdı.

George ona cevap vermedi. Ceplerini yoklayıp cüzdanını buldu, ehliyetini çıkarıp onunla hapyı kırmaya devam etti. Charlotte ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu ve şaşkın gözlerle ona baktı.

George bir banknot çıkarıp sarmaya başlarken alaycı bir biçimde, “İster misin?” diye sordu. Ne yaptığını anlamıyor olabilirdi ama ben anlıyordum. Onu korkutmaya, en kötü halini görmesini sağlamaya çalışıyordu.

“Yapma, George,” diye uyardı Charlotte ve ses tonuna ben bile şaşırdım.

“Yoksa ne olur, Rahibe Teresa?”

“Annene söylerim,” diye tehdit etti.

George mağrurca güldü. “Sana asla inanmaz.”

George ilk nefesini çekmek için eğildiğinde, Charlotte dudağını ısırды. Aceleyle masaya doğru gitti ve cam kırılıp bin parçaya bölünürken, tozlar her yere uçtu.

“Neler oluyor böyle?” diye bağırdı George, yüzü öfkeyle dolan Charlotte’un siyah *Ike ve George’un Yeri* tişörtünü beyaz tozlar ve cam kırıkları kaplamıştı. “Evimden def ol!” diye kükredi George.

George’un eskiden üzerinde haplarını ezdiği fotoğrafımı alarak, “İke şu an seni görebilse ne derdi?” diye bağırdı ve fotoğrafı yüzüne doğru tuttu.

George donakaldı. “Gerçekten mi, Charlotte?” diye mırıldandım. “Bu iş çok ileri gitti. Artık gitmelisin,” dedim.

George'un yüz ifadesini okuyamadım ve onun hakkında her şeyi bilen ikiz kardeşi olarak, bu beni endişelendirdi. Yapabileceklerinden hiç emin değildim.

George yavaşça ona baktı, banknotu elinden bırakıp fotoğraf çerçevesini onun elinden alarak arkasında duran kanepeye fırlattı. Yaralarından dolayı, tamamen ayağa kalkması bir dakika aldı, Charlotte sert bir ifadeye onu bekliyordu.

“Git!” diye kükredi. “Hemen defol git!”

İkisi de derin nefesler alıp verirken, oda sessizliğe gömüldü. Charlotte'un gözleri, az önce darmaduman ettiği masanın üzerinde devrilmiş bir halde duran hap kutusuna kaydı, o an resmen aklını okudum.

“Yapma,” diye uyardım ama çok geçti. Masaya doğru fırlayıp şişeyi kaptı ve tuvalete doğru ilerledi. Acısına rağmen, George ona yetişmeyi başardı ve arkasından ona lanetler okudu, ama tuvalete ulaştığında, Charlotte sifonu çoktan çekmişti. Su, haplarla birlikte fırl fırl dönerken, gözlerini klozetten ayırmadı. Üstü çıplak olan George kapı girişinde durmuştu ve vücudundaki her bir kas şişmişti. İnanamamayaarak ona bakarken, gözlerinden öfke fışkırıyordu. Ben de biraz şoktayım. Çok zorlayıcı bir kadındı. Böyle bir şey yapacağını ben bile tahmin edememiştim.

Başını kaldırdığında, hap şişesinin kapağını kapattı ve ona doğru yaklaştı. Gülümseliyordu ve bakışlarında kesinlikle özür yoktu. Şişeyi göğsüne bastırarak, doğrudan gözlerine baktı ve tamamen korkusuz bir şekilde, “İşte burada,” dedi. “Şimdi gideyim. Davetin için teşekkür ederim.” Hap

kutusunu yere bıraktı, George yakalamaya çalışmadı ve yere düşmesine izin verdi. Yanından geçerek, sakın bir şekilde oturma odasına doğru yürüdü ama girişe ulaşmadan, George onun kolunu tutup çevirdi. Gözleri hafifçe büyüdü, sonra tekrar sakın haline döndü. George’u hiç bu kadar öfkeli görmemiştim ve bir kadına asla vurmayacağını da biliyordum ama yüzündeki ifadeye bakınca ben bile yanıltmış olmaktan korktum.

Yumruklarını sıkarak ona doğru bir adım attı. “Kasabaya çıkıp geldiğinde sana bir iş verdim. Evime gelip içkimi ve uyuşturucularımı attın. Ne kadar öfkeli olsam da, büyük olasılıkla yarın seni kovacak olmama rağmen, seni affedebilirim. Ama sakın kardeşim ve benim yaşadıklarım hakkında bir bok biliyormuş gibi davranmaya *kalkma*.” Bu gece söylediği ve yaptığı bunca şeyden sonra, en çok onu etkilemek için benim anılarımı kullanmasına sinirlendiği için şaşırdım.

Charlotte, George’u göğsünden iterken öfkeyle bağırdı: “Nedenmiş o?” *Lanet olsun!* Neden bir anda bu kadar sinirlendi? Birkaç dakika önce sakinlik abidesiydi. “Çünkü birini kaybetmiş olan tek kişi sensin, ha?” Göğsünü daha da güçlü itti ve George geri çekildi. “Çünkü her şeyin bitmesini isteyen tek kişi sensin değil mi?” Bir kez daha koluna dokunarak onu sertçe itti., George onun agresifliğine çok şaşırarak geriye doğru sendeledi. “Uyuşturucular. İçkiler. Saklanıyorsun George ve Ike şu an seni görse mahvolurdu!”

Ona tokat atmak için elini kaldırdı ama George bir anda kollarından tutup onu duvara yasladi. “Beni tanıımıyorsun ve

Ike hakkında da bir bok bildiğin yok, bu yüzden defol git Charlotte! Bunları bana söyleme hakkını nereden buluyorsun?”

“Çünkü seni tanıyorum!” diye bağırdı, gözyaşları içinde ellerinden kurtulmaya çalışırken. “Ölen kişinin sen, kalanın da o olmasını dilediğini biliyorum. İyi olanın, ne yaptığını veya söylediğini çok iyi bilen o olduğunu düşünüyorsun, şimdi o gidince, kimsenin seni onun kadar iyi tanıyamayacağını düşünüyorsun!” Vücudu bir an hareketsiz kalırken derin bir nefes aldı, dudakları titrerken kendini duvara yasladı.

George kollarını sıkıca tutmaya devam etti ama göğsü aldığı her nefesle inip çıkarken, yüz ifadesi yumuşadı. Roger ve kardeşinden yediği dayak yüzünden yaralıydı ve yorgunluğu da aşıkârdı. Sertçe yutkunduktan sonra, “Bunu nasıl biliyorsun, Charlotte?” diye sordu.

“Çünkü...” Charlotte başını sallayıp onun elinden kurtulmaya çalışarak sarsıldı.

“Dur!” diye emir verdi George, sırtını duvara yaslayarak.

“Lanet olsun sana,” diyerek ağlamaya başladı ve George’un kasiğine vurarak dizlerinin üzerine düşmesine sebep oldu. Acıyla öne fırladığında, Charlotte kaçmaya çalıştı, ama George onu tuttu ve ikisi de inleyerek yere yuvarlandı. Charlotte tırnaklarını geçirip kurtulmaya çabaladı ama George üzerine çıkıp ellerini iki yana yapıştırdı. “Bana bunu nasıl bildiğini söyle,” dedi, soluk soluğa. Charlotte, onun çok daha güçlü olduğunu anlayarak kavga etmeyi bıraktı. Nefesini ayarlamaya çalışırken, göğsü kalkıp indi.

“Söyle bana,” diye tekrarladı George.

“Çünkü sende kendimi görüyorum,” diye gürlledi dişlerinin arasından, sanki bunu kabul etmesine sebep olduğu için ondan nefret ediyormuş gibiydi. “Ne zaman senin hüzünlü kahverengi gözlerine baksam, kendi acımın bana baktığını görüyorum. Bu küçücük kasabada büyümediğim için seni tanıyamayacağımı mı düşünüyorsun? Öyleyse, çok yanıyorsun. Seni buradaki herkesten daha iyi tanıyorum. Belki kardeşinden de daha iyi.”

“Charlotte,” diye fısıldadım. “Bu da nereden çıktı? Ne yapıyorsun?” Bakışları George’un bakışlarıyla buluşurken, beni görmezden geldi. Sanki benim görmediğim veya göremediğim bir şeye bakıyorlardı ve bunun ölü olmamdan kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin değildim.

George iç çekti. “Kimdi?”

“Erkek kardeşim, Axel,” dedi sessizce. “Altı yıl önce.”

Kardeşinden nasıl haberim olmadı? Sormalıydım. Hayatı hakkında sorular sormam gerekirdi, ama kendimi George’un hayatını kurtarmaya kaptırmıştım. Bir iş ve kalacak bir yerin tüm sorunlarına cevap olabileceğini düşünecek kadar nasıl aptal olabildim? İki de dibe batıyordu, ama ben Charlotte’un kendi karanlığından çıkıp George’a yardım etmesini istedim.

“Nasıl oldu?”

Charlotte sertçe yutkundu, düşüncesi bile Charlotte’un gözlerinden yaşlar akmasına sebep oldu. “Motor kazası. İkiimiz de motordaydık. O öldü. Ben ölmedim,” diye cevapladı, hissiz bir şekilde.

Olanların sebebini anlayarak gözlerini kapattı. “Geçen günkü panik atak...” diye fısıldadı. Şimdi anladım. “Kah-
retsin,” dedi, alçak bir sesle. “Çok üzgünüm.” George onun
kollarını serbest bırakıp yuvarlanarak yan tarafa geçti. Ne-
fes nefese, uzanıp tavana bakmaya başladılar. “İke Afganis-
tan’daydı. Bomba.”

“Bana Anna söyledi,” diye yanıtladı Charlotte, yüzünü
silerken. “Çok üzgünüm,” diye ekledi, bakışlarını kısa bir
süreliğine bana doğru kaydırarak. Ve ona inanıyordum.
Ölümümünden dolayı gerçekten çok üzgündü. Gözlerimiz kısa
bir anlığına buluşurken, George’a ne anlattığını nihayet an-
ladım. Onun çaresizliğini, acısını görüyordum ve bunu daha
önce göremediğim için kendimden nefret ediyordum. Onu
çok önemli bir anda bulmuştum, bu dünyadan kaçmak için
bilinmeyeni seçmek üzere olduğu bir anda. Mutsuz olduğu-
nu biliyordum, ama bu kadarını değil. Nasıl bu kadar man-
tiksiz davranabildim?

Birkaç dakika sonra, George ayağa kalkıp Charlotte’un
ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Ayağa
kalktığında, akmış olan maskarasını temizlemek için par-
maklarını gözlerinin altına sürerek, yüzünü bir kez daha sil-
di. “Öyle bir arbededen sonra bir içki iyi gelebilir,” diyerek
güldü. “Maalesef kabadayının biri gelip hepsini çöpe attı.”
Onunla şakalaşıp, ortamı rahatlatmaya çalışıyordu.

Charlotte hafifçe gülümsedi. “Bir daha karışmayacağım,
George,” dedikten sonra, kanepenin yanındaki masadan
anahtarlarını aldı ve ön kapıyı açtı.

“Bekle!” George neredeyse bağırdı. “Nereye gidiyorsun?”

“Odama uyumaya gidiyorum. Yarın buradan gideceğim.”

“Ne?” diye sorduk George’la aynı anda.

“Umarım anlarsın, George,” deyip, kapıyı kapattı ve George’la beni kaybolmuş bir halde bıraktı.

George arkasını döndü ve gözlerini kapatıp ellerini saçlarının arasından geçirdi. Charlotte konusunda bu defa fena batırdığını bilmesi gerekiyordu. Bir süre sonra, gözlerini açtı ve kanepeden benim fotoğrafımı aldı. “Ne yapacağım ben, Ike?”

“Peşinden git, seni ahmak!” diye bağırdım ama tabii ki beni duymadı.

Charlotte

*M*otele geri dönerken, gözyaşlarım hiç durmadı. Acımı George ve Ike'a açmak, derimi yüzüp tüm iç organlarımı ortaya çıkarmak gibiydi. Ağabeyimin hatırasının ve zamansız ölümünün beni yıkmasına izin vermeyeli çok uzun bir zaman oldu. George veya Ike'a Axel'dan, en azından gidişinin beni ne kadar yıktığından bahsetmeye niyetim yoktu.

Motelin park yerine kamyoneti park edip Ginger'ın beni

bu halde görmeyeceğini umarak hızla içeri koştum. Dışarı-sı karanlıktı, bu yüzden beni fark etmesi çok olası değildi, üstelik saat sabah ikiydi, ama yine de ne olur ne olmaz diye düşünerek acele ettim. İçeri girdiğimde, ışığı açtım ve Ike’i görünce korkudan sıçradım. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum. Kardeşini bıraktım. Yarın, tamamlanmamış işini çözmesine yardım edemedim gideceğim.

“Üzgünüm, Ike,” dedim, boğuk bir sesle. Kahverengi gözleri yumuşadı ve her zaman yaptığı gibi ellerini saçlarının arasından geçirip iç çekti.

“Bana neden söylemedin?”

“Çünkü söylemesi kolay değil,” diye cevapladım dürüstçe.

“Şimdi anlatmanı istiyorum. Lütfen.” Gözlerime bakarken yanağımdaki gözyaşlarımı silecekmiş gibi elini uzattı, ama eli havada durdu ve bunu yapmasının imkânsız olduğunu anlayınca yavaşça geri çekti. Çabucak yüzümü sillerken bakışlarımı yere eğdim. Bana dokunamamasından nefret ediyordum. Ondan gelecek bir sarılma, bir dokunuş inanılmaz olurdu. Biri bana sarılmayalı, bedenime bir huzur vermeyeli çok uzun zaman oldu. Belki bunda benim de payım vardı, kendimi açtığım söylenemezdi. Fakat şu an Ike’in dokunuşunu hissetmek için her şeyimi verirdim. Kulağa ne kadar hastalıklı gelse de, George’unkini de hissetmek istiyorum. İkisi birbirinden çok farklıydı ve ikisine de farklı sebeplerden dolayı çekim hissediyordum. Biri öyle güçlü ve sorumluluk sahibiydi ki, ölüm bile onun sevdikleriyle ilgilenmesini engelleyemiyordu. Diğeriyse kırgın, ka-

yıp ve bir yandan zamanı geri alabilmeyi dilerken, bir yandan da zamanı unutmak için her yolu deniyordu. George'da kendimi görüyordum ve onu kurtarma isteğimin kendimi kurtarmamla ilgili olduğunu anlıyordum; sanki onu düştüğü karanlıktan kurtarırsam, altı senedir içinde yaşadığım bu cehennemden kurtulma şansım olacakmış gibiydi. Ike'da umut görüyordum. Belki de yeterince sevgiyle kurtarılmak mümkündü.

Ike'a cevap veremedi kapı çaldı, kim olduğuna dair içimde bir his var. Kapıyı açtım, George şişmiş gözü, patlak dudağıyla kolunu kapının girişine dayamış bekliyordu. İçeri davet etmemi beklemeden beni iterek içeri girdi ve arkasından kapıyı kapattı. Karşı karşıya durup birbirimize baktık. Kendimden bu zayıf ve acınası kızıdan tiksiniyordum. Tek istediğim hıçkırı hıçkırı ağlamaktı. İnsan mutsuzken, kendisi gibi biriyle vakit geçirmeyi severmiş, bu doğru. En azından, benim için öyleydi. George sahip olduğum tüm korkunç hislerin bir yansımasıydı ve paylaştığımız anların çoğu pek hoş olmasa da, onunla olmak beni anlayan biriyle olmak gibiydi.

Sağlam gözüyle bana bakıp hafifçe gülümsedi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, gözyaşlarımı silmeye başladı. Yanağımı eline bastırdığımda, diğer elini belime dolayıp beni kendine çekti. İncecik kollarımı bedenine sardım ve hafifçe inlediğinde kaburgalarının acıdığını fark ederek hemen kollarımı gevşettim, ama o bana daha sıkı sarıldı.

“Durma,” dedi, ben de onu daha sıkı tuttum ve alnımı göğsüne bastırdım. Dakikalar, saatler geçti, sarılmaya de-

vam ettik. Yakın veya cinsel bir şey değildi, sonunda seni anlayan birinde bulduğun huzurdu. Nihayet birbirimizden uzaklaştığımızda, odaya bir göz attım ve Ike'ı hiçbir yerde göremedim. Biraz kalbim kırıldı. Beni bu şekilde rahatlatmak istemiş ve bunu yapamamıştı.

“Gitme, Charlotte.” George sessizliği bozdu. “Tam bir pislik gibi davrandığımı biliyorum. Berbat bir haldeyim, ama bence kalman gerek.” Elini dağınık saçlarında gezdirip iç çekti. “Ve eğer kalırsan, çok iyi arkadaş olabiliriz, doğruyu söylemek gerekirse bir arkadaşla gerçekten ihtiyacım var.”

Kurumuş dudaklarımı yaladım. “Bana bir şey için söz verirsen, kalırım.”

Güldü. “Nedir?”

“Artık uyuşturucu yok. Ciddiyim, George. Hiç.”

Sertçe yutkundu ve başını bir kere salladı. “Tamam.”

Patronla arkadaş olmanın iyi tarafı izin alabilmektir, bütün gün uyumuştum. Uyandıktan kısa bir süre sonra, giyinip Ginger'dan talimatları almak için ofisine doğru yürüdüm. Benden başka kimse dün gece motele giriş yapmamıştı, ama üç odanın detaylı temizliğini yapmak için gönüllü oldum. Neyse ki, bir sonraki hafta işler çoğalınca, tüm odalar dolacaktı. Çok mutlu görünen Ginger, bana temizlik malzemelerinin olduğu arabayı gösterdikten sonra beni gönderdi. Dürüst olmak gerekirse, beni meşgul edecek ve

dün gece olanları düşünmememi sağlayacak her şeye minnet duyuyordum.

George anlaşmamızdan kısa bir süre sonra gitmişti. İkimiz de bilinmeyen sulara doğru ilerliyorduk ve bu arkadaşlığın nasıl gitmesi gerektiğini bilmiyorduk, ama denemeye karar verdik. Ike dün gece geri dönmedi, onun için endişeleniyordum. Roger'a mektup bıraktığım için hâlâ bana öfkeli olduğunu düşünüyordum. Neden böyle hissettiğini anlıyordum, kardeşi sayemde çok fena dayak yemişti. Bu yüzden tabii ki bana öfkeliydi.

Temizliği bitirdikten sonra odama döndüm, duşa girmek için hazırlanmaya başladım. Tam soyunduğum sırada, kapı çalındı. Vücuduma bir havlu sarıp kapıyı açtım ve şişmiş bir gözü ve gülümseyen suratıyla karşımda George'u buldum. Üstünde yağ lekeleri olan kahverengi bir kese kâğıdı tutuyordu.

Beni havluyla görünce, sağlam gözü büyüdü. Yutkunduktan sonra, "Merhaba," diyebilmeyi başardı.

"Merhaba," dedim, sıcaklık boynumdan yukarı yayılıp yüzümü kaplarken. Havlumu sıkıca tutarak, boğazımı temizledim.

"Üzerinde bir havludan başka hiçbir şey yokken kapıyı kimin geldiğini sormadan mı açarsın?" diye beni azarladı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, George," diye homurdandım. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Leydim için öğlen yemeği getirdim," dedi George nihayet. "Yeni arkadaşuma bir özür borçlu olduğumu düşündüm."

Kalbim ağırlaştı. Ondan böyle tatlı bir jesti asla beklemezdim. "Bu harika. Açlıktan ölüyordum." Onu içeri almak

için kapıyı açtım ama bir adım geri çekildi. “Sen giyinene kadar burada bekleyeceğim. Belki piknik yaparız. Harika bir yer biliyorum.”

“Tamam. Birkaç dakikaya hazırım,” dedim kapıyı kapatırken. Son temiz çamaşırimi giydikten sonra kirli bir kot pantolonla tişörtü üzerime geçirip kapının yanındaki sandalyeden ceketimi aldım. Onun kot pantolonuyla gri kazığına bakınca, bugün banyo yapmadığımı fark ettim. Aynada kendime bakma zahmetine girmedim. Kâbus gibi görüldüğümü biliyorum. “Bugün duş almadım bu yüzden kokuyorsam özür dilerim.”

“Ben de bu koku nereden geliyor diye merak ediyordum,” diye dalga geçti, birlikte arabasına doğru ilerlerken. Yükseltilmiş, eski ve parlak kırmızı bir arabası vardı.

“Çok komiksin,” diye yapıştırdım. “Güzel araba. Ne kadar yakıyor, on metreye bir litre mi?”

Güldü. Benimse midem kasıldı, ne kadar güzel bir kahkahası vardı. Bir silahın patlaması gibi, afallamama ve biraz da gerilmeme sebep oluyordu. Yolcu kapısını açıp nazikçe elleriyle kalçalarımı iterek, binmeme yardım etti. Bana dokunduğunda içimi kaplayan titreşimleri görmezden gelemiyordum. Keşke, bana dokunduğunda vücudumun verdiği tepkiyi kontrol edebilseydim, ama edemiyordum. Umarım çok belli etmemişimdir. “İke’la ilk arabamızdı. İkimizin toplam birikimiyle aldık, ama on altı yaşında, okuldaki en havalı arabaya sahip olan öğrenciler olduk.”

Bu düşünceyle sırtıırken, gözlerim Ike’ı aradı, ama hâlâ ortalıkta yoktu. Fark edince hafifçe kaşlarımı çattım. Onu

yakınımda hissetmemekten nefret ediyordum. George bizi dağa doğru çıkardı ve yaklaşık on dakika uzaklıktaki ağaçlık bir alana park etti. Yol boyunca bana evleri gösterip, orada kimlerin yaşadığını ve onları nereden tanıdığını anlattı. Görünüşe göre kasabadaki herkesi tanıyordu, çünkü önünden geçtiğimiz her ev veya çiftlikteki aileyi anlattı. Yollar çok dikti, sağıma baktığımda yamacın aşağısını görüyordum. Yanlış bir dönüş veya yoldan çıkmak, ölümcül bir kazaya sebep olabilirdi. Bronco arabası kaba toprağın üzerinde giderken, “Beni buraya öldürmek için mi getirdin?” diye sordum.

“Sanırım dün gece her şeyi attığını fark ettiğimde bunu düşündüm,” diye cevapladı, muzip bir gülümsemeyle.

“Nasıl hissediyorsun? Yoksunluk yaşıyor musun?”

“Henüz değil, ama büyük olasılıkla bu gece ya da yarın daha kötü olacak. Ama çalışmam gerek, belki bu şekilde kafamı dağıtabilirim. Tabii bu gece yanıma gelip kafamı dağıtmama yardımcı olmak istemezsen.” Göz kırptı. “Beni sinirlendirmek için yeni yollar bulabileceğinden eminim.”

“Doğru,” diye kabul ettim ve ona dil çıkardım. George’u delirtmek benim için zor bir şey değildi. “Ne kadar çekici gelse de, başka planlarım vardı.”

Kaşlarını çatarak, “Öyle mi?” diye sordu.

“Ashında, Mercerlarla akşam yemeği,” diye hatırlattım, çantamı karıştırıp dudak kremimi çıkarırken.

Kamyonetinden inerken, yoksunluk belirtileriyle başa çıkabildiği konusunda haklı olması için dua ettim, ama içimde, düşündüğünden daha zor olacağına dair bir his vardı. Koltu-

ğunun arkasından bir battaniye alıp yere serdi, ormandaki bir açıklığın ortasına oturduk. Sonbahar, yaprakları sarı, turuncu ve kırmızı renklerinin güzel bir karışımına dönüşmüştü. George oturup hamburgerleri paketinden çıkarmaya başlarken, “Neredeyiz?” diye sordum.

“Burası babamın arazisi. Bazen buraya kamp yapmaya geliriz.”

“Çok güzel,” dedim, hamburgerimin paketini yırtarken. “Çok huzurlu. Yaprakların rengini çok sevdim.”

“Bir ya da iki hafta daha bekle. Pastel boyları utandıracak renkler göreceksin. Bir sonraki haftanın sonundan itibaren buralar çok yoğunlaşacak.”

Hamburgerinden devasa bir ısırık aldıktan sonra, düşünceli bir ifadeyle başını kaldırıp çiğnemeye başladı. “İke’la buraya çok sık gelirdik.” Gözlerim Ike’ı aradı, ama hâlâ ortalıkta yoktu. Nerede o? “Buraya kızları da getirirdik,” dedi George, hafif bir sırıtışla. “Çok havalı adamlardık.”

“Ah,ben de özel olduğumu düşünmüştüm,” diye dalga geçtim. “Herhangi bir kızım işte.”

“Lisedeydim ve ergen bir oğlan bir kızla yalnız kalmak için başka nereye gidebilir ki? Ya burada ya da bir ahırda. Buraya saklanırdık.”

“Şu an yaptığın da bu mu?” Sorgulamadan edemedim. “Beni ya da bizi kasabadakilerden saklıyor musun?”

“Arkadaşlığımızı neden saklayayım?”

“Belki de Misty öğrenirse çok sinirleneceğinden?”

Hamburgerinden bir ısırık daha alıp yavaşça çiğnedi, ce-

vap vermeden önce zaman kazanmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. Nihayet, yutkunduktan ve başparmağındaki ketçapı yaladıktan sonra, “Gözünde, çok çaresiz olduğumu biliyorum,” dedi.

Başımı hafifçe kaldırdım. Bu hiç, düşündüğüm şey değil. “Hayır. Hiç öyle değil,” dedim.

“Demek istediğim, sevgilisi olan bir kızla takılıp uyuşturucu kullanmak. Bunlar gurur duyduğum şeyler değil.” Bakışları başka yere kaydı ve bana bakmadı. Utandı.

“Hepimiz farklı şekillerde başa çıkıyoruz,” diye kabul ettim. George’u yargılayabilecek son insan benimdim. Tabii ki, üstünde çok düşünmediğim şeyleri yapıyordu, ama birkaç gün önce ben de kendimi öldürmek üzereydim, bu yüzden bana bir şey söylemek düşmezdi. En azından acısıyla başa çıkmaya çalışıyordu, bense her şeyi sonlandırmaya hazırdım. Belki de düşündüğüm gibi güçlü olan ben değilimdir.

“Misty’yle aramdaki şey bir anda gerçekleşip bir şekilde ilerledi. Ama birlikte değiliz... Sadece arkadaşız.”

“Ama hâlâ bizi birlikte görmesini istemiyorsun, değil mi?” Başını yana çevirerek, sorumdan dolayı kafasının karıştığını belli eden bir bakış attı.

“Benimle görülmek istiyor musun, Charlotte?” diye sordu ciddi ciddi, kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum, yemeğimi bir ısırik almadan önce.

“Başkalarının seni benimle görmesini istemeyebilirsin diye düşündüm. Görünüşe göre, Misty’yle görüştüğüm bir

sır değil, senin de uyuşturuculardan haberin olması falan... Üstelik, iyi bir sopa yemiş gibi görünüyorum.”

Dudaklarımı yalayarak başımı salladım. “Seninle görüşmekten utanacağımı mı düşünüyorsun?”

“Utanmıyor musun?”

Öne doğru eğilerek elimi bacağına koydum. Bakışları elimi doğru yoğunlaştırırken, hareket etmedi. “Artık arkadaşım-sın, George. Bundan utanmıyorum.”

Kahverengi gözleriyle gözlerime baktığında, ağzını yana doğru eğip, “Evet. Benim gibi bir arkadaşın olduğu için şanslısın,” diye güldü.

Gözlerimi devirdim ve hamburgerimden bir ısırık daha aldım. Çiğnemeyi bitirince, “Peki, insanlar burada eğlenmek için neler yapıyor?” diye sordum.

“Efsanevi dans gecelerine katılmak dışında mı?” diye dalga geçti.

“Evet,” diye kıkırdadım. “Ondan başka.”

“Avlanmak, balığa çıkmak, yürüyüş yapmak ve içmek,” diye yanıtladı.

“Çok heyecanlı,” diye güldüm, ama gerçekten de kulağa hoş ve huzurlu geliyordu. Son birkaç yıldır her şeyden çok istediğim şey bu değil mi?

“Herkeseye göre değil,” diye devam etti George. “Ama benim evim. Neden bir gün seni tura çıkarmıyorum?”

Elimi göğsüme koyarak, “Ah Tanrım,” dedim en iyi Güney aksanıyla. “George McDermott’la büyük bir Bath şehri turu yapma şansını kazandım. Bugün şanslı günüm.”

“Evet, kalbimde giderek daha da büyüyorsun. Mantar gibi.”

“Bir kıza nasıl özel hissettirileceğimi gerçekten çok iyi biliyorsun, George,” diye yanıtladım, buruşturduğum kâğıdı ona atarak. “O hamburger inanılmazdı, ama sanırım yüz kilo aldım.”

“Birkaç kilo alsan zararı olmaz,” dedi ve hamburgerinin kalanını ağzına tıktı.

“Sanırım üçüncü bir kalçam oldu.”

“Tanrım, umarım olmamıştır çünkü popon bir harika,” dedi, yüzündeki şeytani gülümsemeyle. Sıcaklık boynumdan yukarı yayılıp yüzümü kapladı ve yanaklarımın kızarmasına sebep oldu.

“Cinsel tacizden seni çok fena dava edeceğim,” diye şaka yaptım, arkama yaslanıp gökyüzüne bakarken. İçten bir kahkaha attı ve göğsüm sıkıştı. *Lanet olsun. Gülüşünü gerçekten çok seviyordum.*

Bana bakarak öne doğru uzandı. “Şuranda biraz...” Başparmağı dudagımın köşesinde gezindi ve oradaki ketçabı sildi. Başparmağını yalayarak, gülümsedi. “Şanslı ketçap.”

Gözlerimi ondan kaçırırken, sıcaklık tekrar yanaklarımı ateşe verdi. *Neden bu kadar ateşli bir andı?* George’un yanıma uzanıp kolunun benim koluma dokunduğu anda içim yine titredi. Ona bu şekilde tepki göstermemeliydim. Ona sadece, Ike’in öbür tarafa geçebilmesi için yardım etmem gerekiyordu, Ike’a beslemeye başladığım hislerse ayrı meseleydi. Kafam gerçekten de berbat bir haldeydi. Yani, nasıl

bir insan iki kardeşe birden âşık olurdu, üstelik bir tane-
si de ölüyken. McDermott ikizlerinin beni çektiğini inkâr
edemezdim. Ike'ın, sıcaklığını ve güzel kalbini seviyordum.
George'unsa, ona olan benzerliğini ve aramızdaki uyumu
seviyordum. Bir kere daha Ike'ı görebilmek için etrafa ba-
kındıktan ve onu göremedikten sonra, endişeden ölmeme
rağmen rahatlamaya çalıştım.

George'la güzel bir sohbete daldık. Çocukluğumuz, erkek
kardeşlerimizle ilgili hikâyeler anlattık, George bana kasa-
banın dedikodularını aktardı. Biraz üzüldüm. Misty'yle gö-
rüşmesi ve Roger'dan dayak yemesi, yıllardır Warm Sprin-
gs'de olan en büyük şeydi.

Beni motele bıraktığında, kapının önünde tuhaf bir şe-
kilde durduk. “Bugün bana katıldığın için teşekkür ederim
ve dün gece... Aslında tanıştığımızdan beri her gün sana bir
pislik gibi davrandığım için özür dilerim.”

Gülüp, “Artık arkadaş olduğumuza sevindim, George,”
dedim. Bu doğruydı. Gardım indirdiği zamanlar iyi bir
adamdı, fakat arkadaş olma düşüncesi, tuhaf hissetmeme
sebebi olmuştu. Kim olduğum ve buraya nasıl geldiğim hak-
kında ona yalan söylüyordum. Gerçek ortaya çıkınca, hiç de
hoş olmayacaktı. Tuhaf geçen birkaç saniyeden sonra bana
doğru eğildi ve nefesimin kesilmesine sebep oldu. Beni öpe-
cek miydi? Ah Tanrım, hayır... Ama evet. Öpmesini istiyor
muydum? Sanırım istiyordum. Dudaklarımı yalayıp, gözle-
rimi kapatarak, kendimi dudaklarının benimkilerle buluş-
masına hazırladım. Ama sıcak dudakları nazikçe yanağıma

süründüğünde, utançla gözlerim açıldı. Onu öpmek istediğimi çok belli ettim mi? *Çok utandım.*

Geri çekilirken hafifçe gülümsedi ve içten içe bana güldüğünü biliyorum. Çok belli ettim. *Tam bir piç.*

“Henüz değil Charlotte ama yakında,” dedi, ellerini ceplerine sokarken. Beni yakında öpmeyi planladığını mı ima ediyordu? Öyle demek istiyor olmalıydı. Aptalı oynayıp ona ne demek istediğini soramadan arkasını dönüp omzunun üstünden, “Yarın görüşürüz, Charlotte,” diye seslendi. Sonra *Bronco*’suna bindi ve gitti.

Odaya girdiğimde Ike’dan eser yoktu ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Bana gerçekten çok kızgındı. *Kahretsin.* Bu düşünce kalbimi sızlattı. Sadece, George’u kurtararak ona yardım etmek istiyordum. Planımı ona söylemeliydim. Kızmakta haklıydı. George çok kötü zarar görebilirdi. *Kahretsin.* Yaralandı. Şimdi öldürecek birkaç saatim vardı ama konuşacak kimsem yoktu... Akşam yemeği için Mercerların evine gitmeden önce biraz kestirmeye karar verdim. Sağlıklı bir uyku sayılmazdı. Sabah hiç uyumamış gibi gözlerinizi açmanıza sebep olan, çok gerçekçi rüyalar gördüğünüz yorucu bir uykuydu.

Rüyanın tamamını değil de, bir kısmını hatırlıyordum, George arzu dolu koyu renk gözleriyle bana doğru yürürken vücudum hemen tepki verdi, nefesim hızlandı, hassas göğüs uçlarım sertleşti, bacaklarımın arası ıslandı ve bakışları üzerimde gezinirken sıcaklık her yerimi kapladı.

“Charlotte,” diye fısıldayıp beni kendine doğru çektiğinde, hafifçe inledim. Evet, inledim. Ve dudaklarımız birleş-

tiğinde, içimde bir şeyler tutuştu. Vücutlarımız birbirine yapışmıştı, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, elimi ensesine doğru indirdim. Ama geri çekildiğinde, her şey durdu. Ike bana gülümsüyordu ve bunu içimi eritmek istercesine yapıyor gibiydi.

Sonra uyandım.

Sadece bir rüya olmasına rağmen, o öpücük gerçekmiş gibi dudaklarımın şiştiğini hissettim. Parmaklarımı dudaklarıma götürerek yumuşakça dokundum.

“Selam,” dedi Ike ve korkudan yatağın içinde zıpladım. “Dostum, böyle gizlice yaklaşmayı bırakmalısın. Ödümü kopardın.”

“Üzgünüm,” dedi ve hafifçe gülümsedi. Ellerini önünde kavuşturmuş koltukta oturuyordu.

“Nerelerdeydin?” Bacaklarımı yukarı çekip, bağdaş kurdum.

“Neden? Beni özledin mi?” Kaşlarını kaldırıp indirdi ve güldüm.

“Hâlâ bana öfkeli olduğunu sandım. Biliyorsun işte. Roger’a o mektubu bıraktığım için... Üzgünüm, Ike. Yapmadan önce sana söylemeliydim.”

Ike iç çekip elini saçlarında gezdirdi, arkasına yaslanırken asker künyesi şingirdadı. “Kızgın değilim. İşe yaramış gibi görünüyor. Kendime daha çok kızgıyım.”

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü sana hikâyeni hiç sormadım. Neler yaşadığını sormadım. Böyle şeyler yaşarken George’a yardım etmeni istediğim için tam bir pisliğim.”

Parmaklarımla, yastık kılıfının kenarlarındaki kumaşı düzelttim. Benim hikâyem çok... üzücü, ona anlatmak isteyip istemediğimden emin değildim.

“Bilmek istiyorum, Charlotte. Anlat bana. Lütfen.” Yukarı doğru baktığımda, bakışlarımız buluştu ve başımı salladım.

“Şey...” diye başladım ve hafifçe güldüm. “Nereden başlasam ki?”

“Her şeyi bilmek istiyorum,” diye cevapladı, derin bir nefes aldım.

“Şöyle ki... Oklahoma, Jackson County’de büyüdüm. Annem bir öğretmen ve özel eğitim okulunda çalışıyor,” diye ekledim, “babam da Lincoln adlı bir şirkette ilaç mümessili. Ve bir de ağabeyim vardı, Axel,” adını söylerken neredeyse boğuluyordum. Yıllardır adını yüksek sesle söylememiştim ve bunu söylemenin bende yarattığı duyguları unutmuş-tum. “Benden üç yaş büyüktü,” demeyi başardım nihayet. “İkiz değildik, ama çok yakındık. Üniversite için gittiğinde kimsenin benden çok ağladığını sanmıyorum,” diyerek güldüm ve Ike’a baktım. “Sanırım ona, onun bana olduğundan çok daha fazla hayrandım. Onu sırdaşım, en yakın arkadaşım olarak görüyordum, o da beni her şeyden korumak zorunda olduğu küçük kız kardeşi olarak görüyordu. Ama zorba veya öyle bir şey de değildi. Bana ne yapacağımı söylemeye çalışırsa, ona güvenmekten vazgeçeceğimi biliyordu sanırım. Öyle bir zekâsı vardı.” Ayağa kalkıp üzerinde yarısi dolu su şişesinin durduğu dolaba doğru ilerledim, devam etmeden önce ondan büyük bir yudum aldım.

“Ve tabii ki mezun olduğumda, onun gittiği üniversiteden başka bir yere gitmek istemedim. Bu konuda nasıl hissettiğinden emin değilim, ama beni vazgeçirecek bir şey söylemedi, bu yüzden gittim. Altı yıl önce, Oklahoma Eyalet Üniversitesi’nde ilk yılımdı. İkinci dönemin başında, bir kulübe katıldım ve birkaç arkadaş edindim. Her fırsatta Axel’la vakit geçirdim, ama dernek işlerinden dolayı çok meşguldü. Bir gece, bir partideydim,” dedim, hüznle gülerek. “Çok fena sarhoştum ve tepeden tırnağa, birkaç üniversiteli oğlanın üzerime sürdüğü fosforlu boyalarla kaplanmışım.”

“Şanslı piçler,” dedi Ike, sırtarak.

“Melissa diye bir arkadaşım vardı ve Axel’dan çok hoşlanıyordu. Bir ara telefonumu almayı başardı ve iki erkekle dans ederken fotoğrafımı çekip Axel’a gönderdi.”

Ike güldü. “Dur tahmin edeyim. Axel mı geldi?”

“Evet. Ama beni dışarıya çıkarmaya falan çalışmadı. Daha sonra öğrendim ki, benimle konuştuğunu gördüğü her erkek, benden uzak durması için çok sert bir tehdit alıyormuş,” diyerek güldüm. “Erkeklerin neden benden kaçmaya başladığını anlayamamıştım.” Titreyen ellerimle şişeyi ağzıma götürerek, suyumdan bir yudum daha aldım. “Sonunda sıkıldım ve beni eve götürmesini istedim. Parasını biriktirerek aldığı bir Harley sürüyordu. Alalı bir sene olmuştu, bu konu annemle ve babamla arasının bozulmasına sebep oldu. Ama Axel...” Onu tarif edebilecek en iyi sözcükleri ararken, gözlerimi tavana diktim. “Aşırı sadık biriydi. İyi bir evlattı, her zaman iyi notlar alırdı, futbol oynardı falan filan. Çizgi-

sinden çok nadir çıkardı ve ailem okul taksitlerini ödemeyi reddedince, tepki vermemesine çok şaşırdım. O motosikleti çok sevdi.”

Yatağa geri döndüm, tekrar bağdaş kurarak oturdum ve komodinden saç tokamı alıp saçımı dağınık bir topuz yaptım. “O gece kaskını bana verdi. Kaldığım yurttan bir kilometre uzaklıktayken, önümüzde giden sarhoş bir son sınıf öğrencisi sola döndü ve saatte elli kilometre giderken ona çarptık. Uyandığımda, ambulanstaydım, doktorlar bana müdahale ediyordu, Axel’sa burnu bile kanamamış bir şekilde yanımda durup bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeden, kötü bir durumda olduğumu anlayabiliyordum.”

Ağlamamaya çalışarak durakladım. “‘Dik dur, Char. Her şey yoluna girecek,’ demişti.” Onu, benimle konuşurken sesinin titreyişini hatırlarken gözlerim doldu. “Bilincimi kaybettim. Sırtımı ve sağ bacağımı kırmıştım. Başımda kask olmasına rağmen, beynimde biraz şişlik vardı ve şişlik inene kadar beni suni komaya soktular. Nihayet kendime geldiğimde, annemle babam ağlamaya başladılar. Çok sersem ve yorgundum, ama Axel’ın bana gülümsediğini görünce, her şey iyi olacak diye düşündüm. Bir kere başını salladı ve, ‘Seni seviyorum. Bunu sakın unutma,’ dedi,” boğazım düğümlendi.

“Bir ya da iki gün boyunca bilincim gidip geldi, ama tam olarak kendime geldiğimde, doktorlar beni bekleyen süreç ve iyileşme dönemim hakkında konuşmaya başladı. Gittiklerinde, anneme bakıp, ‘Axel nerede?’ diye sordum.”

Derin ve yavaş nefesler verdim. “İlk başta, bana cevap vermedi, babamı çağırmaya gitti. Geri döndüklerinde, ba-

bam solumda, annem de sağımda kontrolsüz bir şekilde ağlıyorlardı.”

Yüzümden daha da çok gözyaşı akarken, başımı ileri geri salladım. “ ‘Axel başaramadı, Char. Onu kaybettik,’ diye fısıldadı babam, sesi titreyerek. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Her zaman çok güçlüydü. Sadece, aklım karışmış bir şekilde ona baktım. ‘Uyandığımda buradaydı,’ dedim anne ve babama, inatla. ‘Onu gördüm.’ Ama annem sadece ağladı ve bana, ‘Üzgünüm tatlım, onu kaybettik,’ dedi.”

Ike’a baktım ve yaşlı gözlerimle gülümsemeye çalıştım. “Bildğin gibi, yasın ardından inkâr gelir. İnanmak istemedim. Rüya gördüğümü, uyanıp bunun kötü bir rüya olduğunu anlayacağımı düşündüm. Ama zamanla gerçekten gittiğini anladım.” Kolumla burnumu sildim.

“Benim iyi olacağımdan emin olana kadar öbür tarafa geçmedi. Onun tamamlanmamış işi de bendim. Ona veda etme şansımı kaçırdım, çünkü neler olduğunun farkında bile değildim.”

“Üzgünüm, Charlotte,” dedi Ike.

“Kısa bir süre sonra, insanlar görmeye ve onlarla konuşmaya başladım. Annem sürekli kiminle konuştuğumu soruyordu. O zaman bir sürü ilaç kullandığımdan dolayı, ne gördüğümü anlamam uzun bir süre aldı. Ölülerin benimle konuştuğunu anladığımdaysa, aileme söylemeye çalıştım ve tabii ki delirdiğimi düşünüp beni bir psikiyatr ve nöroloğa götürdüler. Beni antipsikotik ilaçlara başlattılar, bu beni daha da mahvetti ama ölü insanları görmeye devam ettim,” diye

homurdandım. “Sonunda, çoğunlukla bundan bahsetmeyi bıraktım. Ciddi bir depresyona girdim, bütün arkadaşlarım delirdiğini düşündükleri için beni terk ettiler,” dedim hüznle. “Benim sorunlarımdan ziyade, ailem Axel’ı kaybetmenin acısıyla mücadele ediyorlardı. Bir sene sonra, çoğunlukla fiziksel anlamda normale döndüm. Bir akşam babam iş ortaklarını akşam yemeğine davet etti. Patronunun babası yakın zamanda ölmüştü, tabii ki, yemeğe onun ruhu da katıldı. Onunla yalnız kalmaya, babasının ona söylediklerini anlatmaya çalıştım, ama babam beni yakaladı. Patronu ağlayıp bana sarıldı ama bunun önemi yoktu,” dedim. “Babam bıkmıştı. Ertesi gün bana otuz bin dolarlık bir çek verdi ve seyahat etmem gerektiğini söyledi. Sigorta şirketinin kaza için ödediği paranın bir kısmıydı. Ortadan kaybolmam gerektiğini söylemeye çalıştığını biliyordum. Ben de öyle yaptım.”

Ike, katılmış bir ifade ve sınıksız kapattığı ağzıyla inanamayarak başını sallayıp öne eğdi. Tekrar başını kaldırdığında, hüznle gülümsedi. “Yani son beş yıldır orada burada dolaşıp ölümlere mi yardım ediyordun? Tek başına mı?” Bu bir soru değil, durum tespitiydi. Bakışlarımı oraya odaklayabilmek için kumaşla oynamaya devam ederek, sertçe yutkundum ve başımı salladım. Ona bakamazdım, yoksa tekrar ağlayacaktım. Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü, yanımda durdu ve elini yatağın üzerine koydu. “En kötüsü de bu, biliyor musun? Seni görebiliyorum, duyabiliyorum, ama sana dokunamıyorum.”

“Biliyorum,” diye cevapladım sessizce. Yapabilmesi için her şeyimi verirdim. Onu sadece birkaç gündür tanıyorum, ama yıllardan sonra gerçekten iletişim kurabilmeyi başardığım ilk insan oydu. Ona bakarken, Axel onun hakkında ne düşünürdü diye merak etmeden edemedim. Salakça bir düşünceydi, nereden çıktı bilmiyorum ama tanısaydı Axel’ın Ike’ı çok sevebileceğini düşünüyordum. Belki de, sorunlarına rağmen George’u da.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve saçımı çözdüm. “Hazırlanmam gerek. Mercer ailesine akşam yemeğine davetliyim, biliyorsun.”

“Evet,” diye yanıtladı ve başını salladı. “Yalnız mı gitmek istersin yoksa ben de geleyim mi?”

Sormasına şaşırdım. Yalnız kalmak istediğim diğer zamanlarda bunu ondan istemek zorunda kalmıştım. Ama dün gece, nerede olduğunu ve aklından neler geçtiğini merak ederken, bundan nefret ettim. Benimle kalmasına ihtiyacım vardı. “Benimle gelmek ister misin?”

“Tabii ki,” diye cevapladı ve sorduğum için memnun olarak sırtıttı.

İke

“*B*ize aileden bahset, Char. Onlarla sık görüşüyor musun?” diye sordu Bay Mercer masaya bir bardak buzlu çay koyarken. Bayan Mercer büyük bir işe girişmiş ve yirmi kişiyi doyurabilecek kadar yemek hazırlamıştı. Yemekleri temiz, beyaz bir örtünün üzerine yerleştirmiş ve en iyi porselenlerini çıkarmıştı. Kızarmış tavuk ve patates püresine bakarken ağzım sulandı.

Charlotte çayından bir yudum almadan önce, “İstedikleri kadar sık görüşmüyoruz,” diye cevapladı. Kot pantolo-

nunun üzerine, geniş mavi bir üst giymiş ve saçının yarısını toplamıştı. Çok... güzel görünüyordu.

“Kardeşin var mı?” diye sordu Bayan Mercer, yerine oturup püre tabağını alırken. Bayan Mercer’a dönmeden önce, Charlotte kısa bir an bana baktı.

Biraz sertçe gülümseyerek, “Bir erkek kardeşim vardı. Altı yıl kadar önce öldü,” dedi.

Bunu duyan Bay Mercer’ın kaşları acıyla çatıldı. “Çok üzgünüm. Bildiğin gibi, çok sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz.”

Charlotte ayağa kalkıp püre tabağını Bayan Mercer’dan aldı. “Her şey harika görünüyor, Bayan Mercer.”

Bay Mercer, “Bath Eyaleti’nin en iyi kızarmış tavuğu,” diye ekleyince eşinin gülümseyerek, Charlotte’a mahcup bir bakış atmasına sebep oldu.

“Sanki aksi olsa söyleyeceksin, Bill,” diye şaka yaptı Bayan Mercer, bunun üzerine Charlotte gülümsedi. “Maggie kızarmış tavuğu çok severdi. Her pazar yapardık.”

Bay Mercer hüznle, “En sevdiği yemektir,” diye ekledi.

Bayan Mercer yumuşakça gülümsedi. “Öleli on yıl oldu ve hâlâ daha dün buradaymış gibi hissediyoruz.”

“Savaştı. Teşhis konulduktan sonra söylediklerinden çok daha uzun yaşadı.”

Charlotte ihtiyatla, “Neden öldüğünü sorabilir miyim?” diye sordu.

“*Diskeratozis Konjenita*. Kemik iliği yetmezliğine yol açabilen nadir bir hastalıktır. Sonunda... bedeni pes etti,” diye cevapladı Bay Mercer, tabağına yeşil fasulye koyarken.

Havadan sudan konuştular, çoğunlukla Maggie'den bahsettiler, Maggie'nin nasıl gülümsediğinden, nasıl bir bebek olduğuna kadar anlatırlarken Charlotte dikkatle onları dinledi. Yemeyi bitirdiklerinde, Bayan Mercer ortalığı temizlemeye başlayıp, kocasını ve Charlotte'u oturma odasına kovaladı. Evleri mütevazıydı, çok büyük değildi ama küçük de sayılmazdı. Duvarda, antikalar ve tatlı tatlı tıkırdayan saatler asılıydı.

"Saat kaç oldu acaba?" diye espri yaptığımda gözlerini devirdi. "Sence saatleri seviyorlar mı?"

Ama söylediğim şeyin son kısmını duymuş gibi görünmüyordu, Charlotte oturma odasına girdiğinde, bütün dikkati arka duvarın önündeki maun rengi büyük piyanoda toplandı. Büyülenmiş gibi piyanoya doğru gitti ve parmaklarını, tuşların üzerini kapatan tahta kapağın üzerinde gezdirdi.

"Çalabilir misin?" diye sordu Bay Mercer, onu izlerken.

"Eskiden çalardım," diye cevapladı Charlotte ve piyanonun kapağına koyduğu eline baktı.

"Bizim için çalar mısın?"

Charlotte döndü ve hafifçe gülümsedi. "Sakıncası var mı?"

"Kesinlikle yok. Yıllardır çalınmadı."

Kapağı kaldırdı, piyanonun altındaki küçük tabureyi çekip oturdu.

"Çok yetenekli bir kadın," dedim, gülümsedi ama bana bakmadı.

"İstek parça var mı?" diye sordu Bay Mercer'a.

"Bana en sevdiğim şarkıyı çal," diye cevapladı, yıpranmış televizyon koltuğuna otururken.

Charlotte arkasını döndü, çekinerek birkaç tuşa dokun-

du, sanırım akortları deniyordu. “Uzun zaman oldu, bu yüzden biraz paslanmış olabilirim,” diye uyardı, bunun üzerine Bay Mercer kıkırdadı.

“Endişelenme, tatlım. Devam et.”

Parmakları tuşların üzerinde dans ederken, odayı güzel bir melodi sardı. Büyülendim. Klasik müzik çalıyordu, belki bir Mozart parçası. Piyanodan bir bok anlamazdım, ama bu benim en iyi tahminimdi. Derin ve saf bir melodi, sanki duygularını ifade ediyormuş gibiydi. Vücudu dik, gözleri ellerine odaklanmış, neredeyse piyanoyla iletişim kuruyormuş gibi görünüyordu. Sanki hislerinin özgürce dolaştığı bir uzantısıymış gibiydi. Müzik aynı anda öfkeli ve derin olabilir ve bu insanların hoşuna gidebilir. Ama gerçek dünyadaki insanlar için, bu duygular zayıflık olarak kabul ediliyor.

Bir süre çaldı ve bitirince, sanki kendine hâlâ çalabildiğini söylemiş gibi, ellerine bakarak başını salladı.

“Bu... inanılmazdı,” dedim.

Bay ve Bayan Mercer alkışlamaya başladı ve Charlotte ayağa kalkıp, çekinerek gülümsedi. “Böyle çalmayı nereden öğrendin?”

“Annemden. O bir öğretmen. Özel eğitim dersleri yanında, piyano da öğretiyor.”

Akşamın geri kalanında, verandada oturup çay içtiler. Ve gitme zamanı geldiğinde, Mercerlar ona sıkıca sarıldı. Charlotte arka cebinden biraz para çıkardı ve Bay Mercer’a uzattı. “Size altmış dolar daha vermem gerekiyor, haftanın sonuna doğru vereceğim.”

“Hayır. Bize hiçbir şey borçlu değilsin.”

“Lütfen, Bay Mercer,” diye yalvardı Charlotte. “Anlaşma anlaşmadır. Paranın geri kalanını aldığınızda, ben de kolyemi geri alırım.”

Gri, kalın kaşları çatıldı ve dudaklarını, sanki tartışma isteğiyle mücadele ediyormuş gibi birbirine bastırdı, tartışmak yerine bir kere başını salladı.

“Gelecek hafta akşam yemeğine gelmek ister misin?” diye sordu Bayan Mercer, ümitli bir ses tonuyla.

“Evet. Tabii ki. Hangi günler çalışmadığıma bakmam gerek, ama evet. Çok isterim.”

“Yine bizim için piyano çalarsın,” dedi Bay Mercer.

“Eğer arzu ederseniz,” diye güldü Charlotte. Kamyoneti ne binip, garajdan çıkarken onu izlediler.

Charlotte, Emerson Caddesi’ne doğru dönerken, “Çok yalnızlar. Onlar gibi insanların etrafında torunlarının koşturması gerek,” dedi.

Omzumu silkip, “Sanırım haklısın,” dedim.

“Çalışanlar barda oturup içebiliyor mu, yoksa yasak mı?”

“Evet. Eğer boş günündeysen gidip içebilirsin,” diye cevapladım.

“İyi, çünkü sanırım birkaç kadeh içsem iyi olacak,” diye cevapladı. Bir an dalgın göründü, sonra düşünceli düşünceli dudaklarını büzüp, “Hmm,” dedi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Hafifçe gülümsedi. “Sadece biraz anılara daldım.”

“Maggie hep burada mıydı?”

“Evet, ama biz ayrılana kadar tek bir kelime etmedi.”

“Sanırım bu biraz yardımcı oldu,” diye kıkırdadım. “Ne dedi?”

Charlotte kaşlarını çatıp, “Onu unutmamamı söyledi,” diye cevap verdi. Birkaç dakika hiç konuşmadık, sonra Charlotte, “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi.

“Tabii ki,” diye yanıtladım.

Dudaklarını yalayarak, derin bir nefes alıp bıraktı. “Korkuyor musun?” Sorusu beni şaşırttı. “Diğer tarafa geçmekten,” diye açıkladı.

Şimdi derin bir nefes alıp yavaş yavaş verme sırası bendeydi. Endişeli olduğumu inkâr edemezdim, ama korktuğum da söylenemezdi. “Çok üzgün değilim, belki biraz üzgünüm.”

“Üzgün mü?”

“Sevdiğin insanları bırakmak zor. Ailemi ve arkadaşlarımı. Ve birbirimizi kısa süredir tanıdığımızı biliyorum Charlotte, ama seni de bırakmak gerçekten zor olacak.”

Dudakları titredi, ona dokunabilmeyi dileyerek gözlerini kapattım. “Seni özleyeceğim Ike,” diye fısıldadı.

Hüzünle gülümseyerek karşıya doğru baktım. Onun ağladığını görmeyi sevmiyordum. İçimi parçalıyordu. “Ve gittiğimde, bunu anımsadığımda gülümseyeceğim,” dedim, yanağından süzülen bir damla yaşı sildi.

“Hayatta olsaydın, Ike McDermott...”

“Beni çırlıçıplak soyup, ırzıma mı geçerdin?” diye dalga geçtim, hâlâ yüzünü siliyor olmasına rağmen güldü.

“Biliyor musun, sanırım yapardım.” Heyecanlandım ve bu keşkelerle dolu hikâyeye katılmadan edemedim. Nasıl katılmam ki?

“Hayatta olsaydım, sana çıkma teklif ederdim. Ne cevap verirdin?” Bu bizim için çok tehlikeli bir yoldu, ama nihayet

aramızda bir çekim olduğunu kabul ediyorduk, malum sebeplerden dolayı bazı şeyler imkânsız ve hastalıklı olsa da bilmek istiyordum. Kanım deli gibi pompalanıyordu, cevabını beklerken avuçlarımı kasıklarımaya koydum.

“Bilemem,” diye cevapladı. “Nasıl sorardın?”

Ensemi kaşıdım. “Sanırım pusu kurarak yapardım. Böylece hayır diyemezdin. Ellerimde çiçeklerle işyerine gelirdim ve sana, ‘Benimle akşam yemeğine çıkar mısın?’ derdim.”

Sırıtarak, “Ve akşam yemeğini çalıştığım yerde mi yerdik?” diye sordu.

“Neden olmasın?” diye dalga geçtim. “Kasabadaki en iyi restoran, değil mi?”

“Tabii ki öyle. Yani benimle birlikte olduğunu herkese gösterirdin, ha?” diye kıkırdadı.

“Tabii ki,” diye onayladım. “Ne yapardın peki?”

“Akşam yemeğine gelirdim.” Hüzünle gülümsedi.

“Sana askerlik anılarımdan ve ailemden bahsederdim.”

“Ölüleri gördüğümü senden saklardım,” diye ekledi.

“Saklar mıydın?” diye sordum, şaşkınlıkla. Bunu duymak beni üzmüştü. Onun hakkında her şeyi bilmek isterdim. Hayatta olsaydım ona inanmayacağımı mı düşünüyordu?

“İlk başta, bana âşık olduğunu ve bunu duyunca panik yapmayacağını anlayana kadar.” Gri gözleri kısa bir süreliğine bana baktı ve sonra tekrar yola döndü.

“Bu çok zaman almazdı,” dedim ona. Gülüşünü ilk kez duyduğumda mahvolmuştum. Hayatta olsaydım, onu elde etmek için kendimi aptal durumuna bile düşürürdüm. Bir an için bakışlarını yere indirip derin bir nefes aldı. Durma-

lıydık, durmamız gerekiyordu, bunu biliyordum ama yapamıyordum. Henüz değil. “Seni evine götürür, iyi geceler öpücüğü verirdim.”

“Bunu yapmana izin verirdim,” dedi hüzünle.

“Bir süre çıktıktan sonra, seni geçen gün götürdüğüm nehrin yanındaki yere götürürdüm ve o büyük ağaca baş harflerimizi kazıyarak, sana olan aşkı gösterirdim. Büyük bir kalbin içerisinde *I & C* harfleri. Hepsini görebiliyordum, benim ağacı kazıyamamı izlerken gri gözleri aşkla parlıyor ve bitirdiğimde bana gülümsüyordu. Tanrım, keşke bunu ona verebilseydim.

“Sonra da beni yatağa atmayı başarırdın,” diye dalga geçti ve yaşlı gözleriyle güldü.

“Orada suyun kenarında mı?” diye sorup güldüm. “Seni gösterişçi,” diye dalga geçtim.

“Neden olmasın? Kendimi, romantik hareketinin büyüüne kaptırmış olurdum. Biri görseydi umurumda olmazdı. Önemli olan tek şey biz olurduk.”

Söylediği son sözlerin yoğunluğunun içinde kaybolurken uzun bir süre sessiz kaldık. *Önemli olan tek şey biz olurduk.* Duygularım boğazıma düğümlendi, boğuluyordum. Yaşayan bir adamın veya kadının sahip olabileceği ama benim olamayacağım bir şeyi istemekle ilgiliydi, ama yine de bu çok farklıydı. Ona asla ama asla sahip olamazdım. Bu beni mahvediyordu. Bir şey söylemem gerekiyordu, herhangi bir şey, ama Charlotte günü kurtararak, “Piknik için yiyecek bir şeyler getirirdin ve bir de battaniye alırdık,” dedi.

Onunla bu hayali kurmaktan kendimi alamayarak, boğazımı temizledim, “Seni yatırırdım,” diye ekledim.

“Ve beni öperdin,” diyerek, devam etmem için teşvik etti.

Sırıttım. “Sonra sular hızla akarken, ağacın dalları bizi sonbahar renkleriyle bezeli yapraklarıyla kaplardı.”

“Havanın serinliği tüylerimizi diken diken ederdi, ama umurumuzda olmazdı.”

“Çünkü bir olurduk,” dedim ve yutkundum. Çırılçıplak altımda uzandığının görüntüsü hem çok güzel hem de acı vericiydi. O mırıldanırken, nefesini boynumda hissedebiliyordum. İnlerken dudaklarının aralanışını hayal edebiliyordum. Ve her bir dakikası da benim için çok değerliydi. Onu son nefesimmiş gibi sevebilirdim. Buraya nasıl geldik? Asla gerçekleşmeyecek bir hayali düşünüyoruz. Derinlerde bir yerde, bunun yanlış olduğunu biliyordum. Giderek daha da çok bağlanıyorduk ve bu sadece ayrılmamızı daha da zorlaştıracaktı.

“Bu...”

“İnanılmaz,” diye cümlesini tamamladım. Zihnimdeki görüntüler o kadar netti ki, kalbim parçalanıyordu. Öfke içimde büyürken dümdüz karşıya baktım, bu öfkeyi çıkarabileceğim hiç kimse veya hiçbir yol yoktu. İçten içe öfkelenerek dişlerimi sıkarken, üzerimdeki duygu dalgasını hissetmemesini umdum.

“Üzgünüm, Ike,” dedi ve sesi titredi. “Hiç adil değil.”

Sözleri içimi titretti. Güçlü olmaya ve duruma içermemeye çalışıyordum. Ama durum buydu. Ben öldüm. İnsanlar her gün ölüyordu. Fakat içimde yükselen acıya karşı koyamıyordum. Hayatta olsam, benim olması için elimden geleni yapardım. Onu hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum. Ancak ona sahip olamazdım, arkadaşlığımızın veya aramızdaki

çekimin büyümesine kapılmaya devam edersem, bu sadece, gittiğimde çok daha fazla üzülmeye sebep olacaktı. Mücadele ettiği onca sorunun üstüne bir de ondan uyuşturucu bağımlısı kardeşimi kurtarma görevini üstlenmesini istemiştim. Ona daha fazla yük veremezdim. Bunu ona yapamazdım. Kendimi uzaklaştırmaya başlamam gerekiyordu. Onunla vakit geçirmekten ne kadar zevk alsam da, esas istediğim şey onun mutlu olmasıydı. Onu bulduğum zamanki gibi üzgün ve yalnız bırakmak istemiyordum. Onsuz nasıl olurdum bilmiyordum. En yakın arkadaşım olmuştu. Ve kardeşim için yaptıkları için ona her zaman minnettar olacaktım. George uyuşturucuya bulaşmadan önce benden daha iyi bir adamdı. Ve dönüştüğü kişi, aslında olduğu kişi değildi. Çok fazla potansiyeli vardı ve düzeleceğini biliyordum. O bir savaşçıydı.

Neyse ki, taşıdığım yük biraz azalmıştı. George yavaş yavaş iyileşiyordu. Belki Charlotte'la yürütebilirlerdi. Kalbim bu düşünceyle sızladı. Kıskanmam çok bencilceydi ama kıskanıyordum. Fakat ona ben sahip olamıyorsam, kesinlikle o olmalıydı. Ve ondan çok hoşlandığını da biliyordum. Onun için en iyisi buydu ve George da onu daima korurdu. Onunla birlikteyken ne kadar neşeli olduğunu fark etmiştim. Ve izlediğimi bilmediği anlarda bile, ona olan arzusunu görebiliyordum. Belki biraz geri çekilirsem, yakınlaşabilirlerdi.

“İyi misin?” diye sordu uzun bir sessizlikten sonra.

Hiç iyi olmamama rağmen, “Evet,” dedim. “Yaptığın her şey için teşekkür ederim, Charlotte.”

Başını salladı. “Rica ederim, Ike.”

Charlotte

Bara ulaştığımızda saat neredeyse dokuzdu. İçeri doğru yürürken, Anna'nın kapıya doğru yaklaştığını gördüm.

Kapıyı açarken, "Selam, kızım," diye sesi neşeyle çınladı, parlak kırmızı ruju tıpkı onunla tanıştığım geceki gibiydi.

"Merhaba," diyerek gülümsedim. "Burası bu gece ölü gibi," diye ekledim, yanından geçip içeri girerken.

"Evet, erken kapatıyoruz."

“Lanet olsun,” diye mırıldandım. “Buraya içki içmeye geldim.”

“Peki, o zaman,” koluma girip beni bara doğru yönlendirdi. “Doğru yere geldin. Personel partisi veriyoruz.”

Peyton’ın silmekte olduğu bara ulaştığımızda, “Personel partisi mi?” diye sordum. Ike da yanımda yürüyordu.

“Evet. Bazen içeride kalıp iskambil oynuyoruz. Dans edip sarhoş oluyoruz. Yani tam zamanında geldin.” Önlüğünü çözmeden önce, hafifçe sırtıma vurdu.

George’un orada olup olmadığını sormak istiyordum, ama çok da belli etmek istemiyorum. “Peki, kimler var?” diye sordum, olabildiğince soğukkanlı bir şekilde.

“Sniper ve Greg mutfakı kapatıyor, George’sa Misty’yle birlikte ofisinde.”

“Ne?” dedim, biraz... biraz fazla istekli bir şekilde.

Anna bana doğru yaklaşıp fısıldadı, “Sanırım işini geri almak için yalvarmaya geldi. Büyük olasılıkla George’u da geri almaya çalışıyor.” Anna başını salladı. Bakışlarım Ike’a kaydı ve o, George’a bakmak için yok oldu. Anna yanımdan uzaklaşırken, “Masalarımı temizlemeyi bitirmem gerek,” dedi.

Neden her an alev alabilirmişim gibi hissediyordum? George artık uyuşturucu kullanmayacağına söz vermişti. Peki, neden kapalı kapılar ardında onunla birlikteydi? *Tamam, sakin ol, Charlotte.* Geri dönmesi bir anlam ifade etmezdi, değil mi? *O halde neden kıskanç bir sevgili gibi davranıyorsun?*

George’un ofisine gitmek için mutfaktan geçerken, Sniper aniden başını kaldırdı ve gözleri büyüdü. “Bekle, Char,”

diye seslendi. Ofise varmadan hemen önce, güçlü kolunu belime sarıp beni geriye doğru çekti.

Kendimi ondan kurtarmaya çalışırken, “Beni aşağı indir,” diye bağırdım.

“Düşündüğün gibi değil,” diye fısıldadı beni oturturken. “Kıskançlığa gerek yok.”

Kıskançlık mı? Kıskanıyor muydum? Hayır, yanılıyordu. “Kıskançlık yapmıyorum!” dedim sertçe. “George temizlenmeye çalışıyor, ama Misty onun daha da batmasına sebep oluyor.”

“Ve onun sevgilisiydi,” dedi dudaklarını büzerek.

Ona ölümcül bir bakış attım. *Bu biraz kural dışı bir hamle oldu.* Yumruklarımı sıktım. Ona surat asarak, “Peki bunun ne alakası var?” diye sordum.

“Ne dediğimi çok iyi biliyorsun.”

Kıskandığımı düşündüğü için tekrarlıyordu. Bunu henüz kabul etmeye hazır olmadığım için, sözlerini duymazdan geldim. Ne de olsa George’u çok az tanıyordum ve şimdiye kadar ilişkimiz biraz dengesiz gitmişti. “Ne istiyor?”

“İşini.” Başını sallayıp gözlerini devirdi.

“Burada çalışmaya devam etmesine izin verecek mi?” Bu konuyu düşünürken, gözlerim yerinden fırlayacak gibiydi. Eğer burada çalışmaya devam etmesine izin verirse, man-yağın tekidir.

“Sana ne?” Sniper’ın arkasından bir ses geldi ve ne olduğunu anlamak için o tarafa baktığımızda Misty’nin kollarını göğsünde kavuşturmuş ayakta durduğunu gördük.

Sniper elini yüzüne götürüp, “Sadece merak etti, Misty,” dedi ama ses tonu sinirliydi. Sniper da ondan hoşlanmıyordu.

“Seni mutlu edecekse,” dedi Misty küçümseyerek, “Artık burada çalışmam. Sanırım bu sana ona yürümen için epey fırsat tanımış olacak.” Bana doğru eğilerek, “Son olarak... şey... birbirimize veda ettik,” diye fısıldadı. Yüzündeki alaycı ifade, ima etmeye çalıştığı şeyi belli ediyordu. “Senin olsun, tatlım. Ama ona benim kadar iyi davranabileceğinden şüpheliyim.”

Ağzım açık kaldı. Ne lanet bir sürtüktü. Cadalozluk ya da kurnazlık yapmaktan nefret ediyordum, ama kendimi engelleyemedim. Ona acıyarak gülümsedim ve, “Onu isteseydim, varlığın bir sorun yaratmazdı. Ve eğer dediğin kadar iyiysen, neden seni bırakıyor? Çünkü günün sonunda erkekler kokainman bir sürtüğü istemezler,” dedim.

İnanamayarak güldü. Laf dalaşında bir sıfır öne geçmiştim. “Arkanı kollasan iyi edersin, Char,” diye uyarırken bana doğru bir adım daha attı. Sniper ayağa kalktı ve bana saldırıp saldırmayacağını merak ederek onu izledi.

Yanımdan geçerken ona sııttım, “Biraz gergin görünüyorsun, Misty. Neden eve gidip biraz çekmiyorsun. Belki daha iyi hissedersin,” dedim.

George’un, “Charlotte!” diye gürlemesi, Misty, Sniper ve benim ürkererek onun köpüren haline bakmamıza sebep oldu. Ona baktım. Bana kızmış mıydı? Onu mu savunuyordu? Gözü hâlâ şiş ve mosmordu, ama en azından artık gözünü açabiliyordu.

“Evet?” diye çıkıştım, ellerimi belime koyarak.

Misty gülümseyip yoluna devam etti. “Hoşça kal, Charlotte,” diye seslendi, sesi neredeyse cansızdı. Kapıdan çıkarırken, “George, herhangi bir şey için bana ihtiyacın olursa, numaramı biliyorsun,” dedi.

“Onu fena halde benzetmeni izlemek isterdim sanırım, Char,” dedi Sniper, başını sallayarak.

“Kes sesini, Sniper. Charlotte, ofisime gel. Hemen!” diye bağırdı George, ona karşı çıkmak için sırtımı dikleştirdim. Öfkesi bana mıydı, yoksa yoksunluk belirtisi miydi?

“Mesai saatlerimin dışındayım patron. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!” Hışımla yanından geçip arka kapıya yöneldim, ama beni tutup ofisine götürdü. Etrafa bakındım, ama Ike’ı hiçbir yerde göremedim. Beni bırakmış mıydı?

“Neler oldu orada öyle?”

“Neler oldu burada böyle?” diye sordum. “Veda sevişmesi yaptığınızı söyledi.” *Tam olarak böyle söylemedi, ama kesinlikle bunu ima etti.* “Güzel miydi? Erkek arkadaşından dayak yediğin kızı becermek?”

“Onu becermedim!” diye bağırdı. “Ayrıldık tamam mı? Artık burada çalışmayacak.”

“Peki, neden öyle dedi?” diye sordum, öfkemi dizginlemeye çalışırken.

George başını hafifçe kaldırdı, yüz ifadesindeki öfke azaldı. Başını yana yatırıp hafifçe gülümsedi. “Sen... kıskandın mı?” derken sesinde yoğun bir kuşku vardı.

İçim öfke ve utançla dolarken, dudaklarım kenetlendi. Neden lanet bir manyak gibi davranıyordum? Buna hakkım

yoktu. Onu bu kadar kıskanmamalıydim. *Ama Tanrım...* Kıskanıyordum. Misty'den iğreniyor ve ona dokunduğu gerçeğinden de nefret ediyordum. George McDermott'u istediğimin, gerçekten de çok istediğimin farkına varırken, dizlerim boşaldı. Bir elimi arkamdaki masaya dayayarak, o yöne bakmadan ayakta durmaya çalıştım. George'a ona karşı hislerim olduğunu söyleyemezdim. Nasıl söyleyebilirdim ki? Ona ya da başka birine, Ike için de aynı hislere sahip olduğumu nasıl açıklayabilirdim ki? Mahvolmuş bir haldeydim. Konuyu değiştirmeliydim. "Hayır. Kalmamı istedin ve temiz kalacağına dair söz verdin. Kız senin torbacın. Endişeliyim, kıskanç değil."

George bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Bakışlarım üzerindeyken kalbim vahşice atmaya başladı ve gözlerimi ondan ayıramadım. "Dinle, Charlotte," diye fısıldadı. "Endişeli olduğunu biliyorum, ama böyle çıkışlar yapamazsın. Tüm çalışanlarım, birinin böyle davranmasının normal olduğunu düşünecek." Ayaklarıma bakarken, dudaklarımı birbirine bastırdım. Lanet olsun, o haklıydı. "Charlotte, lütfen bana bak," dedi hafifçe. Ben yere bakmaya devam edince, eliyle çenemi kavrayarak başımı yukarı kaldırdı. "Bunu söylediğim için, ikiyüzlü olduğumu biliyorum, çünkü şu an seni öpmeyi çok istiyorum. Daha önce hiçbir kadını öpmeyi bu kadar çok istememiştim. Fakat temizlenmek istiyorum ve seni öperken suratımın böyle ezilmiş olmasını istemiyorum." İtirafı, savunma mekanizmamı zayıflattı. Boyun eğdim ve omuzlarım düştü.

Ne söyleyebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden anlayışla başımı salladım.

Ellerini yüzümden çekerek, “Seni bir yere götürmeme izin verir misin?” diye sordu.

“Ne? Şimdi mi?” diye sordum, kaşlarımı çatarak.

“Evet. Çok güzel bir yer.”

“Tamam,” diyerek omzumu silktim.

George gideceğimizi Sniper’a söyledikten sonra beni arka kapıdan dışarı çıkardı. Yine, yükseltilmiş kamyonetine binmeme yardım etti ve yola çıktık. Warm Springs gündüzleri, eğimli tarlaları ve yuvarlak balyalarıyla inanılmaz bir renk cümbüşüydü ama geceleri, hayatımda gördüğüm en karanlık yerd. Geceleri, günün güzelliğini göremezsin.

Üzerinde, Warm Springs’e hoş geldiniz yazan tabelayı geçtik ve çakıllı bir yola doğru döndük. “Neredeyiz?” diye sordum, kamyonetin farlarından çıkan sınırlı ışıkla önümüzdeki binayı tanımaya çalışırken gözlerimi kısıtım.

“Jefferson Pools,” diye cevapladı George ve yuvarlak, köhne bir binanın önüne park etti.

“Orada bir su kaynağı mı var?” diye sordum.

“Evet, sıcak bir kaynak var, şehrin adı da buradan geliyor. Tüm yıl boyunca doksan sekiz derece olarak kalıyor. Kasabamızın haritaya girmesini sağlayan tek şey bu sayılır.” Torpidodan bir el feneri kapıp kamyonetten indi ve aracın etrafında dolandıktan sonra kapımı açarak inmeme yardım etti. Vücudum onun vücudunun üzerinden kayarak aşağı inerken her şey yavaş çekimde gibiydi ve içimdeki her bir sinir ucu bunun farkındaydı, bunun her saniyesine bayıldım.

“Yani burası, Thomas Jefferson’ın yıkanmaya ve yenilenip canlanmaya geldiği yer mi?” diye sordum, Ike’ın bana buna benzer bir şey söylediğini anımsayarak.

“Evet. Üçüncü başkanımız yüzdüğü sularda yüzeceksin.”

Yerimde kaldım. “Yüzecek miyiz? Yüzmek için bir şey getirmedim, George.”

Yüzünü göremiyorum, ama sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. “Sanırım çıplak yüzmek zorunda kalacağız.”

Başımı sallayarak onu takip ettim. “Yani beni öpmek için çok erken, ama çıplak görmek için değil, öyle mi?” dedim.

“Poponu gördüm zaten,” diye belirtti.

“Unutmama hiç izin vermeyeceksin değil mi?” diye homurdandım.

“Hiç unutmayacağım ki,” diye cevap verdi, sanki bu düşünce onda büyük bir tatmin yaratmış gibiydi. Karanlık olduğu için şükrettim, böylece yanaklarımın kızardığını göremeyecekti.

“Gerçekten çıplak yüzmemi mi bekliyorsun?”

Güldü. “Bakmam, Charlotte.” Bir an duraklayıp, “Yani çok,” diye düzeltilti. “Çok bakmam.” Karşı çıkmak istiyor, ama yapamıyordum. Bu yanımı seviyordum, kaygısız ve eğlenceliydi. Gülüşü benim için bir uyuşturucu gibiydi, daha fazlasını istiyordum ve sahip olmak için neredeyse her şeyi yapabilirdim.

Kapıya geldiğimizde, George cüzdanından bir kredi kartı çıkardı. “Bu ne için?”

“Kilidi açmak için,” dedi rahat rahat ve kartı kapı aralığına yerleştirdi.

“Gizli mi giriyoruz?” Gözlerimi hızla sağa sola çevirdim.

“Hayır. Buranın anahtarı benim kredi kartım,” diye dalga geçti, *onun fark etmeyeceği* şekilde gözlerimi devirdim. “Rahat ol,” diye beni cesaretlendirdi. “Burayı idare eden adamı tanıyorum. Yakalanırsak, başımız belaya girmez. Söz veriyorum,” diye beni temin etti. “İşte oldu,” diye sevinirken, kilidi açıp kapıyı itti. “Elini ver.” Karanlıkta elini buldum ve beni içeri yönlendirdi. Sülfür kokusu burun deliklerimi yakınca ürperdim, ama kokuya alıştıkça bu his yok oldu. “Duvara yakın dur yoksa düşersin.”

“O kadar karanlık ki, hiçbir şey göremiyorum,” diye şikâyet ettim, kendimi duvara yapıştırırken.

“Soyun ve atla işte. Hiçbir şey göremiyorum zaten. Ben de öyle yapıyorum.”

“Soyunuyor musun?” Karanlıkta, eğildiğini hissettim ve kumaşın çıkardığı hisırtıyı duydum. Gömleğini, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarmış olmalıydı.

“Soyundum bile,” diye cevapladı. Sonra da bir şapırtı duyuldu. “Hadi, Charlotte. Harika bir şey bu. Ama sakın dalma. Derinliği, sadece bir buçuk metre.”

Neyse ki gözlerimi devirdiğimi göremiyordu. Sutyenim ve külotum da dahil tüm giysilerimi çıkararak, suya atlama-ya hazırlandım. “Peki ya yaram?”

“İyi olacaksın. Hadi ama,” diye beni cesaretlendirdi. Eğildim ve tahta zeminin üzerinden atlayarak suya girdim. Su sıcacıktı ve kabul etmeliydim ki, inanılmaz hissettiriyordu.

“Neredesin?” Zeminde birkaç tane büyük kaya olduğu için adımlarımı dikkatle atarak suda ilerledim, bu esnada bir ışık yandı.

“Buradayım,” diye cevaplarırken feneri suda beş metre uzağıımıza fırlattı. Bedenimi kapatmaya çalışırken kollarımı göğsüme sardım. Su çok berraktı, yani fenerin ışığıyla suyun altındaki çıplak bedenleri görmek çok kolaydı.

“George!” diye bağırdım.

Bana bakınca kaşlarını kaldırdı. “Tamamen soyunacağını düşünmemiştim.” Kahkahalarla gülüyordu, zihnimde, gülüşüne ne kadar bağımlı olduğum hakkındaki duygularımdan caymaya başlıyordum.

“Feneri suya atacağını bilseydim soyunmazdım!” diye çıkıştım. “Kapat şunu!”

Daha da fazla güldü.

“Suda. Sönmesi gerekmez miydi?” diye sızlandım.

“Hayır.” Koyu renk gözlerini üzerime dikerken, gülüşü yavaş yavaş kayboldu. “Su geçirmez.” Ağzından çıkan bu sözcük havada asılı kaldı, derin ve genizdendi.

“Su geçirmez,” kelimesi, neden onun ağzından bu kadar erotik çıktı ki?

Dikkatimi toplamaya çalışarak, “Ağabeyimin bana öğrettiği ilk şeylerden birinin, bir adamın takımlarını tekmeleme yöntemleri olduğundan bahsetmiş miydim?” diye sordum.

Tekrar güldü.

Bembeyaz ve mükemmel dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemesi vardı. Tamam, ben gerçekten bağımlıyım. *La-net olsun.*

“Şu an senden nefret ediyorum,” dedim, patlatmak üzere olduğum kahkahayı engellemeye çalışarak.

“Tamam, tamam,” diye iç çekti ve fenere doğru uzanıp suya daldı. “Bileğim! Hareket edemiyorum! Üzgünüm Charlotte, ışığı kapatamam.”

Ona dik dik bakarak, “Diğer gözünü de ben morartmalıyım,” dedim.

Gülmeye devam ederken, bana doğru yüzdü ve havuzun kenarına doğru gerilememe sebep oldu. Daha fazla geri gidemeyince, dibime gelene kadar beklemek zorunda kaldım. Kollarımı o kadar sıktım ki, göğüslerim sıkıştı ve üst kısımları suyun yüzeyine çıktı.

Ayağa kalktığında, George’un kahverengi gözleri üzerimde gezindi, suyun yüzeyi kalçalarındaydı. Bakışlarımı ondan ayırmıyor, suyun altındakini görmemek için aşağı bakmamaya çalışıyordum. “Beni çıplak görmeni önemsemiyorum, Charlotte.”

“Çok şaşırtıcı,” dedim hissizce. “Bundan eminim. Sen erkeksin.”

“Belki bununla da bir ilgisi vardır,” diye kabul etti. “Ama sen, uzun zamandır kimsenin görmediği yanlarımı gördün. Bütün çirkin yanlarımı. Gurur duymadığım şeyleri.” Elini saçlarının arasından geçirdiğinde, gözlerim kontrolden çıkıp karın kaslarıyla kalçalarındaki harika V şekline kaydı. *Tanrım, çok güzeller.* Parmaklarımı uzatıp üzerinde gezdirmek istedim. Sonra da, “Ben de seni her şeyinle tanımak istiyorum,” dedi. “İyi, kötü ve çirkin.”

Kalbim sözleriyle deli gibi çarptı. İçten içe biliyorum ki, ona kendimden, yapabildiklerimden bahsetmek için doğru

an buydu, ama milyon tane sebep yüzünden buna hazır değildim. Ya yalancı olduğumu düşünürse? *Ya da bunca zaman bu sırrı tuttuğum için benden nefret ederse? Ya da daha kötüsü, Ike'in diğer tarafa geçişini hızlandırırsa?* Tanrım, bu çok bencilce bir düşünceydi. Ike diğer tarafa geçmek istiyordu. Aylardır arafta yaşıyordu, ama içimdeki bencil yan onun gitmesine henüz hazır değildi. Ike sahip olduğum tek dosttu. George'a gerçeği söyleyemezdim. Henüz değildi. Böylece, ayağa kalkıp kollarımı serbest bıraktım. Birinin önünde çıplak olarak durmak insanı savunmasız hissettiriyordu. Belki ona her şeyi söyleyemezdim, ama bunu, daha önce kimseye göstermediğim bu şeyi gösterebilirdim. George'un bakışları tüm bedenimde gezinirken, nefes alamıyordum. Ağzı düz bir çizgi oldu, göğsü aldığı her nefesle şişip iniyor. Sudaki fenerin ışığı teniyle saçlarını aydınlattı ve gözlerini parlattı. Hırpalanmış ve yara bere içinde olmasına rağmen, o çok yakışıklıydı.

Daha önce bir erkeğin karşısında hiç tamamen çıplak kalmamıştım. Kazadan önce bakireydim ve büyük olasılıkla o zamanlar birlikte olduğum Will'le bekâretimi kaybedecektim. Fakat o kaza buna engel oldu ve son altı yıldır ölümlerle konuşabilen bir deli olmanın da aşk hayatıma pek yardımcı olmadı. Ama George'un gözlerini bedenimde hissetmek beni heyecanlandırıyor ve utandırıyor.

"Sana yalan söyledim," dedi George, sessizce bana doğru bir adım atarak. Başımı yana yatırdım. Duymayı beklediğim şey bu değildi. "Temizlenene ve kendimi toparlayana kadar seni öpmeyeceğimi söyledim, ama o kadar bekleyemem."

Sertçe yutkunarak çenemi kaldırdım ve yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, deli gibi istediğim o öpücük için onu davet ettim. George hâlâ iyileşme sürecindeydi ve bunların hepsi birer belirti olabilirdi. Belki de başa çıkmasına yardımcı olan bir araçtı, belki ileride pişman olacaktı. Ama engellemezdim. Eğer beni öpmek istiyorsa, ona izin verecektim.

Bir eliyle ensemini kavrayıp beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız birleştiğinde, diğer eliyle beni sarıp sertçe kendine doğru çekti. Dilini ağzımın içine daldırırken, inleyerek ellerimle kollarını kavradım. Sıcacık suda bacaklarım arasında keyifli bir sızıya sebep olan ereksiyonunu hissedebiliyordum. Öpüşmemiz vahşi ve yoğun, ikimiz de hiç bırakmayacakmış gibi birbirimize tutunuyorduk. George ve ben havada süzülürken çaresizce artık zemine ayak basmak istiyorduk. Belki de birbirimizin yere basmasını sağlayacaktık.

George geri çekildiğinde, onun sıcaklığını özleyerek titredim. Yumuşak bir şekilde dudaklarıma bakarken, hafifçe gülümsedi. “Teşekkür ederim,” dedi, sessizce.

Bu hayatımın en güzel ilk öpücüğüydü. Will beni hiç böyle yoğun bir şekilde öpmemişti. Bir kızın aldığı en iyi öpücük olduğundan eminim. Asıl benim ona teşekkür etmem gerekiyordu. Ve öyle de yaptım. Vücudumu onunkine yaslayıp onu tekrar öptüm, ona olan arzum dudaklarımdan onun dudaklarına aktı. Öpücüklerim ona benim için çok daha fazlası olduğunu söylüyordu, ama henüz her şeyi söylemeye hazır değildim. Arzuyla inledi ve onu daha da sertçe, son bir defa daha öptüm. Geri çekildiğinde, “Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim,” dedim. “Harikaydı.”

İke

*G*eorge ve Charlotte içerideyken Jefferson Pools'un dışında bekledim. Dışarı çıktıklarında el ele tutuşuyorlardı ve kardeşim etrafa büyük bir mutluluk yayıyordu. Ona âşık oluyordu. Kardeşimle aynı kıza âşıktık. Durumun saçmalığına hafifçe güldüm.

Motelde belirerek koltuğumda Charlotte'un dönüşünü beklemeye başladım. Onu takip ettiğimi söylemeyecektim. George'un yanındayken kendisi olamazmış gibi hissetmesini veya onu takip ettiğim için rahatsız olmasını istemiyordum.

Bir saat sonra kapı açıldı ve ışığı yaktı. Beni görünce zıpladı ve göğsünü tutarak gülmeye başladı. “Bana kalp krizi geçirtmeye çalışıyorsun, değil mi?”

Gülümseyerek ayağa kalktım. “Sadece tetikte olmanı sağlıyorum.”

“Nerelerdeydin?”

“Çalışman için seni biraz yalnız bırakmamı söyledin ve ben de bunu yapmaya çalışıyorum.”

“Ah,” diye mırıldandı, çantasını yere doğru fırlatırken. Yatağa çıkıp esnedi, saçları hâlâ nemliydi. “George beni Jefferson Pools’a götürdü. Çok güzeldi.”

Ellerimi ceplerime sokarak, “Bath County’nin tadını çıkarmana sevindim,” dedim. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerinde hüznün ve suçluluk gördüm. İkimizi de istediği için kötü hissettiğini biliyordum, ama ne olursa olsun, bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı bildiği için daha da kötü hissediyordu.

“Yanıma uzanacak mısın?” Eliyle yanındaki yatağı gösterdi, ona hayır demek ve direnmek istedim ama yapamazdım. Eğer bu kısacık zamanda sahip olabileceklerim bunlarsa, ne kadar yanlış olursa olsun yapacaktım. Üzerine atlayacakmışım gibi hamle yapıp zıpladım. İçeride belirip yanma uzandığımda ürktü ve sonra gülmeye başladı.

“Bu neden her zaman ödümü koparıyor?”

“Bilmiyorum,” diye kıkırdadım. Yüzümü ona çevirdiğimde, gri gözleri benim gözlerime baktı ve yumuşak bir şekilde gülümsedi. Cevabı bilmeme rağmen, “Bu akşam nasıl geçti?” diye sordum.

Bir an gözlerini kaçırıp tekrar bana baktı. “Benden hoşlanıyor... Benden gerçekten hoşlanıyor,” dedi sessizce.

“Sen ondan hoşlanıyor musun?” diye sordum, yine cevabı biliyor olmama rağmen.

Gözleri yaşlarla doldu ve yüzünü yastığına çevirdi. “Bu çok boktan bir durum, Ike,” dedi. Yapamadığım şeylerin acısıyla gözlerimi kapattım. Ona sarılıp onu öpmek, vücudumu vücuduna yaslamak istiyordum, ama yapamazdım. Ona karşı hissettiğim hiçbir şeyin önemi yoktu, çünkü ona ihtiyacı olan şeyleri asla veremezdim. Ve bunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Önünde sonunda onu bırakmam gerekiyordu. Bana değer verdiğini... biliyordum. Bana her baktığında hissediyordum. Ama ben ölüyordum. Kardeşime de değer verdiği için kendini suçlu hissetmemeliydi. Bunda bir yanlış olmadığını anladığımı bilmesi lazımdı.

“Ondan hoşlanman sorun değil,” dedim ona yumuşak bir şekilde. “Kendini kötü hissetme...” Benden de hoşlandığın için? Böyle mi söylemeliydim?

“Sadece senin ölü olmanla alakası yok, Ike. Kim ikiz kardeşlere âşık olabilir ki? İkinizi de sevdiğimi söylemek beni nasıl bir insan yapar?”

İşte söyledi. İkimizi de seviyordu. Kalbim sıkıştı. “Eğer kalbini benden başka bir adamla paylaşacaksan, bunun George olmasını isterim.”

“İkiniz de hayatta olsaydınız, asla seçim yapmazdım, Ike. Giderdim. Birinizi asla öbürünüze tercih etmezdim. İkinizi de incitmeyi asla istemezdim.”

Gülümseyerek, “Sanırım böyle olması iyi bir şey. Seçeneğin yoktu, Charlotte. Seçim zaten yapıldı,” dedim.

“Aynı anda onu kurtarıp, seni nasıl bırakacağım? Bunu nasıl yaparım?” Bu noktada hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, buna katlanamıyordum.

“Çünkü huzurlu olduğumu bileceksin. Çünkü sevdiğim kadının ve kardeşimin -en yakın arkadaşımın- mutlu olduğunu bilerek huzurla uyuyabilirim. İkinizin de iyi olacağını bileceğim.” Hafifçe gülümsedim ve, “Charlotte, sen de benim en iyi arkadaşımım. George’la olman benim için sorun değil. Siz ikiniz, birbirinize iyi geliyorsunuz,” dedim. Ve acı olmasına rağmen gerçek buydu. Bana hafifçe gülümsedi, ama yüzünde hâlâ endişeli bir ifade vardı.

“Yakında George’a söylememiz gerek,” dedi Charlotte, yüzünü silerken.

“Söyleyeceğiz, ama şimdi dinlenmen gerek bebeğim.”

“Kalacak mısın? Lütfen gitme,” diye yalvardı, ona doğru yaklaştım.

“Buradayım.” *Ve gittiğimde bile, bir parçam daima burada olacak, onunla birlikte.*

Yan yana arkamıza yaslandık, nihayet uykuya daldı. Ona baktığımda beyaz teni, koyu renk saçları ortadaydı. Onu sevdiğimi biliyordum, çünkü onu geride bırakmak, yapmak zorunda olduğum en zor şeylerden biri olacaktı, ama güvende ve iyi olduğumu bilirimse bunu mutlulukla yapabilirdim. Burada kalıp burayı evi gibi benimsemesini umuyordum. Bu kasaba onun için iyi bir yerdi. George’un onu ikna edebilmesi için dua ettim.

Gece yerini sabaha bırakırken güneş perdeden içeri sızdı. Charlotte ölü gibi uyuyordu, ama biri kapısını çalınca irkilerek uyandı.

“Kim bu...?”

Odadan dışarı çıkıp tekrar içeride belirdim. “Sniper,” dedim, gözlerini ovuşturarak kapıya doğru ilerledi. “Bir sorun var gibi görünüyor.”

Charlotte, “George,” dedi nefes nefese ve gözleri panikle büyüdü. Kapıyı savurarak açıp, “Neler oluyor? George mu?” dedi.

“Hayır, güzelim. Dün gece barda, biri kamyonetine girmiş. George şu an orada, polislerle birlikte.”

“Polisi mi aradı?” diye ciyakladı.

“Evet. Biri kamyonete girmiş,” dedi Sniper.

“Kahretsin!” diye mırıldandı. Gözlerini kapatıp yumruğunu sıktı.

“Ne oldu Charlotte?” diye sordum. *Neden panikliyor?*

“Düşünüyorum!” diye çıkıştı.

“İke burada mı?” diye sordu Sniper, gözleri odayı tararken.

“Evet,” diye cevapladı, çantasını almak için yatağa doğru giderken. “Bir sorunum var, Sniper.”

“Tamam,” dedi, odaya doğru bir adım atıp kapıyı arkasından kapatırken. “Neler oluyor?”

“Haberlerde Purcell kızıyla ilgili görüntüleri gördün mü? Şu kayıp Virginia Üniversitesi öğrencisi ve bulunan cesetle ilgili olan.”

Düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Sanırım duydum.” Omzunu silkti.

“Şöyle ki... Dedektiflere, cesedi nerede bulacaklarına dair isimsiz mektubu gönderen kişi benim.” Bir an sessizlik oldu, “Casey bana cesedinin nerede olduğunu gösterdi,” diye ekledi.

“Onu sen öldürmedin, öyleyse sorun ne?” diye sordu Sniper.

“Bir köprünün altında ceset bulduğumu nasıl açıklayacağım ki? Ölülerle konuşabildiğime asla inanmayacaklar.”

Dudağını ısıırıp başını salladı. “Hayır, büyük olasılıkla inanmayacaklar. Ike ne diyor?”

Charlotte bana baktı, düşünürken iki elimle enseme kaşıldım. “Doğruyu söyle Charlotte,” deyince gözlerini devirdi.

Tekrar Sniper’a bakarak, “Kamyonetimi kim dağıttı?” diye sordu.

“İyi bir tahminim var,” dedim.

“Büyük ihtimalle, o adi Misty,” diye cevapladı Sniper ve Charlotte’un omuzları düştü.

“Sanırım gidip halletsek iyi olacak,” diye iç çekti ve sırt çantasını omuzlarına çekti.

“Her şey iyi olacak Charlotte,” diye ona söz verdim. “Endişelenme.”

Bara doğru giderken, Sniper ona çoğunlukla benim hakkımda utanç verici hikâyeler anlatarak kafasını dağıtmaya çalıştı. “Temel eğitimdeyken, hepimiz aynı banyoyu kullanıyorduk. Pisuar veya kapı falan yoktu, bu yüzden herkes birbirinin gözleri önündeydi.”

“Öyle mi?” diye sordu sıkıntıyla, görünüşe göre aklı tamamen olayın devamına odaklanmış durumdaydı.

“Evet, biz erkeğiz, değil mi? Erkeklerin... rahatlamaya ihtiyacı var, ne demek istediğimi anlamışsındır,” diye devam etti Sniper ve Charlotte başını ona doğru çevirdi.

“Ah, tam bir pislik,” dedim gözlerimi kapatıp, ona ne söyleyeceğini çok iyi bilerek.

“İke sana pislik dedi. Merakım resmen kırıldı.” Charlotte sırttı ve Sniper kahkahasını kontrol etmeye çalışırken olduğu yerde sallandı. Henüz hikâyesini bile bitirmeden kahkahalara boğuldu.

“Altmış tane herifle bir odayı paylaşınca, asılmak için yeterince özel bir anın olmuyor,” diye açıkladı Sniper.

“Yani altı hafta boyunca asılmadınız mı?” diye sordu Charlotte.

“Öldürün beni,” dedim.

“Zaten ölüsün, Ike,” diye belirtti Charlotte.

Sniper, yumruğunu direksiyona vurarak güldü. Bundan aşırı keyif alıyordu. “Onu neşelendirecektir, Ike. Serserilik yapma.”

“Devam et. Çok merak ettim,” diye Sniper’ı teşvik etti Charlotte.

“İke gecenin bir yarısı kalkıp lavaboya gitmeye karar verdi.” Sniper bunu söylerken elleriyle tırnak işareti yaptı. “Bizim birlikte Williams diye bir adam vardı... Tam bir gıcık. Milleti sinir etme konusunda çok iyiydi. Tabii ki, Ike tuvalet molasındayken, Williams arkasından girdi ve onu asılırken yakaladı. Kahkahalarla gülerek bizi uyandırdı.”

Charlotte kocaman sırtarak bana doğru döndü. “Gece- nin bir yarısı asılırken mi yakalandın?”

“Evet,” diye kabul ettim, huysuz huysuz. Deli olduğun bir kızın duymasını istediğin türden bir hikâye değildi.

“Bunun için teşekkürler, Sniper,” dedim, beni duyamıyor olmasına rağmen.

“Teşekkür etti,” dedi Charlotte.

“Sorun değil, Şaplakçı,” diye yanıtladı Sniper. “Bu temel eğitimden kalan lakabıydı.”

“Şaplakçı?” diye sordu Charlotte gülümseyerek ve başını salladı. Sniper beni çok fena utandırdı, ama bu işe yaradı. Onu biraz rahatlattı, ama *Ike ve George’un Yeri*’nin park yerine geldiğimizde, gülümsemesi aniden söndü.

“Her şey iyi olacak,” diye, tekrar onu temin ettim.

Kamyonetine bakarken birkaç kere başını salladı. Bir polis memuru yol tarafında durup içeri bakıyordu, ama hiçbir şeye dokunmuyordu. George, Sniper’ın içeri girip park ettiğini görünce, doğrudan Charlotte’un oturduğu tarafa gelip kapısını açtı.

“Selam,” dedi. Dudağı ve gözündeki şişlik çok daha iyi durumdaydı, ama morluklar hâlâ duruyordu. Elini Charlotte’a uzatarak kamyonetten çıkmasına yardım etti ve o da şükranla, hafifçe gülümsedi.

“Sabah buraya geldiğimde ön cam ve sürücü tarafındaki cam kırılmıştı. Dokunmadım, ama içeri baktığımda, torpidon karıştırılmış gibi görünüyordu.” George elini onun beline koyup onu nazıkçe polis memuruna doğru yönlendirdi. Ellerimi ceplerime sokarak, Sniper’ın kamyonetinin yanına durdum. Sniper ona fark ettirmeden yanıma yaklaştı.

“Endişelenme Ike,” dedi sessizce. “Ona yardım edeceğim.” Sonra da Charlotte’ın arabasına doğru ilerledi.

Charlotte

Ben kamyonetimin kaputundaki kırık cam parçalarına bakarken polis memuru, “Bu aracın sahibi siz misiniz?” diye sordu.

“Babamın adına kayıtlı,” diye belirttim ona bakarak.

“Plakanızın süresinin geçtiğinin farkında mısınız?” diye sordu, o an gözlerimi devirmek istedim. Ben ayrıldıktan sonra babamın plakayı yenilemek için ödeme yapıp yapmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. O lanet plaka ve süresi geçmiş muayene için sayısız defa durdurulmuş, bunlar için

sayısız ceza almıştım. Ama son beş yıldır eyaletten eyalete gezerken, bu cezaları ödeme ihtiyacı hissetmedim, hatta varlıklarını umursamadım bile.

“Farkındayım,” diye cevapladım.

“Randy,” dedi George, sinirli bir şekilde. “Kamyonetine kimin girdiği üzerine yoğunlaşmamız gerekmiyor mu?”

O an, Memur Randy’nin partneri yaklaşıp onu kenara çekerek bir şeyler söyledi. George bir adım atarak önüme geçti ve onlara doğru başını sallayarak, “Bath County’de herhangi bir suç olayı yoktur. Sadece gösteriş yapıyor,” diye beni rahatlatmaya çalıştı. Derin bir nefes alarak başımı salladım. Polislere gitmelerini söylesem giderler miydi acaba? Burada oldukları sürece, midem kasılıyordu. George kollarımı tutup hafifçe sıkarken uzanıp alnımı öptü. “Her şey iyi olacak,” diye fısıldadı. Ona baktığımda, kaşlarım çatıldı. Solgundu ve yüzünü hafif bir ter tabakası kaplamıştı. Hiç iyi görünmüyordu.

“İyi misin?” diye fısıldadım. “Hasta gibi görünüyorsun?”

Sertçe yutkunup hafifçe gülümsedi. “Biraz,” diye kabul etti. “Bu sabah birkaç kere kustum.”

“George, eve gidip dinlenmen gerek,” diye ısrar ederek elimle alnına dokundum, hemen geri çekildi.

“Ben iyiyim. Bunlarla tek başına uğraşman için seni bırakmayacağım.”

“Bayan Acres,” diye seslendi Randy ve bana soyadıyla seslenilmesine şaşırarak ona doğru döndüm. Ona soyadımı George mu söylemişti? Şapkasını yüzüne doğru çekip ellerini kemerine yerleştirdi. Partneri de hemen arkasında duruyordu.

“Evet?” diye cevapladım.

“Bizimle gelmen gerekecek,” dedi Randy ve George önüne geçerken gerildim.

George, “Ne halt için, Randy?” diye çıkıştığında, zamanlamanın ne kadar kötü olduğunu fark ettim. George yoksunluk yaşıyordu ve çok hassastı. İhtiyacı olan son şey, onu üzecek bir duruma düşmektir.

“Seni ilgilendirmez, George,” dedi Randy’nin partneri, öne doğru bir adım atarken.

“İlgilendirmez, Willard ha? Biri dün gece kamyonetine girdi ve onu *içeri* mi götürüyorsunuz?”

“Memur Lloyd diyeceksin, George, ayrıca bizimle gelmesi gerek diyorsak, bizimle gelmesi gerek,” diye çıkıştı Willard.

Müdahale edip George’u sakinleştirmem gerekiyordu. Arkasından dolanıp önüne geçtim ve ellerimi göğsüne yerleştirdim. “Sorun değil George. Bu sanırım aldığım şahane trafik cezalarıyla ilgili.” Gözlerimi Sniper’a dikerek, bana yardım etmesini söylemeye çalıştım. Mesajımı açık bir şekilde aldı. Öne doğru adım atarak, George’u omuzlarından tuttu ve onu biraz geri çekti.

“Sorun yok, dostum. Onu karakola kadar takip ederiz ve bu işi hallederiz.”

George, “Bu tam bir saçmalık ve bunu biliyorsun, Randy,” diye kükredi ve Sniper’ı itip tekrar bana doğru adım attı. Ellerini omuzlarıma koyarak, bana bakmak için öne doğru eğildi. “Hemen arkanızda olacağız. Annem gelip restoranı açabilir, bugün mutfakta Greg var, işleri o halledebilir.” Kalbim sızladı. Yoksunluk çekmesine rağmen bu kadar tatlı ve iyi davranabiliyordu, bense ondan bir şeyler saklıyordum.

Bana bu kadar değer veren biri olması harika hissettiriyordu, ama korkuyordum. *Gerçeği öğrenince benden nefret edecek.*

“Gerçekten gelmene gerek yok, George. Cezalarla ilgili olduğundan eminim. Oraya gelersen kendimi kötü hissederim. Üstelik dinlenmen gerek.”

“Seninle geliyorum, Charlotte,” dedi sertçe ve uzanıp dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurarak beni şaşırttı. Ike’a baktığımda yere bakıyordu, Sniper’sa kaşlarını kaldırmıştı. George, “Endişelenme. Babam avukat ve ihtiyacımız olursa yardım edebilir,” diye beni temin etti.

Randy arkamdan, “Hadi gidelim,” deyince gözlerimi devirdim.

“Sniper’m kamyonetinden çantamı alabilir miyim?”

Başını sallayarak karşılık verdi, çantamı aldıktan sonra kahverengi polis arabasının arka koltuğuna bindim ve Bath County Şerif Departmanı’na doğru yola çıktık. Ike yanımda belirerek güven verici bir şekilde gülümsedi. “Cezalarla ilgili değil,” dedi. Başımı sallayarak bunu bildiğimi gösterdim.

“Neler oluyor böyle? Beni neden götürüyorsunuz?” diye sordum Randy ve Willard’a.

“Dün gece siz ve arabanız için suç anonsu yapıldı. Casey Purcell soruşturması için sorgulanmanız isteniyor.”

Başımı koltuğa yaslayıp derin bir nefes verdim. Uzun bir gün olacaktı.

Şerif departmanına ulaştığımızda, içinde bir masa ve etrafında iki tane sandalye bulunan küçük bir odaya alındım. Filmlerde gördüğüm o aynalardan bile vardı ve diğer taraftan izlendiğimi biliyordum. Onunla konuşmasam da, Ike benimle birlikteydi. Burada olduğunu bilmek güzeldi.

Üç saatin sonunda, dört fincan sert ve bayat kahve içtikten sonra kapı açıldı, içeri üzerinde açık mavi bir gömlekle bej pantolon olan uzun boylu, koyu renk saçlı bir adam girdi. Bir elinde bir dosya diğer elindeyse bir şişe su tutuyordu.

“Bayan Acres.” Başını sallayarak selam verdi. “Ben Charlottesville Polis Birimi’nden Dedektif Andrews.” Karşımda duran çelik sandalyeyi çekip otururken ona cevap vermedim. “Su?” diye sordu, bana doğru şişeyi uzatarak. Başımı hayır anlamında salladım.

Kollarını masaya yaslayarak, “Neden içeri getirildiğini biliyor musun?” diye sordu.

“Beni içeri getiren memurlar bana, Casey Purcell soruşturmasıyla ilgili olarak benim hakkımda bir suç anonsu yapıldığını söylediler.”

Arkasına yaslanarak bana baktı. “Casey Purcell’i tanıyor muydunuz?”

“Henüz cevap verme,” diye uyardı Ike.

“Tutuklu muyum?” diye sordum.

“Hayır. Ama şüphelisiniz. Aracınız, Casey’nin cesedinin bulunduğu yere en yakın benzin istasyonunda görüldü.”

“Bu beni şüpheli mi yapıyor? Onun öldürülmesiyle bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“İlgin var mı?” deyince alaycı bir şekilde güldüm.

“Ciddi misiniz?”

“En azından biliyoruz ki, cesedinin yerini bildiren kişi sensin,” diye cevapladı Andrew, dosyayı açarken. “Bu tanıdık geliyor mu?” Şeffaf plastik bir dosyanın içinden bir kâğıt parçası çıkardı. Hemen tanıdım. Yazdığım isimsiz mektup.

Sertçe yutkunup derin bir nefes aldım. Ne söyleyebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu bu yüzden, “Bu bir mektup,” dedim. Kendimi sakinleştirmek, en azından sakin görünmek adına, ellerimi masaya koyup parmaklarımı birbirine kenetledim.

Dedektif, *Kaçınılmazı uzatıyorsun sadece*, der gibi hüznle gülümsedi. “Peki ya bu?” diye sordu, kâğıdı alıp, önüne bir fotoğraf koyarken. Kalbim durdu. O gece suya düşürdüğüm el fenerinin bir fotoğrafıydı. Üzerinde büyük harflerle ACRES yazmasaydı, tanımamış gibi yapabilirdim, ama babamın daima eşyalarımızı etiketleme alışkanlığı olmuştur. Ben tam bir geri zekâlıydım. Feneri nasıl unutabildim?

“Gerekli emir için uğraşıyorum, eminim ki isimsiz mektubun yazıldığı kâğıdı belki de... sendeki bir defterle eşleştirebiliriz.”

Ellerimi kucağıma koyarak başımı salladım. Yardım etmeye çalışmamın karşılığı buydu işte. “Sanırım bir avukat istiyorum.”

İke

Dedektif Andrews dışarı çıktığında Charlotte anında ayağa kalkıp volta atmaya başladı.

“Gerçeği söyle işte,” dedim, ama başını hayır anlamında salladı. “Şu an aynanın diğer tarafında başka biri yok ve içerde kamera da bulunmuyor. Benimle konuşabilirsin.”

“Bana kim inanır ki?”

“Charlotte, sakın ol. Panik yaptığını biliyorum, ama kaybolduğu gece orada olduğuna dair bir kanıtları yok. Onlara bildiğin her şeyi anlat, belki böylece gerçek katili bulabilirler.”

“Tüm bu detayları bildiğimi onlara nasıl söyleyeceğim, Ike? Belki cinayetle suçlayamazlar, ama kesinlikle şüpheli görüneceğim.”

“George babamı getirecek ve o sana yardım edecek.”

“Bunun için babanı kullanmayacağım, Ike. Yapamam. Ailene bizim hakkımızda ve... senin hakkında yalan söyledikten sonra, hayır,” diye bitirdi.

“O halde babama söylemenin zamanı geldi,” dedim. Ona doğru adım attım, volta atmayı bırakıp bana baktı. “Sana inanacak. İnanmasını sağlayacağım.”

İç çekerek başını öne eğdi. “Buna hazır olup olmadığımıdan emin değilim.”

Bir saat sonra, babam odaya geldi ve Charlotte’u hemen kollarına aldı. “İyi misin, tatlım? George senin için çok endişelendi,” dedi.

Charlotte geri çekildiğinde, gözleri yaşlarla doldu. “Geldiğiniz için teşekkür ederim, Bay McDermott.”

“Bana Henry demeni söylemiştim. Şimdi otur da bu işi çözelim.” Charlotte’u sandalyeye yönlendirdi, masanın etrafından dolanıp karşısına oturdu ve evrak çantasından büyük sarı bir tablet çıkardı.

“George’a bundan bahsettin mi?” Charlotte bu soru karşısında ürkmüştü.

“Bahsetmememi söyledin. Konuşacağımız her şey gizli

olacak. Dedektif Andrews’la biraz konuştum. Şimdi hikâyeyi senden dinlemek istiyorum.”

Charlotte’un bakışları bana kaydı, onu teşvik etmek için başımı salladım. “Henry, bunun kulağa tuhaf geleceğini biliyorum, ama Casey Purcell’in cesedini Ukon Köprüsü’nün altında buldum ve ihbar ettim.”

“Tamam. Onun ölümüyle bir ilgin var mı?” diye sordu.

“Hayır! Yemin ederim!” diye onu temin etmeye çalıştı.

“Ona gerçeği söyle. Sana inanacak,” diye onu cesaretlendirdim. Charlotte gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, babamın yakalamayacağı şekilde, kısa bir an bana baktı ve bu, ona doğruyu söylemediği için özür dilediğini anlamama yetti.

“Charlottesville’den geçiyordum, kamyonetimde bir tuhaflık hissettim. Köprü’nün yanında durdum, lastiği kontrol etmek için arabadan indim. Dışarı çıktığımda, el fenerimi aldım, ama o gece yağmur yağıyordu, kaydım ve feneri düşürdüm. Böylece onu aramaya çalıştım, ama bulamadım. İşte o sırada Casey’nin cesedini buldum.” Charlotte yalanını bitirdiğinde benimle göz temasından kaçındı. Ona gerçeği söylemediği için canımın sıkılacağını biliyordu.

“Neden doğrudan polise gitmedin?”

“Pek çok sebebim vardı. Korktum. Şahit ya da başka bir şey olarak belirlenmek istemedim. Yıllar boyunca biriken bir sürü trafik cezam var ve bunlar yüzünden başımın belaya gireceğinden korkuyordum. Onları ödeyebilecek param yoktu.”

“Bunun ne kadar aptalca bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedim ve dudakları öfkelenmiş gibi düzleşti.

Defteri ona doğru iterek, “İfadeni yaz, biz de dedektife verelim,” dedi.

Başını sallayıp kalemle deftere yazmaya başladı. Bitirdiğinde babam ona sıkıca sarılıp her şeyin iyi olacağını söyledi ve ifadesini dedektife vermek için odadan çıktı.

“Ona gerçeği söyleyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Söyledik,” diye çıkıştı. “Ama şimdi olmaz. George yoksunluk çekiyor. Bunu atlatması için yardım etmeme izin ver, sonra ona söyleriz.”

Oda bir anlığına sessizliğe gömüldü. Elleri kucığında, dümdüz karşıya bakarak hareket etmeden oturuyordu. “İyi misin, Charlotte?” diye sordum.

Hafifçe gülümsedi. “Ya bu sırrı bu kadar uzun süre tuttuğum için benden nefret ederlerse?”

“Etmeyecekler,” diye söz verdim. Bundan emindim. İlk başta şok olabilirlerdi, ama ona inanacaklardı.

“Birileri tarafından önemsenmeyeli çok uzun bir süre oldu. Onları kaybetmek istemiyorum, İke. Seni kaybetmek istemiyorum.”

“Kaybetmeyeceksin,” dedim. “Gittiğimde bir daha beni göremeyebilirsin, ama her zaman kalbinde olacağım.” Elimini göğsüme koydum. “Ailem de sana sırtını dönmeyecektir. Artık bizim bir parçamızsın. Seni yalnız bırakmayacaklar. Yemin ederim.”

Yaşla dolu gözleri benimkilerle buluştu ve hıçkırığını bastırdı. “Ve öğrendiklerinde, kabul edip huzur bulurlarsa,

gideceksin. Ne yaparsam yapayım kaybedecekmişim gibi geliyor, Ike. Bu beni boğuyor.”

“Charlotte,” sesim titredi. Ayağa kalkıp, duygularım-la mücadele ederek aynaya doğru yürüdüm. Onu ağlarken görmekten nefret ediyorum, ama gidişimin beni olduğu kadar onu da yıkacağından daha da çok nefret ediyordum. Ama beni sürükleyen, başka bir yere doğru çeken göremediğim bir şey vardı. George olmasaydı çoktan gitmiş olurudum. Artık beni burada tutan hali, omuzlarımdaki ağırlığı gide-rek azalıyordu. George huzur bulduğunda, bu görünmez çekimin beni götüreceği yere gitmekten başka bir seçeneğim olmayacaktı ve bu da, bu güzel kadını arkamda bırakacağım anlamına geliyordu. Ne kadar üzülecek olsa da onun için daha iyi olacağını biliyordum. Önünde sonunda atlatacaktı veya üzüntüsü azalacak ve mutlu olacaktı. Diğer yandan, bencil tarafım onun bana ihtiyaç duymasını istiyor.

“Ya yanılıyorsan? Tekrar yapayalnız kalacağım, Ike. Beni bulduğun halime döneceğim. Yalnız ve ümitsiz.”

Hızla masanın etrafından dolaşıp, gözlerine bakmak için masanın üzerinden ona doğru eğildim. Onun bir daha öyle olmasına izin vermeyecektim. O köprünün tırabzanında duruşunu hatırlayınca içim burkuluyordu. Hayat renkle, sihirle ve iniş çıkışlarla doludur, ama Charlotte hayatın en güzel kısmıydı. Onda ışık, sıcaklık ve mutluluk vardı. “Din-le beni, Charlotte. Bunu bir daha söylemeni asla istemiyorum.” Öfke beni ele geçirirken, yumruklarımı sıktım. Charlotte bakışlarını benden kaçırdı. “Lanet olsun, bana bak!”

diye bağırdım. Tekrar bana baktığında, nefesini tutuyordu. Hafif öfkeli bir ses tonuyla, “Asla vazgeçme. Bana söz ver,” dedim. “O gece köprüde bulduğum kıza tekrar dönüşeceğini bir an bile düşünürsem, huzur bulamam, Charlotte. Söz ver bana,” diye yalvardım. Korku ve öfke beni ele geçirirken, gözlerim doldu. Benim için çok önemliydi. İyi olacağını, güçlü olacağını bilmem gerekiyordu. Gitmek zorunda kalırsam ve hayatını benim yüzümden bitireceği endişesini taşımak zorunda kalırsam, bu sonsuz bir cehennem olacaktı. Bunu atlatacağını, iyi olacağını bilmek istiyordum.

Sesimi alçaltıp uzun uzun gözlerine bakarak yalvardım, “Lütfen, bebeğim.” Bana söz ver. Bilmem gerek... İyi olacağını bilmem gerek.”

Gözlerinden yaşlar döküldü, ama hafifçe başını salladı. “Söz.”

“Şu an seni kollarımın arasına alıp sarılamadığım için üzgünüm. Bunu yapabilmek için ruhumu şeytana satabildim, Charlotte.” Sözlerim titreyen dudaklarıyla hıçkırmasına sebep oldu.

“Biliyorum,” diye fısıldadı ve titreyen parmaklarıyla yüzünü ve burnunu sildi. Birkaç derin nefes alıp biraz sakinleşti. Bir saat sonra dedektif onun ifadesiyle geldi ve babamın huzurunda imzasını aldı.

“Yakın zamanda kasabadan ayrılmayacaksın değil mi, Charlotte?” diye sordu Andrew.

“Hayır, efendim,” diye cevapladı.

“Aracınız incelenmek üzere içeri alındı. Parmak izi arayacağız. Kamyonetinize giren kişinin parmak izleriyle uy-

şan birini bulursak iletişime geçeceğiz. Aracı alabileceğiniz zaman size haber veririm.”

“Teşekkür ederim,” dedi ve hissizce başını sallayıp ayağa kalktı. Babam onu sorgu odasından çıkardı, koridordan geçip lobiye ulaştılar. George sandalyesinden fırlayıp, ona sarıldı. “Neden bu kadar uzun sürdü?” diye kükredi. Gözlerinin altında torbalar vardı ve çok solgun görünüyordu. Acı çektiği belliydi.

“George, uzun bir gün oldu. Hadi onu eve götürelim,” dedi babam. George’un gerginliğini hissetti, ama bunda yaşadığı yoksunluğun da payının olduğunu fark etmedi.

Sniper, “Onları ben götürürüm,” diye gönüllü oldu.

Charlotte

Sniper, restoranla ilgileneceğini söyleyerek bizi George'un evine bıraktı. George kendi sorunlarına rağmen, yol boyunca arka koltukta bana sarıldı. Nefes alıp verirken zorlanıyordu, hasta olduğunu biliyordum. Ona, Casey'nin cesedini buluşumu anlattım, tabii ki Casey'nin bu konuda bana yardım ettiği kısmını atlayarak. Bana daha da sıkı sarılıp böyle bir şeyi yaşadktan sonra ne kadar güçlü davrandığımı söyledi. Yine ona yalan söyleyeceğimi bilerek içim bırakıldı.

İçeri girdiğimizde, beni büyük yatak odasındaki banyoya götürdü ve duşu açtı. “Sıcak bir duş alıp rahatlamaya çalış. Pizza sipariş edeceğim.”

“George, iyi değilsin. Sen sıcak bir duş al, bırak yemeği ben halledeyim.”

“Gerçekten boktan bir gün geçirdin. Ne yaparsam yapayım kötü hissedeceğim zaten. En azından birimiz daha iyi hissetmeli.”

Bana bir tişörtle şort verdi ve banyo yapmam için beni yalnız bıraktı. Uzun süre suyun altında kaldıktan sonra kapı zilini duydum ve pizzanın geldiğini tahmin ettim. Bütün gün hiçbir şey yememiştim, bu yüzden hemen küvetten çıkıp giyindim.

Mutfığa ulaştığımda George’u gördüm, üzerinde sadece bir basketbol şortu vardı ve cildi terle kaplıydı. Kahretsin. İyi görünmüyordu.

“Bunu yaptığım için özür dilerim Charlotte, ama uzanmam gerek. Lütfen, sen rahatına bak.”

“Tamam.” O yatak odasına doğru giderken başımı salladım. Yemek yerken televizyonu açtım, fakat George’un uyuyabilmesi için sesini kısıtım. Bir süre sonra gidip onu kontrol etmeye karar verdim ve onu ter içinde, cenin pozisyonunda yatarken buldum. Vücudu alev alev yanıyordu. Bir bezle kuru havlu buldum, serin kumaşı alnına bastırarak onu temizlemeye çalıştım.

“Eve gitmelisin, Charlotte,” diye acıyla inledi. “Beni böyle görmeni istemiyorum.”

Elini elime alıp öptüm. “Hiçbir yere gitmiyorum. İyi, kötü ve çirkin... hatırladın mı?”

Bu defa da çirkin olsun. Sonraki birkaç gün, vücudu, alışmış olduğu kokain, hap ve alkolü ararken George’la birlikte kaldım. Onun için kalbim sızlıyordu, acısını giderebilmek için her şeyi yapardım. Gece bana ihtiyacı olması ihtimaline karşı onunla uyudum, sabah olunca bir şeyler yemesi için uğraştım, ama boşunaydı. George suyunu içmeye devam ederken, Ike onun iyi olacağına beni ikna etmeye çalıştı. İnsan vücudu yemek yemeden günlerce dayanabilir, ama susuzluğa üç günden daha fazla dayanamaz. Sadece, Sniper vardiyaları arasında gelip, George’la kaldığında oradan ayrıldım ve Ginger için odaları temizledim. En azından arada bir George’un evindeki çamaşır makinesini kullanarak elbiselerimi yıkayabildim.

İlk yirmi dört saat en kötüsüydü, ama zaman geçtikçe biraz daha rahatladı. Şimdiyse, çok yorgundu ve uyumak istiyordu. O kendinde değilken, ona bir terapist veya temizlenmesine yardımcı olacak bir yer bulmak için biraz araştırma yaptım. Bu fikre açık olmasını umuyordum.

“Rehabilitasyona ihtiyacı olacak,” dedi Ike, ben internette uyuşturucu bağımlılığı hakkında araştırma yaparken.

“Gitmeyecektir,” diye cevapladım. “En azından ilk başta.”

“Kiminle konuşuyorsun?” diye sordu boğuk bir sesle, oturma odasına girerken. Neredeyse kalbim duruyordu. Üstü çıplaktı ve bir an için ona bakıp karın kasları ve geniş omuzlarına hayran kalmaktan kendimi alamadım.

“Sadece kendi kendime konuşuyordum,” diye yanıtladım, George’un dizüstü bilgisayarını yanıma koyup ayağa kalktım.

“Bunu çok yapar mısın?” diye sordu. “Misty, barda çalışmaya ilk başladığında seni kendi kendine konuşurken gördüğünü söylemişti.”

Misty’nin ismini duyunca somurtmamak için kendimi çok zor tuttum. “Öyle mi?” diye sordum, ses tonum rahatsızlığımı gizleyemedi. “Benimle ilgili söyleyecek çok şeyi olduğundan eminim.”

Ike, “Sakin ol, Charlotte,” diye araya girince gözlerimi devirdim.

George’un yanından geçerek mutfığa girdim, sandviç yapmak için et ve peynir çıkarmaya başladım. “Acıktın mı?”

Mayonezi ararken elimdekileri tezgâha koydum ve bir çift el beni kalçalarımдан tutup kendine çekti. George buzdolabını kapatıp beni kucağına alarak mutfak tezgâhına oturttu. Bacaklarım düşünmeden aralanıp ona yakınlaşması için izin verdi. Üzerimde sadece George’un şortu ve eski bir tişörtü varken bu pozisyon aşırı derecede... yakın hissettiriyordu. Elini kasiğıma doğru gezdirerek, üzerimdeki şorta dokundu ve durdu.

“Teşekkür ederim, Charlotte,” dedi. “Benimle ilgilediğin için. Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm.” Kahverengi gözleriyle gözlerimin içine baktı, uzanıp saçlarının arasında parmaklarımı gezdirdim.

“Seninle ilgilenmeme izin verdiğin için teşekkür ederim,

George,” diye yanıtlarken bakışlarımın dudaklarına kaymasına izin verdim.

Dudaklarımız tutkuyla birleştğinde, kollarımı sırtına dolayıp ona iyice yaklaştım. Ne olduğunu anlamadan beni havaya kaldırdı, bacaklarımı beline sardı ve beni kucağında odasına götürürken dudaklarımız birbirinden ayrılmadı. Büyük bir arzuyla, deli gibi öpüşmeye devam ettik. Yatağa yattığımızda, tüm ağırlığını üzerime bastırdı. Bedenim hoş bir acıyla sarsıldı, eli bluzumun altına doğru kayıp göğsümü avuçlarken, bedenim tutkudan sarsılıyordu. Boynumdan göğsüme doğru öpücükler kondurdu ve üzerimdekini çıkarıp güzel dudaklarıyla göğüs ucumu emmeye başladı. Derin bir inilti çıkardım ve bana verecekleri için ona yalvarır gibi kalçalarımı vücuduna doğru kaldırdım.

“Charlotte,” diye nefes nefese fısıldarken kalbim sıkıştı.

Elini göğsümden çekip vücudumda gezdirmeye başladı, parmaklarını tenime bastırarak şortumun bel kısmına doğru indi. Bir anda bir sürü acı gerçek beni vururken, şehvetim sönüp gitti. Bu arada, Ike neredeydi? Bunlar başladığında onun burada olduğunu tamamen unuttum. Ike izlerken George’la sevişmek her anlamda çok yanıltıcı, ama bütün bunlar bir yana, ben bakireydim. Çok hızlı ilerlemiştik. Ve George, bağımlılık probleminden zar zar kurtuluyordu.

“George,” diye inledim, onu yavaşlatmaya çalışarak, ama bu onu daha da cesaretlendirdi, elini üzerimdeki şortun lastiğine geçirip onu kalçalarımın doğru indirmeye başladı.

“Tanrım, Charlotte, çok güzelsin,” diye mırıldandı, şortu kasıklarımın doğru indirirken. “Seni deli gibi istiyorum.”

Ben de onu deli gibi istiyordum. Dünyadaki en kötü insandım, ama istiyordum. Bunu Ike'a nasıl yapardım?

“George, durmamız gerek,” dedim sonunda ve şortumu ayak bileklerime indirirken donakaldı. Gözleri, pişmanlık ve utançla büyüdü.

Sanki bir anda alev almışım gibi benden uzaklaşarak özür diledi. “Üzgünüm, senin beni... boş ver. Tam bir pisliğim. Çok üzgünüm.”

“Sorun o değil George, seni istiyorum. Hem de çok,” dedim uzanıp şortumu yukarı çekerken. Yuvarlanıp dizlerimin üstüne oturduğumda, bakışlarımın, şortunun altından görünen oldukça büyük ereksiyonuna kaymasına izin verdim. Ona dokunmayı, elimi sertliğinde gezdirmeyi ve ona ne yaptığımı hissetmeyi deli gibi istiyordum. “Sadece, bu çok hızlı ilerliyor ve...”

“Biliyorum. Ben bağımlının tekiyim,” dedi suratsızca ve yatağa yöneldi.

Ben, “Hayır!” diye bağırınca durdu. “Ben bakireyim, George,” dedim ve yutkunarak boğazımdaki düğümden kurtulmaya çalıştım. Kaşlarını kaldırdı.

“Gerçekten mi?” diye sordu, inanamayarak. Bana inanmıyor muydu yoksa sadece şoka mı girmişti emin değildim.

“Gerçekten,” diye cevapladım, nasıl devam edeceğime karar vermeden önce onu anlamaya çalışıyordum. İkimiz de sustuk, sıcaklık boynumdan yanaklarıma doğru yayıldı. Henüz bekâretimi kaybetmediğim için hastalıklı olduğumu falan mı düşünüyordu? Çarpık bir gülümsemeyle, “Belki biliyorsundur diye düşündüm,” diye ekledim.

“Nasıl... Nasıl yani? Sen çok... sen her şeysin,” diye mırıldandı, sanırım bunu kendi kendine söylemişti. Kalbim beş kat büyüdü ve göğsüme sığmaz hale geldi. *Her şey*. Benim her şey olduğumu düşünüyordu.

“Sen de harika birisin,” dedim, bu adamın bana âşık olmak üzere olduğunu ve aslında hakkımda hiçbir şey bilmediği düşüncesiyle içim burkuldu. En azından, onunla alakalı olan gerçekleri.

Gözlerime baktı ve sonra uzanıp kulağımın arkasındaki bir tutam saçı okşadı. “Benimle ilgili neden bu kadar iyi düşündüğünü bilmiyorum, ama yemin ederim ki, bu düşünce ve sana layık olmak istiyorum, Charlotte.” Sertçe yutkunurken bakışları aşağı doğru indi. “Tanıdığın ve bildiğin adam, ben değildim. Dürüst olmak gerekirse, bunun beni daha da bağımlı göstereceğini biliyorum, ama artık uyuşturucu istemiyorum. Kayıp bir haldeydim, uzun bir süre hiçbir şey hissetmemek istedim. Ama şu an, hissetmek istediğim şeyler... En azından güzel şeyler. Seninle bir şeyler hissetmek istiyorum.”

Gözlerim doldu. Cevap vermek için ağzımı açtığım sırada kapı çalındı. “Birini bekliyor muydun?” diye sordum.

“Hayır,” diye yanıtladı, ayağa kalkıp üzerine giyecek bir tişört aramaya başladı, ama yataktan kalkıp onu durdurdum.

“Ben bakarım. Seni üstsüz görmeyi seviyorum.” Yanından geçerken göz kırptım.

“Bunu aklımda tutacağım.” Beni tekrar kendine çekerken gülümsedi ve nazıkçe öptü. Bedenim onunla birlikte

eğildi ve parmakları nazıkçe saçlarımın arasında gezindi. Geri çekildiğinde, gözlerime bakarak, “Ne kadar sürerse sürsün, bekleyeceğim. Seninle olmak istiyorum. Önce sana kendimi ispatlamam gerektiğini biliyorum ve bunu yapacağım. Söz veriyorum,” dedi. Sonra beni tekrar öperken, kapı çalmaya devam etti.

Kapıya doğru giderken, bu gece George’a gerçeği söylemeye karar verdim. Buna mecburdum. Bunu daha fazla içimde tutamazdım. Sadece, gerçeği öğrenince benden nefret etmemesi için dua ediyordum. Ama derinlerde bir yerde, ilk başta iyi karşılamayacağını ve bunun için hazırlıklı olmam gerektiğini biliyordum. Belki de Sniper’dan yanımda olmasını istemeliydim.

Kapıdaki kişi kapıya daha da sert vurmaya başlayınca kaşlarımı çattım. “Sakin ol. Geliyorum!” diye bağırıp kapıyı açtım. Her ne kadar şüphe ve belirsizliklerle dolu olsa da, sadece dakikalar önce bulutların üzerindeydim ve hâlâ George’un benimle olmak istediğine dair imalarının etkilerini yaşıyordum. Ben de onunla birlikte olmak istiyordum. Fakat şimdi bir çift tanıdık gri göz bana doğru bakıyordu, o an kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Kapıdaki kişi, “Charlotte Anne,” dedi, hayal kırıklığını apaçık belli eden bir ses tonuyla.

Gerginliğimi saklamak için, kuru dudaklarımı yalayıp ellerimi ovuşturdum ve cevap verdim: “Baba.”

İke

*G*eorge buzdolabından uzaklaşıp onu tezgâha oturttuğu anda dışarıda belirdim. Sevdiğim kadını başka bir adamla birlikteyken görmek, en kötü işkenceydi. İkinin de hatası değildi ve bu, durumu daha da kötüleştiriyordu. Onu George'a itmiştim, bu yüzden ikimize de âşık olmuştu. Bu hiçbirimiz için adil değildi, onun için de, benim için de ve bu hastalıklı aşk üçgeninin varlığından bile haberi olmayan George için de.

George'la ilgili endişelerim azalırken, beni bu dünyanın

ötesine çeken o görünmez çekim, o güç, giderek arttı. Onun hâlâ kırılğan olduğunu, henüz tam olarak düzelmediğini biliyordum, ama sanırım gerçeği söyleme zamanı gelmişti. Mutlaka tepki verecek ve tüm bunları kabullenmesi birkaç gününü alacaktı. Ama gerçeği öğrenip kabul etmesi gerekiyordu. Kendim için konuşacak olursam, bu durum beni mahvediyordu. George'un iyi ve mutlu olmasını çok istiyordum, ama onun mutluluğu benim sahip olmak için ruhumu bile satacağım bir şeye bağlıydı. Böyle düşündüğüm için çok kötü biriydim belki. Onlar, dünyada en çok sevdiğim iki insandı ve ben gittiğimde beraber olmalarını istiyordum, ama bunu izlemek çok zordu.

Garajın girişinde dolanırken, mavi bir araba park etti, arabadan yeşil gömlekli, yaşı büyük bir adam indi. Yüzü, sanki öfkeliymiş gibi sert bakıyordu ve bu gerilmeme sebep oldu. Bu herif de kimdi ve neden buradaydı? Kapıyı ısrarla çaldı, Charlotte kapıyı açtığında yüzü düştü ve bembeyaz kesildi.

Adam, "Charlotte Anne," diye homurdanınca alarma geçtim. Bu kimdi ve Charlotte'u nereden tanıyordu?

Evin içinde belirdim, tam arkasındayken, "Baba," dedi.

Ağzım açık kaldı. Yani ona deli muamelesi yapan ve onu evden gönderen pislik bu muydu? Bu adama bir yumruk atabilmek için sol testisini feda edebilirdim. Charlotte'u tanıyan, onu ve sırlarını gerçekten bilen herkes, onun deli olmadığını bilirdi. Çok güzel ve özveriliydi. Bana yardım etmek için neler yaptığına bakın, peki ya benden öncekiler?

"Beni nasıl buldun?" diye konuşmayı başardı.

"Polis beni aradı, kamyonetime cinayet ve zorla araca

girme suçları yüzünden ellerinde olduğunu söyledi. Şerif bana motelinin adresini verdi, ama orada değildin ve bana bu adresi verdiler.” Charlotte ona bakakaldı.

Babası uzun bir sessizlikten sonra, “Girebilir miyim?” diye sordu. Ona karşı babacan ses tonunu kullandığını anlayabiliyordum. Gözlerini Charlotte’un üzerinde gezdirdi. Charlotte’un üstünde bir gömlekle George’un şortu vardı ve poposu neredeyse dışarıdaydı. Bence seksi görünüyordu, ama babasının açısından öyle olmadığını sanıyorum.

“Aslında, şu an iyi bir zaman değil,” diye cevapladı nihayet. “Nerede kalıyorsun? Ben oraya gelirim.” Yaşadığı panik ses tonundan anlaşılıyordu, en azından bana öyle geliyordu. Babasının onu ele vermesinden ve George’un her şeyi öğrenmesinden korkuyordu. Dışarı çıkıp kapıyı hafifçe kapattı ve babası bir adım geriledi. Yine de içeride kalıp onları izlememe yetecek bir aralık vardı.

“Archer Valley Bed & Breakfast otelinde kalıyorum,” dedi ve yüzü hiç olmadığı kadar soldu. Dünya çok küçüktü ve tabii ki Bath County’deki tüm otellerin içinden, ailemin otelinde kalmayı seçmişti.

“Her şey iyi olacak Charlotte,” dedim her zamanki gibi ama bana inanıyormuş gibi görünmüyordu. Charlotte’un eli kapının kolundaydı, George hızla kapıyı açınca düşecek gibi oldu, ama George onu tuttu. Eğer babası Charlotte’un kılığından hoşlanmamışsa, George’un üstsüz bir şekilde ortaya çıkması buna tuz biber oldu.

“Ah... nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu George, Charlotte’un arkasından sarılarak. Dünyası yıkılırken ona sarılma-

yı çok isterdim, ama ben yapamıyorsam, George burada olduğu için mutluydum. Onu ayakta tutacak birine ihtiyacı vardı.

“Ben Wayne Acres, Charlotte’un babası,” diye yanıtladı.

“Ah,” dedi George, geri çekilerek. “Tanıştığımıza memnun oldum, efendim.” Hemen kendini topladı ve babasına elini uzattı, ama Bay Acres bunu görmezden geldi.

“Kızım için buradayım. Charlotte, araban yok. Neden giyinip benimle arabada buluşmuyorsun? Beş dakika sonra.” Ardından dönüp aracına doğru ilerledi.

George kapıyı kapatıp Charlotte’a döndü. “Sanırım ben-den hoşlanıyor,” diye dalga geçmeye çalıştı, ama Charlotte şakayı anlamadı.

“Seninle ilgisi yok. Gitmem gerek.” Fırlayıp odasına doğru gitti ve George da onu takip etti. O kadar heyecanlıydı ki, ödünç aldığı kıyafetleri çıkarırken ikimizin de orada olduğunu fark etmedi. O an her şey boktan bir durumda olsa da, ikimiz de erkektik ve ona bakıyorduk. Tamamen giyinip George’a döndüğünde, ters ters bakıp, onu izlediği için ona ve tabii ki bana da çıkışmasını bekledim, ama bir şey söylemedi. George’u iterek yanından geçti, oturma odasından çantasını kaptı. Kapıyı açmak için hareket ettiğinde, George elini kapıya koyarak onu durdurdu.

“Kalp krizi geçirecek gibisin. Sen iyi misin?”

“İyiyim,” dedi. “Pekiye anlaşıyoruz ve birbirimizi görmeyeli çok uzun bir zaman oldu. Sadece onu gördüğüme çok şaşırdım.”

“Onunla gitmek zorunda değilsin. Hemen oraya gidip arazimden defolmasını söyleyeceğim.”

“İyi olacağım. Seni sonra ararım,” dedi, yanağından öperken.

“Yarın çalışacağım. Uzun süredir yoktum. Olan biteni kontrol etmem ve işlerin başına geçmem gerek.”

“Tamam,” dedi. “Hazır olduğuna emin misin?”

Gülümsedi. “Hiç olmadığım kadar.” Uzanıp onu öptü, fakat çabucak geri çekildi, varlığının farkında olduğu için mi, yoksa sinirleri yüzünden mi böyle davrandı emin değildim. Belki ikisi de.

“Hoşça kal.” Kapıdan çıktı, dışarıda yanında belirdim. “Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm.” George’la arasında geçenlerden bahsediyordu.

“Biliyorum. Ama endişelenecek başka şeylerin var, bebeğim. Şunu unutma, hiçbir şey için üzölmene gerek yok, Charlotte. Yanlış yapan kişi baban.”

Bir şekilde, daha rahat konuşabilmeleri için, babasını onu motel odasına götürmesi için ikna etti. Yolda yaptıkları sınırlı sohbet dışında, tamamen sessizdiler ve bu çok boğucuydu. Babası düşüncelere daldı, belli ki söyleyeceklerini toparlamaya çalışıyordu. Bu arada, Charlotte, ellerini kucağında kavuşturmuş, sabit bir şekilde oturuyordu. Böyle korkmuş görünmesinden nefret ediyordum.

Odasına girdiğinde, babası koltuğuma oturup öne doğru uzanarak dirseklerini dizlerine koydu. “Beş yıldır yoksun,” dedi ve ona baktı.

“Günleri saydığını düşünmemiştim.” Yere bakıyordu ve sesi sabitti.

“Otuz bin dolarla beş yıl nasıl geçirdin?”

“İdare ettim,” dedi ona.

“Nasıl?” diye üstüne gitti, katı ses tonu gerilmesine sebep oldu.

Ona bakıp sırtını dikleştirdi. “Güçlü ol, Charlotte,” diye teşvik ettim.

“Kamyonette epeyce uyumuşluğum var,” dedi ve onun soğuk bir kamyonette uyuduğu düşüncesinden iğrenerek gözlerini kapattım. “Bazen, insanlar bana para veya bir iki gece kalabileceğim yer verdiler.”

“Dilenci mi oldun?” diye sordu şüpheyle.

“Hayır,” dedi sertçe. “Buna inanmanın güç olduğunu biliyorum baba, ama yapabileceklerime inanan insanlar var. Bu insanlar, ölmüş olan sevdikleriyle iletişim kurmalarına yardım etmeme izin vererek huzur buluyorlar. Teşekkür olarak da bana kalacak yer ve kimi zaman biraz para teklif ettiler.”

“Ah, Tanrım, Charlotte. Etrafta gezinip insanlara ölülerle konuşabildiğini mi söylüyorsun? Tatlım, bunun ne kadar yanlış olduğunun farkında mısın?” Başını sallayıp arkasına yaslandı. Büyük bir öfkeyle suratına yumruk attığımı hayal ettim ve düşüncelerim darmadağın oldu.

“Ruhların öbür tarafa geçmesine yardım ediyorum. Onlara huzur veriyorum. Bu neden yanlış?”

“Tatlım,” diye iç çekip elini saçlarının arasında gezdirdi. “Hastasın ve eve gelmen gerek.” Charlotte’un ağzı hafifçe açıldı ama konuşmadı. “Eve gelmen gerek ve seni tekrar doktora...”

“Ve tekrar bana ilaç mı dayayacaksınız?” diye çıktı. “Hayır, baba. Seninle gelmiyorum.”

Bay Acres elini yüzünde gezdirdi. “Charlotte Anne, soru sormuyorum. Başını yasalarla derde soktun... Seni burada bırakamam.”

“Başımı yasalarla derde sokmadım!” diye bağırdı. “Öldürülmüş cesedini bularak bir ruhun öbür tarafa geçmesine yardımcı oldum. Benimle konuştuğunu polislere söylemedim... Bir hikâye uydurdum, ama olan şey bu. Casey Purcell bana göründü ve beni cesedine götürdü!”

“Şimdi de tüm bunlara karışmış oldun,” dedi, başını sallayarak. “Artık eve gelme zamanı,” dedi tekrar.

“Beni sen gönderdin!” diye haykırdı. “Şimdi de eve gelmem gerektiğini mi söylüyorsun? Orası artık benim evim değil.”

“Burası mı peki? Tanrı aşkına, bir motelde yaşıyorsun,” diye karşı çıktı, öfkeli bir ses tonuyla.

Charlotte duygularını dizginlemeye çalışarak düzensiz bir nefes aldı. “Seni hiçbir şey için rahatsız etmedim. Ortadan kaybolmamı istedin, baba. Bunu sen istedin, ben de yaptım çünkü beni olduğum gibi kabul etmeyeceğini biliyordum. Ölüler görebiliyorum. Bunu yapabiliyorum. Ve sen bununla yaşayamıyorsun. Bu yüzden beni gönderdin. Ve seninle eve gelmemi mi istiyorsun?”

“Parayı alıp, bir iki aylığına gideceğini sandım. Biraz zamanı ihtiyacın vardır... belki de Axel’in anısı psikolojini bozuyordur diye düşündüm.”

“Hayır. Benim aklımı kaçırmama sen sebep oldun, baba,” diye bağırdı. Ayağa kalktı, ama babası yerinde kaldı, yüz ifa-

desi sakindi çünkü kızının öfkesini daha fazla körüklemeyi istemiyordu, ne de olsa ona göre kızı bir *hastaydı*. Tanrım, bu herifi yumruklamak istiyordum. “Bana asla inanmadın... Demek istediğim, bunu ben mi istedim sanıyorsun? Uyardığımda kardeşimin, en yakın arkadaşımın öldüğünü öğrenmek sence yeterince kötü değil miydi? Ama her şeyden önce ölü insanları görmeyi ben mi istedim?”

“Hayır, bebeğim, bunu istemediğini biliyorum,” dedi yumuşak bir şekilde. Şu an ona dikkatli yaklaştığını, nazıkçe onu sakinleştirmeye çalıştığını görebiliyordum. “Eve geldiğinde bunu çözebiliriz. Annen seni özlüyor, Charlotte. Seni görmek için can atıyor.”

“Hayır, baba. Gelmiyorum. Hayır.”

Bay Acres ayağa kalktı ve ellerini ceplerine koyarken başını öne eğip iç çekti. Başını kaldırdığında ifadesi çok sertti. “İki gün sonra ayrılıyorum ve benimle geliyorsun. Polisler kamyonetini almama izin verdi, ben de onu hurdalığa sattım.”

“Ne?” diye soludu, dengesini bulmak için şifonyere tutunurken. “Neden bunu önce benimle konuşmadan yaptın ki?”

“Çünkü artık ömrünü tamamlamıştı.”

“Charlotte,” diye fısıldadım. “Sorun değil. Sniper sana başka bir araba bulmamıza yardımcı olabilir,” diye onu sakinleştirmeye çalıştım, ama söylediklerimi dinlemedi.

“Ama... onundu.” Babasına, sanki kendisini sırtından bıçaklamış gibi ve ona çok büyük bir ihanet etmiş gibi bakıyordu. “Nasıl yaparsın?” diye sordu titrek bir sesle, neden o kadar üzüldüğünü anladığımda yumruklarımı sıktım. 4Runner Axel’ın kamyoneti idi. Bu adam tam bir pislikti!

Bay Acres'in yüzünde sert bir ifade belirdi ve kapıya doğru ilerledi. Tekrar, "İki gün," diyerek kapıyı açıp gitti. Kapıyı kapattıktan sonra Charlotte yere çöküp ağlamaya başladı.

"Charlotte." Onu kucağıma alıp gözyaşlarını silebilmeyi dileyerek yanma çömeldim. "Güzelim, sakinleşmelisin. Nefes al."

"Sattı. Ağabeyimin arabasını sattı," diyerek ağladı, gözlerini acıyla kapatarak. "Bunu nasıl yaptı?"

"Bilmiyorum," dedim ona. "Eve dönmeni istiyor. Ulaşımını elinden almak, seni ikna etmek için iyi bir yöntem gibi."

Birkaç dakika sonra, sakinleşip, sırtını yatağın başlığına yaslayarak oturdu. "Ailenin yerinde kalıyor. Zaman kalmadı, Ike. O saçma bir hikâye anlatmadan önce onlara her şeyi söylemeliyim."

İkimizin de hazırlandığı an gelmişti. Geleceğini biliyorduk, ama ben bile korkmaya başlamıştım. Aileme ve George'a doğruyu söylediği zaman, onları, Charlotte'u bırakmaya bir adım daha yaklaşacağım. Ama artık seçeneğimiz yok. Babasının onu böyle akıl hastası gibi göstermesine izin veremeyiz.

"Sniper'ı arayıp seni almasını söyle," dedim. "Sonra anemi ara ve herkesle, onların evinde buluşman gerektiğini söyle. Çok önemli olduğunu ve George'u da oraya getirmesi gerektiğini söyle." Sertçe başını sallayarak doğruldu ve bir an donakaldı. "İyi misin?" diye sordum, iyi olmadığını bil-meme rağmen.

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Ben de," diye kabul ettim. "Sana inanacak-larını bil."

“Benden nefret edecek,” diye ağladı. “Sen gideceksin, ben tekrar yalnız kalacağım. Keşke beni de yanında götürrebilsen.”

Kalbim parçalanıp, milyonlarca küçük acı parçasına dönüşmüş gibi hissediyordum. Bana yardım etmesiyle, her şeyi onun için daha kötü bir hale getirdim. “Charlotte, lütfen.” Konuşurken sesim titredi. “Her şey yoluna girecek. Bundan emin olacağız. Emin olana kadar gitmeyeceğim, tamam mı?” Ama içten içe, bunun tutamayacağım bir söz olabileceğini biliyordum. George iyileştikçe, o görünmez çekim daha da güçlenmişti ve beni almaması için mücadele veriyordum. Fakat iyi olduğundan emin olmak için gücümün son zerresine kadar bu çekimle savaşıyordum.

“Sniper’ı ara,” dedim ona, koluyla burnunu sildikten sonra bir kere başını sallayıp telefona doğru ilerledi. Ona numaray verdim ve Sniper’la annemi arayıp her şeyi ayarladı.

“Git duş al ve hazırlan. Sniper birazdan burada olacak.”

Hissizce başını sallayarak banyoya doğru gitti ve tam kapıyı kapatırken, “İke,” dedi. Dönüp bakışlarına karşılık verdim, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı ve şişti.

“Evet, bebeğim?”

“Seni seviyorum.” Ve söylediği sözcükler güzel olmasına rağmen, konuşurken yüz ifadesinde beliren acı içimi burktu. Sonra da kapıyı kapattı, beni sözlerinin verdiği acıyla baş başa bıraktı.

Charlotte

Sniper beni almaya geldiğinde, korkunç görüldüğümden olsa gerek, bana kocaman sarıldı. “Ne oldu?” diye sordu ve yüzümü gömleğine gömüp ağlamaya başladım.

“Babam beni buldu. Eve dönmemi istiyor ve onları deli olduğuma ikna etmeye çalışmadan önce, herkese gerçeği söylemem gerek.”

“Her şey yoluna girecek canım. Buradayım. Sana yardım edeceğim. Ike’ı görebildiğini biliyorum. Ve her bir adımın-

da senin yanında olacağım.” Bunu söylediği için ona daha da sıkı sarıldım, birinin benimle olmasına, yanımda durmasına ihtiyacım vardı. Ike’ın benim tarafımda olduğunu biliyordum, ama onları ikna edemediğim sürece bunun bir yardımını olmayacaktı.

Ben kusmamaya çalışırken, Sniper McDermottların otele line sürdü. “Beverly, George’u aradı mı?”

“Evet,” diye cevapladı. “Ama seninle ilgili olduğunu söylemedi. Neler olduğuna dair hiçbir fikri yok.”

“İyi,” diye derin bir nefes verdim. “George’un... canı sıkılacak.”

“Belki ilk başlarda evet, ama benim için de öyle oldu. Biraz ikna gerektiriyor.”

“Evet, ama ona ihanet etmişim gibi hissedecek.”

Sniper hafifçe bacağıma vurup elini direksiyona geri koydu. “Seni şaşırtabilir.”

Vardığımızda ön tarafta George’un motosikletini gördüm ve geldiğini anladım. Babamın arabası da ön tarafta duruyordu, onu görünce midem kasıldı. Orada olmayacağını umuyordum. Kamyonetten indiğimizde, verandaya doğru yürürken, Ike nefes almamı hatırlattı. İlk adımımı atmadan önce, George hızla kapıdan çıkıp bana doğru koştu.

“Neler oluyor, Charlotte?” Kafa karışıklığıyla kaşları çatıldı. “Annem arayıp bana acil bir durum olduğunu söyledi ve buraya geldim, bana seni beklediğimizi söyledi.”

“Hadi içeri girelim, George,” dedi Sniper, elini enseme yerleştirerek.

“Baban içeride,” diye uyardı, başımı sallayarak karşılık verdim.

İçeri girdiğimizde Beverly bana sarıldı, yüzümü gördüğündeysen endişelendi. “Geldiğinde o kadar paniklemiş bir haldeydi ki, aradığını söylemek zorunda kaldık. Mümkün olduğunca bekletmeye çalıştım.”

“Sorun değil, Beverly. Herkesi çağırdığın için teşekkür ederim.”

“Beni tacizlerden kurtarmaya mı geldin?” diyerek yaklaştı Cameron. Benim için boşuna harcamış olsa da esprisine minnettar bir şekilde, ona sarılırken gülümsedim.

“Korkarım hayır,” dedim.

“Neler olduğunu bilmiyorum, ama George bu konuda çok gergin,” diye fısıldadı.

“Açıklayacağım.”

Beverly beni oturma odasına yönlendirdi ve sanki kalbim durdu. Babam, Henry’nin karşısına oturmuş, fısıltıyla bir şeyler anlatıyordu. Henry bana bakarken kaşlarını çattı, babamın ona deli olduğumu söylediğinden adım gibi emindim.

“Charlotte,” dedi Henry, kalkmaya çalıştı, ama elimi kaldırarak ona oturmasını işaret ettim.

“Merhaba, Henry,” diye selam verdim. “Açıklama yapmam için buraya gelmeme izin verdiğin teşekkür ederim.”

“Konuya gel,” dedi Ike. “Kaybedecek zaman yok.”

“Millet,” diye seslendim, titrek bir sesle ve herkes durup bana bakmaya başladı. “Lütfen oturun. Sizinle konuşmam gereken çok önemli bir şey var.”

“Şimdi, Charlotte Anne,” diye araya girdi babam ve ayağa kalkıp bana sert bir bakış attı. “Bu iyi insanları sorunlarıyla boğmana gerek yok.” Gözyaşlarım gözlerimi acıttı. Beni gerçekten bir deli gibi göstermeye çalışıyordu. Bunu bana nasıl yapardı?

“Affınıza sığınarak, Bay Acres.” Sniper ona doğru adım atıp, dimdik karşısında durdu. “Bu hatunun söyleyecek bir şeyleri var ve bunları söyleyecek. Şimdi ya oturup dinlersin ya da sana kapıya kadar eşlik ederim.” Gözlerim yuvalarımdan çıkacak gibiydi, babamın da öyle. Herkes donmuş bir şekilde dururken, hepimiz birbirimize baktık.

“Neler oluyor?” George nihayet sessizliği bozdu.

“Charlotte babası oturur oturmaz açıklayacak,” dedi Sniper sakın bir şekilde, gözlerini babama odaklayarak. Babası öfleyerek oturdu, George, Sniper ve benim dışımda diğer herkes yerini aldı.

Sniper, “Devam et, canım. Buradayım,” diye beni cesaretlendirirken, kollarını kavuşturmuş herkese sesini kesmesini ve dinlemesini yoksa karşılarında kendisini bulacaklarını gösteriyordu.

Ike’a baktım ve başını salladı. “Buradayım, bebeğim. Devam et. Bunu yapabilirsin. Onlara gerçeği söyle... Hepsini. Nasıl tanıştığımızı bile söyle.”

Utanç duygusu içimi doldurdu, yüzüm kıpkırmızı kesildi. Tanışma hikâyemiz biraz çirkindi. Ama George her şeyimi görmek istediğini söyledi, çirkin kısımları bile. Tekrar George’a baktığımda beni izlediğini gördüm, büyük olasılıkla neye

baktığımı merak ediyordu. Ona hafifçe gülümseyip derin bir nefes aldım. “Çoğunuz biliyorsunuz ve bilmiyorsanız bile, eminim ki babam Wayne, Oklahoma’dan geldiğimi açıklamıştır.” Beverly, oturduğu yerin yanında duran masadan bir kutu mendil alıp bana uzatınca, gözlerimin dolduğunu fark ettim. “Teşekkür ederim,” dedim, birkaç tane peçete alırken.

“Altı yıl önce bir kaza oldu. Ağabeyim Axel’la birlikte motosikletin üzerindeydik ve birisi önümüze çıktı. Axel o kazada öldü.” Babamın bakışına karşılık vererek sertçe yutkundum, onun da gözlerinin dolduğunu gördüm. “Komadan çıkıp uyanmayı başardığımda, sırtım yaralı, bacağımsa kırıktı ve Axel’ın öldüğünü öğrendim.” Ölülere nasıl görme-ye başladığımı, ne kadar korktuğumu ve herkesin nasıl deli olduğumu düşündüğünü anlatarak devam ettim.

“Ailem beni doktorlara götürdü. Onlar da bana bir sürü ilaç verdiler, tabii ki hiçbir yardımı olmadı. Daha kötü oldu çünkü doğru düzgün düşünemiyordum, ama ölüleri görüp duyuyordum.”

“Doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık, Charlotte,” diye araya girdi babam, kendini savunarak.

“Sen tek kelime etme,” diye çıkıştı Sniper.

“Sanırım onlar için büyük bir yük haline geldim, bu yüzden babam da bana yüklü miktarda para verip beni uzaklara gönderdi. Son beş yıldır orada burada dolaşıp ölülere yardım ediyordum.”

“Onlara ne konuda yardım ediyorsun, canım?” diye sordu Beverly ürkekçe.

“Sadece arafta kalan, bu dünyayla öbür taraf arasında sıkışmış ruhları görebiliyorum.” Bir an için kimse konuşmadı ve Ike bana doğru bir adım attı.

“Söyle onlara. Benden bahset. Gözlerimden yaşlar aktı, çünkü herkesin ne kadar etkileneceğini biliyordum. George’un üzüleceğini ve Ike’ın da bu dünyayı terk etmeye bir adım daha yaklaşacağını biliyordum. Her şey farklı olacaktı ve korkarım bu, iyi yönde olmayacaktı.

“Casey Purcell,” dedim ve herkes neredeyse öne doğru eğildi. “Sana yalan söyledim, Henry. Sana, onu kazara bulduğumu söyledim. Gerçek şu ki, Casey bana cesedinin nerede olduğunu gösterdi. Ailesi mahvolmuştu ve onların iyi olduğundan emin olana kadar diğer tarafa geçemezdi. Onun yasını tutamadılar, çünkü hâlâ hayatta olduğuna dair küçücük bir umuda tutunmuşlardı.”

Oda sessizliğe büründü. Kimse ne söyleyeceğimi bilmiyordu. “Devam et,” diye teşvik etti Ike.

“O mektubu postaladıktan sonra, sürmeye devam ettim. Ne yaptığım veya nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç param yoktu ve ne kadar yalnız olduğumu fark ettim. Hayatım ölümlere yardım etmekten ibaretti. Hiçbir yere yerleşmeyi denemedim bile. Demek istediğim, kendi ailem bile bana inanmadı, başkaları neden inansın ki?” Bir sonraki bölüme geçmeden önce yavaşça nefes aldım. Ne kadar zayıf olduğumu kabul etmek kolay değil ki hâlâ öyleydim. “Anioch Köprüsü’nde kamyonetimin benzini bitti ve orada, her şeye son vermeye karar verdim. Artık yaşamak istemiyordum, en

azından o şekilde. Köprünün tırabzanına tırmandım, atlayıp kendimi nehrin akıntısına bırakacaktım.”

Babam ayağa kalkıp soluk soluğa, “Charlotte,” dedi ama Sniper ona doğru adım attığı anda hemen oturdu. “Tatlım, eve gelmeliydin. Çok kötü olduğumuzu, sana yanlış davrandığımızı düşündüğünü biliyorum, ama seni seviyoruz, Charlotte.” Gözlerine bakmadım. Yapamazdım. Hâlâ benim deli olduğumu, hayal gördüğümü düşünüyordu.

“Neden yapmadın?” diye sordu George, herkes başını kaldırıp ona baktı. Kollarını kavuşturmuştu ve bana güvenmiyormuş gibi bakıyordu, tıpkı her şeyi öğrendiği zaman yapmamasını dilediğim şekilde.

Yutkunurken, omzumu sıkan sert bir el hissettim. Arkama baktığımda, Sniper’ın sıcak gözlerini gördüm, bir kere başını salladı. “Biri beni durdurdu,” dedim, Ike’a bakarak.

“Orada olduğum için çok mutluyum,” dedi ve sanki orada olmama düşüncesi ona acı verirmiş gibi gözlerini kapattı.

“Ike’dı,” dedim sessizce ve babam dışında herkesin aynı anda nefesi kesildi. Kimse konuşmadan önce, Ike’m bana ne dediğini, beni kasabaya nasıl yönlendirdiğini ve kiminle konuşup nereye gitmem gerektiğini söylediğini anlattım.

“Bir anlaşma yaptık,” diye açıkladım. “Benim bir iş ve kalacak yer bulmama yardım edecekti, ben de ona tamamlanmamış işi için yardım edecektim.”

George, “Peki, bu tamamlanmamış iş neymiş?” diye hırladı.

İke

Ça da rahatsız edici bir şekilde sessizdi, herkes Charlotte'un George'un sorduğu soruya vereceği cevabı bekliyordu. Yaşlarla parlayan gözleri onun sert ve acımasız bakışlarıyla buluştu. Ona, "Sensin, George. Onun tamamlanmamış işi sensin," derken dudakları titredi. Kardeşimin kolları iki yanına düştü ve yüz ifadesi değişti. Ne düşüneceği veya söyleyeceği hakkında bir fikri yoktu, bu yüzden öylece kaldı. "Kötü bir durumdaydın," dedi ama uyuşturuculardan

bahsetmedi. Ailemizin önünde onu ifşa etmek istemiyordu. “Senin iyi olduğundan emin olana kadar gidemez. Her zaman buradaydı ve sizi izliyordu, hepinizi.” Endişeyle odaya baktı. Babam ayağa kalktı ve annemin yanına oturup titreyen ellerini tuttu. *Ah, Anne.*

“Hepiniz bunun delice ve imkânsız olduğunu düşünüyorsunuz, biliyorum. İlk başta ben de bunu düşündüm,” diye araya girdi Sniper, onu savunmak için. “Ama bana sadece Ike’m bildiği şeyleri... askerde dalgasını geçtiğimiz şeyleri söyledi. Gerçeği söylüyor. Ike’la iletişim kurabiliyor. O şu an burada.”

“Onun... böyle olduğunu biliyordun.” George durdu. “Deli” demek istiyordu ama vazgeçti.

“Dayak yediğin gece,” dedi Sniper. “Ben o gece öğrendim.”

“Dayak mı yedin sen?” diye ciyakladı annem, bakmak için George’a doğru dönerek. “Tatlım, merdivenlerden düştüğünü söylemiştin.” Annemin George’un ne kadar kötü bir durumda olduğunu öğrenmesini hiç istemezdim.

“Yani bana Ike’la konuşabildiğini mi söylüyorsun? Şu an burada mı?” diye atladı Cameron, bence ona inanıyordu ya da en azından inanmak istiyordu. Her zaman açık görüşlü biri olmuştur ve şimdi bunun için gerçekten şükran duyuyordum.

“Cameron’a porno dergilerimi dolabıma sakladığımı söyle. Rafın üzerinde küçük bir aralık var. Gidip alsın,” dedim, gergin bir kıkırtıyla. Ve bunu ona söyledi, ama sonra da bana, *Gerçekten mi?* diye soran bir bakış attı. Cameron, Charlotte’un

esaslı bir kız olduğunu kanıtlamak için ya da pornoları daha sonraya saklamak için fırlayıp merdivenlere koştu. Hangi konuda daha çok heyecanlı olduğundan emin değildim.

Diğerlerinin de Charlotte'a inanmasını isteyerek, küçük kardeşim kadar anlayışlı olmaları umuduyla ona ailemle paylaşmasını istediğim şeyleri söylemeye devam ettim.

“Henry, onunla sen konuş. Özellikle yalnız başına balık avlarken, çünkü bu ikinizin sık sık yaptığı bir şeydi. Onun babası olmanın bir ayrıcalık olduğunu söylediğini, daha çok izin alıp onunla daha çok vakit geçirmiş olmayı dilediğini söyledi. Dünyanın en iyi babası olduğunu bilmeni istiyor. Senden daha iyisini seçemezdi.” Annemin ağlayışı beni mahvetti ve benim de gözümünden yaşlar akmaya başladı. *Tanrım, Baba...* O ve annem birbirlerine sarıldılar ve hatıramla gelen acıyı paylaştılar.

Charlotte yara bandını çıkarmaya çalıştı ve devam etti, “Beverly, lazanya ve tiramisu? İşte bu yüzden bundan bahsettim. Tanıştığımız gece oradaydı ve onun söylediklerini tekrarlardım.” Annem, titreyen elini dudaklarına götürürken başını salladı. “Onu düşünürken şarkı söylediğini duyuyor ve bunu bilmeni istiyor.” Annem gözyaşlarına boğuldu, ben de boğulacak gibi hissediyordum. Bu hepimiz için ne kadar zor olsa da, devam etmeye mecburdum. Charlotte kıpkırmızıydı, yaşlarla dolu gözleriyle bana baktı. Onun ne aktarmasını istediğimi açıklarken durup beni dinledi ve sonra da, “*Y-y-you are my sunshine*”. Küçükken ona bu şarkıyı söyledin. Şimdi

* İng.: Sen benim gün ışığımsın.

de söylediğini duyuyor.” Annem pat diye yere düşüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“Ah, canım oğlum. Seni çok seviyorum,” diye feryat etti ve kalbim parçalanacak gibi oldu.

“Charlotte Anne!” Charlotte’un babası ayağa kalktı ve bu defa, Sniper’ın onu korkutmasına izin vermedi. “Bu kadar yeter!”

“Bu adama siktirip gitmesini söyler misin?” diye böğürdüm. Bitirmesi gerekiyordu. Onları duyabildiğimi bilmeleri gerekiyordu. Ne kadar acı çektiklerini bildiğimi öğrenmeleri gerekiyordu.

“Hayır, Ike, yapamam,” diye cevapladı sessizce ve herkes donakaldı.

“Seninle mi konuşuyor?” diye sordu babam sessizce.

“Evet, efendim.”

“Ne... Ne dedi?” diye sordu annem.

“Babama defolup gitmesini söylememi istiyor,” dedi sessizce, sonra da, “Üzgünüm,” diye ekledi. Babası, dudaklarını birbirine bastırdı, sanırım boktan bir şey söylemek istiyordu ama ailemin önünde yapamazdı.

Oda sessizliğe büründü, sonra merdivenlerden gelen ayak seslerini duyduk. Kısa bir süre sonra, Cameron ellerinde bir yığın porno dergiyle odaya daldı. “Tam olarak, söylediği yerdeydiler,” dedi.

Tüm gözler Charlotte’a döndü ve o da bana baktı. “Devam et. Sana inanıyorlar,” dedim, küçük bir gülümsemeyle. Sonra ikimiz de George’a baktık ve pek ikna olmuş gibi görünmediğini fark ettik. Ona doğru yürüyüp elini tuttu.

“O şarkı... Kazandığım iddia? En sevdiğin şarkının hangisi olduğunu bana o söyledi,” diye açıkladı ama George ona bakmayı reddetti. “Seni çok seviyor, George. İyi olacağından emin olana kadar gidemeyecek.”

George elini ondan çekti ve ön kapıdan çıkıp gitti. Charlotte arkasından koştu ve Sniper da onları takip etti. Onu, ön verandanın merdivenlerinde yakaladı. “George, lütfen,” diye yalvardı. “Daha önce söylemediğim için üzgünüm, ama hazır değildin. İlk başta, benimle neredeyse hiç konuşmadın. Seni tanımam ve senin de temizlenmen gerekiyordu.”

George ondan uzaklaştı, gözleri öfke gözyaşlarıyla doldu. “Yani her şey yalan dolan mıydı? Bunu yapmak için benden hoşlanıyormuş gibi mi davrandın?” diye hırladı.

Charlotte, “Ne?” diye soludu. “Hayır. George, söylediğim her şey doğrudu, Ben seni...” Durdu. Onu sevdiğini kabul etmek istemiyordu... Belki ben buradayım diye ya da belki de onun nasıl karışlayacağından emin olmadığı için.

“Ben ve Misty konusunu Roger’a yetiştiren sen misin?” diye sordu doğrudan ve Charlotte’un ağzı açık kaldı.

“Ah, kahretsin,” dedim.

Charlotte gözleri açılmış bir halde sessiz kaldı ve o tekrar sordu, “Sen miydin? Misty bana, birisinin isimsiz bir mektup yazdığını söyledi. Sendin, değil mi?”

Charlotte, şaşkınlıktan kaşları, olmayan saçlarına dokunan Sniper’a baktı. “Kötü görüldüğünü biliyorum ama...” Sözlerini bitiremeden, George merdivenlerin yarısını inmişti bile.

“Peşinden git! Anlamasını sağla,” diye ısrar ettim, onu yakalamak için son dört basamağı atladı ama dengesini kaybedip dizlerinin üzerine düştü.

Sniper, “Lanet olsun,” dedi ve arkalarından gitti.

“İyi misin, Charlotte?” diye sordum ama beni duymazdan geldi.

George arkasını döndü, hüsrarla başını sallarken, gözlerini devirdi. Charlotte’u kaldırıp ayakları üzerinde durmasını sağladı. George’a bakmaktan kendini alamaması bana onu ne kadar sevdiğini ve bakışları nasıl yıkılmış hissettiğini anlatıyordu. En azından George, onu bırakıp gitmeyecek kadar ona değer veriyordu. Ama Charlotte sakinleşir sakinleşmez, bir hışımla arkasını dönüp gitti.

“George,” diye bağırdı tökezleyerek, dizlerinin ağrıdığı apaçık ortadaydı. Hemen arkasından ayağa kalktı, ama George durmadı. “Sana uyuşturucu veriyordu! Sana gerçeği söyleyebilmem için temizlenmeni sağlamam lazımdı. Seni kurtarmak zorundaydım,” diye bağırdı. Tekrar sendeledi, ama dengesini sağlayıp arkasından koşmaya devam etti.

“Lanet olsun, George!” diye bağırdı Sniper. “Dur!”

George dönüp dik dik baktı ve ona yetişmesi için Charlotte’a yeterli süreyi vermiş oldu. Kendini ona yasladı ve hiç bırakmayacak gibi tutunup yüzünü göğsüne bastırdı. “Lütfen gitme. Anlamıyor musun, George,” diye yalvardı. “Seni kurtarabilmem için, beni kurtardı yani bir şekilde, sen de beni kurtarmış oldun.” Charlotte onu sıkıca tutarken, George kollarım serbest bıraktı. Ona bakmayı reddederken sertçe yutkundu. Ama gözlerindeki bakış her şeyi

anlatıyordu. İncinmişti. Benden bahsetmek onu düşündüğümüzden daha da fazla etkiledi ve yıkıcı yöntemlerine geri döneceğinden çok korkuyordum.

“Hâlâ burada olduğumu söyle ona,” dedim. “Bir şey söylemesini veya sormasını söyle, onu duyacağını.”

Charlotte ayağa kalkıp topraklı elleriyle yüzünü sildi. “Hâlâ burada olduğunu ve ona her şeyi sorabileceğini bilmeni istiyor.”

George inanamayarak başını salladı, yüz ifadesi öfkeyle doluydu. “George, dostum, kız doğruyu söylüyor,” dedi Sniper. “İke’a bir şeyler söylemek için bir şans bu, kardeşim. Veda etme şansını kaçıрма.”

“Onun ne kadar manyak olduğunu söylemediğin için tam bir pisliksin,” diye çıktı. “Ve sen,” diye ekledi, sinmiş olan Charlotte’u göstererek, “benden uzak dur.” Topuğunun üzerinde geri döndü ve Charlotte onu takip etti. “Lütfen gitme,” diye yalvardı, kolundan tutmayı başararak.

Bir hışımla ona doğru eğilerek gözlerine baktı. “Beni yalnız bırak!” diye kükredi, yüzüne doğru. “Peşimden gelme, beni görmeye çalışma ve bir daha asla yakınıma gelme!”

Sniper onu iterek uzaklaştırdı. Gözlerindeki öfke, korkunç bir şekilde belirgindi. “Bunu söylemekten nefret ediyorum, dostum, ama sen tam bir geri zekâlısın. Bas git!”

George, Sniper’ın ağlayan Charlotte’a sarılmasını izledi. “Çok üzgünüm. Her şeyi berbat ettim.”

Deliye döndüm, çok sinirliydim. “Hayır, etmedin,” diye onu rahatlatmaya çalıştım. “O bir geri zekâlı. Bunu yaptığı için üzgünüm.”

“George, gitsen iyi olur,” dedi Charlotte’un babası ve Charlotte’u Sniper’dan alıp onu eve doğru yönlendirdi. Acısında kaybolan Charlotte, onu kimin aldığını farkında bile değildi. *Tanrım, bunu ona ben yaptım.* Yıkıldı. George’un gerçeği kabullenmesinin kolay olmayacağını ikimiz de biliyorduk, ama lanet bir psikopat gibi davranıyordu.

George, “Charlotte!” diye bağırdığında, Charlotte babasının yardımıyla merdivenleri çıkmayı başarmıştı. Dönüp onu fark etti, yüzü ağlamaktan şişmişti. “Son e-postamı alıp almadığını bilmek istiyorum.”

Onu sınıyordu. Onun esash bir kız olup olmadığını görmek istiyordu. “Ona çıkışmadan önce, bunu sormadığın için tam bir öküzsün,” dedim, beni duyamamasma rağmen. Kendini ona ispatlamak için heveslenerek benden bir cevap bekleyen Charlotte bana baktı.

George’a dik dik baktım, ama yüzündeki acıyı görünce durdum. “Lanet olsun,” diye iç çektim. “Beni özlediğini ve eve dönmemi dört gözle beklediğini söyledi.” Başını sallayıp söylediklerimi tekrarladı ve George ona bakarken kimse sesini çıkarmadı.

“Gerçeği söylüyorum, George. Şu an onu görebiliyorum,” diye fısıldadı. “İkinizde yakışıklısiniz ve birbirinize çok benziyorsunuz, ama o biraz daha iri. Onun harika, yumuşak kahverengi gözleri var, ama seninkiler daha koyu. İnanması zor, biliyorum ama bu gerçek.”

George cevap vermedi. Yanağından bir damla gözyaşı döküldü ve bir süre sonra dönüp motosikletine yöneldi. Hepimiz onun gidişini izlerken, Charlotte kontrolsüzce ağladı.

Charlotte

“*J*yi misin?” diye sordu babam, bana sarılırken. Ama ona çıkışmadan edemiyorum.

“Umurunda mı? Görünüşe göre, delinin teki olduğuma inanıyor, tıpkı senin gibi,” diye bağırdım.

Beverly yaklaşıp beni oturma odasına geri götürürken, babamın kolları iki yana düştü. “George’un tepkisi için üzgünüm, tatlım. Hepimiz için biraz şok ediciydi,” diye belirtti, yumuşak bir şekilde.

“Sana inanıyorum, Char,” dedi Cameron, *Playboy* dergisini karıştırırken. Bir anda, Beverly dergiyi elinden kapıp onu Cameron’un başına vurdu. “Tanrım, Anne!” diye güldü Cameron, başını kaşırken.

“İke McDermott, bunları sakladığına inanamıyorum,” dedi ve kalbim durdu. Bana inanıyordu. Onun burada olduğuna inanıyordu. Gözlerimi Ike’a çevirdim ve bana hafifçe gülümsedi. “O... O şu an burada mı, Charlotte?” diye sordu Beverly, gözlerine baktığımda, umut gördüm.

“Burada,” diye cevapladım boğuk bir sesle.

İki saat boyunca Ike’ın söylediklerini ailesine aktardım. Sonunda, hepimiz tekrar ağlıyorduk. Bir noktada babam ayrıldı ve buna minnettar oldum. Henry’yle Beverly bana sıkıca sarılıp yüzlerce kez teşekkür etti.

“Şimdi öbür tarafa geçecek mi?” diye sordu Henry, gözleri yaşlarla parlıyordu.

“Yakında. George’un iyi olduğunu düşünüyorsa... Yani çok yakında.”

Charlotte

Jke, iyi olduğundan emin olmak için dün gece George'un yanında kaldı. Bir sorun olursa, bana haber verecekti, ben de Sniper'a söyleyecektim. George'a biraz zaman vermem konusunda hepimiz hemfikiridik. McDermottların evinden ayrılırken babam beni uğurlamaya gelmedi, buna çok sevindim. Sanırım berbat bir halde olduğumu biliyordu, üzerime gelmesinin bir faydası olmayacaktı. Ertesi gün öğleden sonra kapım çaldığında, kimin geldiğini anlayarak ofladım.

Babam, şu an görmek istediğim en son kişiydi, ama kapıyı açıp gelenin kim olduğunu gördüğümde, onun babam olmasını diledim.

“Dedektif,” dedim, suratsız bir şekilde. Yanında küçücük bir kadın duruyordu, onun da arkasında seyrek saçlı kısa bir adam vardı. Onları hemen tanıdım. Casey’nin anne ve babasıydı. Onları ilk defa, Casey’yle Vermont’taki restoranda tanıştığım gece görmüştüm.

“Ehem.” Biri boğazını temizledi ve Henry’nin arkalarında olduğunu gördüm. “Rahatsız ettiğimiz için üzgünüm, Charlotte. İçeri gelebilir miyiz?”

Tüm gece ağladığım için felaket göründüğümü fark ederek eşofman altına ve Axel’in eski tişörtüne baktım, ama başka ne yapabileceğimden emin olmadığım için kapıyı açıp onları içeri aldım. Hepimiz küçücük odama girdiğimizde, Purcell’lar kapının yanındaki küçük masanın oradaki iki sandalyeye otururken, Henry’yle yatağın kenarına oturduk. Dedektif Andrews katı bir şekilde onların yanında duruyordu.

“Bu insanların kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu Henry, çenesiyle Purcell’ları göstererek.

“Casey Purcell’ın ailesi,” diye cevapladım.

“Casey’nin cesedi bulunduğundan beri kasabadalar,” diye açıkladı Henry. “Onlara ve dedektife, daha fazlasını biliyor olabileceğini söyledim.” Panik olarak onlara baktım ve ihanete uğramışım gibi hissettim, ama gözlerindeki hüznü görünce, onun da sadece, tıpkı benim Beverly’yle ona huzur verdiğim gibi, bana huzur vermek istediğini anladım. “Doğru olan şey bu,” dedi bana.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve bakışlarımı Bayan Purcell'a odakladım. "Casey'le Vermont'ta tanıştım. Kardeşiyle yemek yiyordunuz. Oradaydı... sadece onu göremiyordunuz. Ama ben görebiliyordum. Ölülerle konuşabilme yeteneğim var... yani ruhlarıyla. Tamamlanmamış işleriyle arafta kalanlarla." Purcell'lar birbirlerine baktılar, onlara anlattıklarımı yutmadıklarını anlamak zor değildi.

"Bay McDermott, daha fazla bilgisi olduğunu söylemişsiniz. Bu çok tuhaf," diye araya girdi, Dedektif Andrews.

"Biraz bekleyin, Dedektif Andrews," diye elini ona doğru uzatarak ısrar etti Henry, sonra da bana bakıp bir kere başını salladı ve devam etmemi söyledi.

"Birbirinizden uzaklaştığınızı ve mahvoldüğünüzü söyledi. Tutunduğunuz umudu bırakmanız için onun öldüğünü bilmeniz gerektiğini söyledi. Buraya, Virginia'ya geldim çünkü ihbar etmeden önce, cesedini kendim görmeliydim. İsimsiz bir ihbarda bulundum. Söylediklerime inanmakta zorluk çektiğini görebiliyorum ve tam da bundan korktum."

Bayan Purcell çekinerek, "Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?" diye sordu.

"Detayları bilmek istediğinizden emin misiniz?"

Purcell'lar önce birbirlerine sonra da bana baktılar. Bay Purcell bir kez başını salladı.

"Cuma günüydü," diye başladım, hikâyenin o gece gerçekleşen Casey versiyonunu hatırlayınca midem kasıldı. "Oda arkadaşı ve onun erkek arkadaşıyla birlikte dışarıdaydı. Onu yalnız bıraktılar, sarhoştular ve birbirlerine da-

lup gittiler. Orada tanıdıkları başka insanlar da vardı ve bu yüzden onu bırakıp gitmekte bir sakınca görmediler. Casey, bir adamın onunla dans etmek istediğinden bahsetti. Onun yakışıklı olduğunu düşündü ve kabul etti. Birkaç bardak içki içtiler, sarhoş olmaya başladığını hissedince ona gideceğini söyledi. Dairesine yürümeyi deneyecekti.”

Bay Purcell başını salladı. “Ona geceleri asla yürümemesini söylemiştim.”

“Şimdi olmaz, Leonard,” diye azarladı, Bayan Purcell. “Lütfen, devam et tatlım,” diye teşvik etti.

“Eve giderken bir ara bayıldı ve kendine geldiğinde, o...”
Bunu söyleyemem. Onlara söyleyemem. Bırakın sesli söylemeyi, düşünmesi bile çok korkunçtu. Casey uyandığında, bir kamyonetin arkasında, yüzü zemine yapışmıştı, kendisine tecavüz ediliyordu. O bile, bana anlatırken gözyaşlarına boğulmuştu. Midem kasılıyordu, ama devam etmeliydim. “O adam onun... üstündeydi,” diyebilmeyi başardım ve Purcell’lar anında gözyaşlarına boğuldu.

“Durmam gerek,” dedim, sırtımı sıvazlayan Henry’ye.

“Hayır, bilmek istiyoruz,” dedi Bayan Purcell, sesi titriyordu. “Eğer o buna dayanmak zorunda kalmışsa en azından ben de bunu duymaya dayanabilirim.”

Anladığımı belirterek başımı salladım. “Yapabildiği kadar yüksek sesle bağırdı. Ona karşı koymaya çalıştı, ama çok güçlüydü. O kadar çığlık atmış ki boğazı yanmış sonra adam başına bir şeyle vurmaya başlamış... Bir fener olduğunu düşünüyor. Hatırladığı son şey bu.”

“Barda dans ettiği adam mıydı?” diye sordu Dedektif Andrews, gerçekten bana inanıyor olması fikrinin onu ne kadar eğlendirdiğine şaşırdım. “Bir hafta önce bir kız daha kayboldu,” dedi. “Onun kaybolmasının Casey’nin olayıyla bağlantısı olabileceğini düşünüyoruz.” Kalbim yerinden ıktı. Polise gidip yardım etmeye alışmalıydım. Suçlu aynı adamsa, belki de onu durdurabilirdim. Purcell’ların yüzündeki dehşet dayanılmayacak kadar kötüydü, içimi suçluluk duygusu sararken gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Yeteneğimden kaçıyor, sadece gerçekten kullanmak zorunda olduğumda, gerçekten yardım etmem gerektiğinde kullanıyordum.

“İsmi Jeremy. En azından ona öyle söylemiş.”

“O hâlâ burada mı?” diye sordu Bay Purcell, umut dolu sesiyle.

“Hayır, efendim. zgnm. Ama Vermont’tan buraya kadar benimle birlikte geldi, bana sizlerle ilgili hikâyeler anlattı. Her sene arabayla Montana’ya giderdiniz, değil mi?” Gözleri umutla parlarken, derin nefes aldılar.

“Sana adamın nereye gittiğini söyleyemedi mi?” diye sordu Andrew.

“Bu işler öyle olmuyor. Yardım etmek zorunda oldukları insanlar için bu dünyaya bağlı kalıyorlar. Ailesine yardım etmesi gerekiyordu. Onun için bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.”

Bayan Purcell burnunu çekti. Kocasının elini tutup yaşlı gözleriyle ona baktı. “Bilmemek bizi öldürüyordu. şimdi de acıyor, ama en azından gerçekten öldüğünü biliyoruz.”

Biraz daha konuştuk ve Purcell'lara bildiğim her şeyi aktardım. Gitmeden önce bana sarıldılar ve Dedektif Andrews onları dışarı yönlendirdi. "Yakın zamanda kasabadan ayrılmayı düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Babam yarın onunla gitmemi istiyor."

"Daha fazla sorum olabilir," dedi, sanki bu kalmamı sağlayacakmış gibi.

"Kamyonetimi sattı ve restorandaki işimi kaybettim. Bu noktada başka bir seçeneğim olduğundan emin değilim."

"Senin için pek çok odamız var, Charlotte," dedi Henry. "Hiçbir yere gitmek zorunda değilsin. Ike'nin eski odasında uyuyabilirsin." Göğsüme bir ağrı saplanırken, gözlerimi kapattım. Ike da yakında gidecekti.

Dedektif Andrews duygusal durumumu fark ederek, gitmeden önce Henry'ye, "Sabah ilk iş olarak sizinle iletişime geçeceğim," dedi.

"Ike özel bir adam, değil mi?" dedi Henry, beni içeri yönlendirip, kapıyı kapatırken.

"Evet, öyle," diye kabul etim, yüzümü kolumla silerken. "Tanıdığım en iyi adamlardan biri."

"George da çok özel biri, öyle değil mi?" Anladığımı anlatır şekilde gülümsedi. *İkisini de sevdiğim bu kadar belli mi?*

"Ike beni kurtardı," diye açıkladım. "Bir anda ortaya çıktı ve hayatımı değiştirdi. O dünyanın tüm iyilikleriyle dolu."

Henry başını sallayıp gülümsedi. "Onu ne güzel tarif ettin."

"Ve George, o da çok sevgi dolu biri, biliyor musun? O çok... sert görünüyor, ama çok yumuşak bir kalbi var. İki

oğluna da âşığım, Henry,” diye kabul ettim, söyleyeceklerinden korkmama rağmen birine söyleyip içimden atmak kendimi iyi hissettirdi.

“Yani Ike gittiğinde, sana ölmüş gibi gelecek,” dedi acımasızca, ama gözlerinde şefkat vardı.

“Kalbimin yarısı onunla gitmiş gibi hissedeceğim,” diye ağladım, yüzümü silerek.

“Kalacak mısın? Demek istediğim... o gittikten sonra?”

Aklımdan George’un bir görüntüsü geçti, koyu renk gözleri ve güzel gülüşü. Kendi gibi davrandığında, gerçekten çok güzel bir insan oluyordu. Ike gittiğinde, George’u bırakırsam sanırım benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Fakat bana çok öfkeliydi ve ne yapabilirdim ki? “George’u seviyorum, Henry ama...”

“Ama bir pislik gibi mi davranıyor?”

Hafifçe gülümsedim. “Ike’la ben pek iyi karşılamayacağınızı biliyorduk ama bu kadar... öfke beklemiyordum.”

Henry omzumu sıvazladı. “Umarım ondan vazgeçmezsin. Yola gelmesi için ona biraz zaman ver. Çok incindi, o kadar.”

“Deneyeceğim,” diye söz verdim, ama George’un bana zaman vereceğinden emin değildim.

İke

*B*unalım. Bunalım. Bunalım. Sözlükte “bunalım” kelimesinin anlamına bakarsanız, yanında George’un fotoğrafı vardır. Saatlerce, dalgın dalgın dolanıp durdu. Keyifsiz hali beni üzüyordu, ama şunu söylemem gerekir ki hiç uyuşturucu kullanmadı ve bu çok iyi bir şeydi. Tek yaptığı şey oturmak ve sinirlenmekti.

“George, incindiğini biliyorum, kardeşim. Aptal gibi davranmayı bırak ve git onunla konuş,” derken söylediklerimi

duyamaması bana çok acı geldi. Onu böyle görmek beni üzüyordu. Normalde hiç böyle değildi.

Kapı çalınca, açıp açmama arasında gidip gelerek bir an donakaldı. Belki de Charlotte olduğunu düşünüyordu. “George, orada olduğunu biliyorum,” diye bağırdı Sniper ve George gözlerini devirdi. “Lanet kapıyı aç, seni pislik.”

“Defol!” diye bağırdı George, yerinden kalkmadan.

Kapının kolu hafifçe döndü ama kapı kilitliydi. Biraz sallandıktan sonra, kilit açıldı ve Sniper elinde kredi kartıyla içeri girdi. “Ne oluyor, dostum?” diye çıkıştı George. “Şimdi de zorla evime mi giriyorsun?”

“Ah, kes sesini,” diye tersledi Sniper. “Burada oturup öfkelenmene izin vermeyeceğim. Neden bu kadar kızgın olduğunu biliyor musun ki?”

“Ah, bir bakalım,” diye başladı George alaycı bir ses tonuyla, Sniper kanepenin yanındaki koltuğa otururken. “Kim olduğu ve neden burada olduğu hakkında yalan söyledi. Ölü kardeşimi görüp onunla konuşabilmesi gibi, ağzından çıkan deli saçması şeyler hakkında ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Ah, beni Roger’a sattığını ve çok fena pataklandığımı da unutmayalım lütfen.”

“Kız arkadaşını beceriyordun,” dedi Sniper, hissiz bir şekilde. “Bana sorarsan, tam bir dayak garantisi.”

“Belki öyle, ama o da harekete geçirmiş oldu,” diye çıkıştı George.

“Senin incinmeni istemedi. Sadece aklını başına getirmek için seni biraz korkutmayı düşündü.”

“O pislikten korkmuyorum ve teke tek olsaydı onu haklardım. Üzerime çullandılar.”

“Biliyorum,” diye onayladık Sniper’la birlikte. “Sadece, temizlenebilmen için Misty’yi senden uzaklaştırmak istedi.”

George başını salladı ve öne uzanıp kollarını dizlerinin üzerine yerleştirdi. “Onun doğru kişi olabileceğini düşünmüştüm. Demek istediğim, ilk başta onunla ilgili ne düşüneceğimi bilemedim. Onun farklı olduğunu düşünmüştüm.”

“George,” dedi Sniper, sertçe. “Kız sana âşık.”

“Biliyorum, dün gece söylemek üzereydi.”

“Ve?”

George, buzdolabından kola almak için ayağa kalkıp mutfığa giderken, “Doğruyu söylediğini nereden bileceğim, Sniper?” diye sordu.

“Gerçekten anlamıyor musun?” diye sordu Sniper inanamayarak ve ayağa kalkıp mutfakla oturma odasını ayıran tezgâha doğru yürüdü. “Sana nasıl baktığını. Sana karşı çıkarken, seni sinir etmeye çalışırken bile, nasıl hissettiğini görebiliyorum!”

George başını salladı. “İke için yaptı.”

“Hayır, aptal, ikiniz için yaptı. Onu bir daha görmek istemediğini söylediğinde yüzünde oluşan ifadeyi gördün mü?”

George olanları anımsarken, yüzü utançla bembeyaz oldu ve gözleri kısıldı. “Kızgındım.”

“Tam bir pisliktin işte. O ve Ike üzüleceğini, hepsini anlamakta zorlanabileceğini biliyordu, ama böyle tepki vereceğini hiçbirimiz düşünmedik.”

“Bak!” diye bağırdı George. “Temizlenmeye çalışıyorum bu yüzden çabuk öfkeleniyorum. Sürekli üzerime gelen bu gezgine âşık oldum ve sonunda benim yüzümden arafta kalan erkek kardeşimin ruhu tarafından yönlendirildiğini öğrendim. İstedğin gibi mantıklı olamadıysam özür dilerim.”

“Yani ona inanmıyor musun?” diye doğrudan sordu Sniper.

“Bilmiyorum,” diye iç çekti. “Çok ikna edici olabiliyor.”

Sniper başını sallayıp elini asker tıraşıyla kesilmiş saçlarının arasından geçirdi. “Ona inanıyorum.”

“Babası deli olduğunu söylüyor. Adamı duydun.”

“Babası boktan herifin biri, bunu biliyorsun,” diye bağırdı Sniper. “Gerçeği söylediğini biliyorum ve dün, orada kalıp dinleseydin bunu kendin görecektin.”

“Dostum,” diyerek iç çekti George, kola kutusunu tezgâha bırakırken. “Herkesin onu sevdiğini biliyorum ve ben bile kendimi kaptırdım. Ama ne olursa olsun, Sniper, ona uygun biri de değilim. Evine, ailesinin yanma gitmesi gerek, böylece ona yardım edebilirler.”

“Gerçekten gitmesine izin verecek misin?” Sniper’ın yüz ifadesinde hayal kırıklığı ve şaşkınlık vardı.

“Sanırım en iyisi bu olur.”

“Saçmalık,” diye çıkıştı Sniper ve bir hışımla kapıya doğru ilerledi. “İke’ı göremiyorum veya Charlotte bana söylemediği sürece onu duyamıyorum, ama onu çok iyi tanıyorum, sen de onu çok iyi tanıyorsun. Burada olduğunu biliyorum! Ve onun da Charlotte’a deli olmaması imkânsız.

Ama o ölü ve yakında öbür tarafa geçiyor. Onu bırakması gerek. Diğer yandan sen, lanet bir geri zekâlı gibi davranıyorsun. İstesen ona sahip olabilirdin, ama bunun yerine burada oturup öfkeli ve perişan olmayı tercih ettin. Belki de onu hak etmiyorsun.”

George, Sniper’ın kapıyı arkasından çarpmasını izlerken, gözlerim büyüdü. Bir dakika sonra, kapı tekrar açıldı ve Sniper başını içeri soktu. “Ve eğer isterse restorandaki işine devam edecek. Ayrılmasına sebep olursan, ben de başka yere giderim.” Sonra kapıyı tekrar çarptı.

George geriye doğru sendeleyip buzdolabına çarptı, yüz ifadesinde belirsizlik vardı. “Gitmesine izin verme, George.” Keşke aklını başına getirebilecek bir şey yapabilseydim ama yapamıyordum. Durmuş, keşke Charlotte benim olsa diye düşünüyordum, ama bir yandan da her şeye rağmen George’la birlikte olmalarını umuyordum. *Ne kadar boktan bir şey?*

Charlotte

Henry ayrıldıktan kısa bir süre sonra Sniper geldi. Gözyaşlarım ağlamaktan kurumuştur, ama öyle olmasaydı da, onun asık suratına baktığım anda ağlamaya başlayacaktım. İçeri gelip kapıyı kapattı.

“Üzgünüm, Charlotte,” dedi sessizce.

Yatağıma oturup dizlerime sarıldım. “Ne için?” diye sordum boğuk bir sesle. Duygusal olarak bitkindim.

“Sadece bana yardım etmeye çalıştın.” Tam o sırada Ike

belirdi, anında kötü hissetmeye başladım, çünkü yüz ifadesi üzgün ve endişeliydi.

“İke burada,” dedim Sniper’a.

İkisine de, “Nasıl o?” diye sordum. İkisi de güldü.

“Hâlâ sindirmeye çalışıyor,” dedi Ike.

“Hıyarlık yapıyor,” diye homurdandı Sniper. “Üzgün olduğumu biliyorum, ama giyin. Sizi yemeğe götürüyorum. Anna’yla buluşacağız.”

“Sniper, gerçekten hiç havamda değilim.”

“Biliyorum, işte bu yüzden gelmek zorundasın.”

“*Ike ve George’un Yeri*”ne kim bakıyor?

“Geçen haftalarda George yokken, Libby’yi geçici müdür olarak atadık, ben yokken de mutfağı Greg idare ediyor. Yeni bir barmen ve iki garson daha aldık.”

Derin bir nefes verip ayağa kalktım. “Gidip babamı görmem gerek.”

“Sorun değil. Gidip akşam yemeği alırsız ve sonra da McDermottların evine geçeriz.”

,

George’un orada olmasından korkarak, *Ike ve George’un Yeri*’ne girmeyi reddettim, bu yüzden Anna, Sniper ve ben bir sokak ötedeki *Sam Snead’in Yeri*’ndeki bara oturduk. Barda oturmamız için ısrar ettim, masada oturursak sohbet ortamı olacağını düşündüm ve hiç o modda değildim. Ike bizimle birlikteydi, sürekli benim yanımdaydı, konuşmasak da varlığı beni rahatlatıyordu. Salata sipariş ettim ama

yyemedim, midem endişeyle kasılmıştı. Sniper bana kaygı dolu bakışlar atmaya devam etti, ama beni rahatsız etmemek için Anna'yla konuşmaya odaklandı. Babamın kasabada olduğunu ve pek iyi anlaşılamadığımızı söyledik, böylece en azından neden böyle soğuk davrandığımı anlayabilirdi.

Yemek yedikten sonra birkaç kadeh içki içtik, bu rahatlamamı sağladı, ama Sniper tuvalete gittiğinde, Anna'ya biraz hava almak için dışarı çıkacağımı söyledim. Dışarı çıktığımda, duvara yaslandım ve gecenin serin havasını içime çektim. Sonbahar resmen buraya, dağlara çöktü ve soğuk hava nefesimin buhar gibi çıkmasına sebep oldu.

“Nasılsın?” diye sordu Ike.

“Beklendiği kadar iyi, sanırım.”

“Yola gelecektir,” dedi.

“Nereye baksam orada acı var, Ike.”

“Merhaba, Char.” Başımı kaldırdım ve benden birkaç metre uzakta duran Roger'ı gördüm. Hangi cehennemden çıktı bu?

“Ah... şey... merhaba,” diyebilmeyi başardım, Ike'la konuştuğumu duyup duymadığını merak ettim, çünkü kendi kendime konuşuyormuşum gibi görünecekti. Misty büyük olasılıkla ona bunu yaptığımı söylemiştir.

“Tek başına ne yapıyorsun burada?” diye sordu, ellerini ceketinin cebine sokarken.

“Biraz hava almak istedim,” dedim. “Birini mi bekliyorsun?” Aptalca bir soruydu, beni ilgilendirmezdi, ama başka ne konuşabileceğimiz hakkında bir fikrim yoktu.

“Hayır. Yalnızım.” Şeytani bir şekilde gülümsediğinde kalbim hızlandı. Bana asılacak mıydı?

“Uzaklaş, Charlotte,” dedi Ike ve düşünmeden *Ike ve George’un Yeri’ne* doğru ilerlemeye başladım. “Hayır, içeri,” diye tısladı Ike, ama Roger zaten yanımdaydı ve benimle birlikte yürüyordu. Dönüp koşabilirdim, ama henüz panik yapmak için bir nedenim olup olmadığından emin değildim. Kaba ya da saldırgan davranmamıştı.

“Misty nerede?” diye sordum, tuhaf sessizliği bozmaya çalışarak.

“Bilmem ki.” Omzunu silkti. “Artık birlikte değiliz.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Öyle mi? Demek istediğim, bana o ve George’la ilgili mektubu bırakan sensin.” Midem kasıldı. Bunu yaptım ve George’un dayak yemesine sebep oldum. Yalan söylememeye karar verdim. “Onu inciteceğini düşünmemiştim.”

Roger güldü. “Ne olacağını sanmıştın? Kahve içip sakince sohbet edeceğimizi mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Roger’ın onu korkutmasını istemiştım, evet. Ama Sniper’in yardımıyla olayın bu kadar büyümeyeceğini düşünmüştüm. “Senin ve kardeşinin onun üzerine çullanmasını asla istemedim.”

Roger iç çekip elini koyu renk saçlarının arasından geçirdi. “Sadece merak ettim, neden yaptın ki? McDermott’u bu kadar çok mu istiyorsun, ya da Misty’den bu kadar çok mu nefret ediyorsun?”

“Bazı sebeplerim vardı, ama şimdi çok kötü bir fikir olduğunu anlıyorum.”

Roger dalga geçerek, “George’cukla mutlu sonuna ulaşamadın mı?” dedi ve Ike önümüzde belirdi. Roger’a bakarken gözleri kısıldı.

“Bu heriften uzaklaş! Hemen!”

Ike ve George’un Yeri’ne geldiğimizi fark edince durdum. “Arkadaşlarım beni bekliyor. Gitmem gerek. Sonra görüşürüz, Roger,” dedim hissiz bir şekilde.

“Tabii,” diye başını salladı Roger. “Ama önce konuşmamız gereken bir şey var.”

Kaşlarım yukarı kalktı. “Neymiş o?”

“George’la birlikte değilsin, değil mi?” diye sordu, bana doğru yaklaşp bir adım geri gitmeme sebep olarak.

“Onu ilgilendirmediyi söyle,” diye gürledi Ike.

“Bilmek istemenin bir sebebi var mı?”

Roger bir adım yaklaştı ve sırtım binanın duvarına çarpma kadar geriledim. Bana çok yakındı, kalbim de göğsümden fırlayacak gibiydi. “Düşünüyordum da, belki sen ve ben... Birlirsin... Birbirimizi teselli edebiliriz.” Ellerimi duvara, başımın iki yanına yasladı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

Dudaklarımı yalayp yutkunarak, boğazımdaki düğüm-den kurtulmaya çalıştım. Henüz birkaç gün önce benimle flört ettiği hissinin tadını çıkarmaya çalışıyordum, fakat bu onun kim olduğunu öğrenmeden önceydi. Şimdiyse panikle miştim. Hissettiğim korkuyu gizlemeye çalıştım ama, “Sanmıyorum, Roger,” derken sesim titredi.

Hafifçe sırtıttı. “Ne kadar gergin olduğunu görebiliyorum. Ama gerilmene gerek yok.”

“Beni bir binanın duvarına dayadın,” diye belirttim, göğsüm şişip inerken.

Koyu renk gözleri üzerimde gezindi, sonra benim gözlerimle buluştu. “Sen güzel bir kadınsın, Char,” dedi, sessizce.

“Lütfen, benden uzaklaş Roger,” dedim sakince.

“Tabii,” diye kabul etti, kısa süre durakladıktan sonra. “Ama önce...” uzanıp dudaklarını benimkilere bastırdı. Sakalı yüzümü tırmalarken dili ağzımdan içeri girmeye çalışıyordu, ağzımı sıkıca kapattım. Ellerim kollarında, onu itmeye çalışıyordum, ama kımıldamıyordu.

“Adi herif!” diye bağırdı Ike ve Roger geri çekildi. *Ne oldu böyle?* Aşağı baktığımda, Roger ters ters bakarak hemen ayağa kalktı. Sonra birisi ona çelme taktı ve ikisi de yere devrildi. Ona bağranın Ike olmadığını anlayınca aklım şaştı... George’u. Roger’ın üzerine çıktı ve yüzünü yumruklamaya başladı. Roger sağa sola sallanarak kurtulmaya çalıştı, ama George çok hızlı hareket ediyordu.

“George,” diye bağırdım ve onlara doğru ilerledim, ama Ike önümde belirdi.

“Yanlarına yaklaşma,” diye uyardı. Bir anda Sniper geldi ve George’u, Roger’ın üzerinden aldı. Roger’ın yüzü kanla kaplıydı, fakat yavaşça ayağa kalkmayı başardı. Yüzü yara bere içinde olmasına rağmen, ağzını silerken güldü.

“Başkasının senin olan bir şeye dokunması çok da iyi hissettirmiyormuş, değil mi McDermott?”

İki adam da birbirine bakarken derin nefesler alıp veriyorlardı, Sniper da tam aralarında duruyordu. George’un

omuzları gerildi, sanki tekrar saldırmaya hazırlanmış gibi durdu. Bakışları bir an bana kaydıktan sonra Roger'a baktı. "Hayır, değilmiş," dedi nihayet ve gerginliği kısmen azaldı. George, Roger'a doğru adım atarken, Sniper onu durdurdu.

Roger'a, "Sana bir özür borçluyum," deyince ağzım açık kaldı.

Anna, "Kahretsin," diye fısıldayınca yanımda durup beni tuttuğunu fark ettim. "Özür mü diledi o?"

"Onunla görüşmem hataydı. Hayatında biri olduğunu biliyordum. Üzgünüm," dedi George. Roger'ın dudakları gerildi ve ikisi uzun bir süre birbirlerine baktı.

"Şimdi tamamen eşitlendik diyebilirim," dedi Roger, nihayet. Ellerini uzatıp tokalaştılar. *Hadi canım*. Sonra da dönüp, "O iyi bir kız," dedi. Çenesini bana doğru uzattı. "Ona bol bol ilgi göster. Benim yaptığım hatayı yapma." Uzaklaşırken hepimiz sessizce ardından baktık.

George sinirli bir şekilde, "Neden onunla birlikteydin?" diye sordu, bana bakmıyordu, ama sesinde bariz bir suçlama vardı. Sinirliydi.

"*Sam Snead'in Yeri*"ndeydik. Hava almaya çıkmıştım," diye tersledim, ses tonu hoşuma gitmemişti. "O da oradaydı."

"O boku bilerek yaptı, biliyor musun?" dedi Sniper ve ona baktım.

"Ne?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"George'un seni onunla görmesini istedi. Nasıl bir his olduğunu göstermek istedi."

"Evet, ama onu öpmek istemedim. Beni zorladı."

“Seni öptü mü?” diye ciyakladı Anna.

“Evet,” diye kükredi George. “Onu duvara dayadı.” Koyu renk gözleri kısa bir süre benimkilerle buluştu, neredeyse dik dik bakıyordu. *Roger’ın beni öpmesini istediğimi mi düşünüyor?*

“Evet, ama George geldiğinde ondan kurtulmaya çalışıyordum,” dedim Anna’ya, ama aynı anda George’a da söylemiş oldum.

“Kurtarıcı prensin,” dedi Anna, George’a gülümseyerek, ama karşılık alamadı. Son birkaç günün nasıl geçtiğine dair bir fikri yoktu, bu yüzden Sniper’ın başını hayır anlamında salladığını görünce gülümsemesi söndü.

“İyi misin sen?” diye sordu George, bana bakmamaya devam ederek.

“Ona bak, George!” diye bağırdı Ike, arkamdan.

“Bağırmayı kes, Ike,” dedim sakince. Konuşarak dikkatimi dağıtıyordu.

“Ne diyor?” diye sordu Sniper.

“George’un bana bakmasını söylüyor,” diye yanıtladım sessizce. George bana baktığında, gözlerinde birçok duygu bir aradaydı; acı, öfke, kafa karışıklığı ve suçluluk. Bir an George’la birbirimize bakarken kimse konuşmadı. Sessizce ona yalvardım. *Benden uzaklaşma. Lütfen bana inan.* Ama gördüğünden emin değildim. Kendini düşüncelerine fazla kaptırdı.

“Biri bana neler olduğunu söylemek ister mi acaba?” diye sordu Anna, anı bozarak.

“Daha sonra açıklarım, güzelim,” dedi Sniper. “Onlara birkaç dakika verelim.”

Sam Snead’in Yeri’ne geri döndüklerinde, George’a doğru tereddütlü bir adım attım. “Nasıl hissediyorsun?”

“Bok gibi,” dedi ve midem kasıldı. Son günlerde, yoksunlukla mücadele etmesinin yanında bir sürü şeyle uğraşıyordu. Nasıl kötü hissetmesin?

“Hâlâ yoksunluk çekiyor musun?”

“Bok gibi hissetmemin tek sebebi bu değil.” Ellerini ceplerine sokarak gökyüzüne baktı, nefesi minik sis parçaları gibi havaya süzülüyordu.

“Sana öyle davrandığı için kötü hissediyor,” dedi Ike, ikimiz de George’u izlerken. “Seni seviyor, Charlotte.” Ike’a baktım, gözlerim yaşlarla doluydu. Ike’m çenesi sabitti ve kardeşi hakkında konuşurken kasları gerildi. Bana âşık olmasına rağmen, George’la birlikte olmamızı istiyordu.

“O burada mı?” diye sordu George ve beni ana geri döndürdü.

“Burada,” dedim, Ike’m sözleri karşısında yaşadığım yıkımı gizlemek amacıyla boğazımı temizleyerek. “George?”

“Evet?”

“Kötü şeyler yaşadığını, bana kızdığını ve incindiğini biliyorum ama... Benimle birlikte bir yere gelir misin?”

“Nereye?” diye sordu, kuşkuyla.

“Mercerların evine. Kızları, o da benimle konuşuyor. Henüz onlara söylemedim. İlk önce sana söylemeyi bekliyorduk.”

Güldü ve söylediklerime inanamıyormuş gibi başını salladı. “Biz mi?”

“Ike’la bilmesi gereken ilk kişinin sen olduğuna karar verdik ve sen öğrenir öğrenmez ona yardım edeceğime dair, Maggie Mercer’a söz verdim.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Charlotte,” dedi George, ensesini kaşırken.

Yapabileceklerimi göstermek ve onu acısının dışında bir yere götürmek için yanıp tutuşarak, elini tuttum. “Benimle gelip, sana bir şey göstermeme izin verirsen senden bir daha asla bir şey istemem. Yarın babamla birlikte kasabadan ayrılırım ve bir daha beni düşünmek zorunda kalmazsın.”

“Charlotte, kasabadan ayrılmak zorunda değilsin,” dedi Ike.

“Bana inanmazsa, giderim Ike,” dedim ona. George kaşlarını çatarak bana baktı. Ike’ı daha fazla görmezden gelemezdim, bundan daha iyisini hak ediyordu. Eğer George, kardeşini görebildiğime ve onunla konuşabildiğime inanmıyorsa, bu onun seçimiydi. Ama Ike buradaydı ve onu gördüğüm sürece görmezden gelmeyecekti. Yalvaran bakışından mı yoksa sesimdeki çaresizlikten mi bilmiyordum, ama George bir kere başını salladı. Ben, “Lütfen, George. Lütfen,” dedikten sonra da beni takip etti.

George’la küçük gezimizdeyken, Sniper kalıp restorana baktı. George’un *Bronco*’sunu aldık, hatta binmeme yar-

dımcı oldu, ama öncekinin aksine, dokunuşu vücuduma bir tür acının yayılmasına sebep oldu. Yolculuk sessiz geçti, ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Anlatacağım başka bir şey yoktu. Şimdi ona sadece gösterebilirdim ve umarım bu yeterli olurdu.

Gecenin bir yarısı haber vermeden evlerine gitmemize ve Bayan Mercer pamuklu geceliğini giyerek yatmaya hazırlanmış olmasına rağmen, Mercerlar bizi tereddüt etmeden içeri davet ettiler. Bizi yemek odasına yönlendirdiler, gerekli olmadığını söylememize rağmen Bayan Mercer kahve yapmaya koyuldu. O kendini meşgul ederken, Bay Mercer, George'la sohbet etti ve aklı darmadağın olmasına rağmen nazik davranmak için elinden geleni yaptı. Maggie sessiz ve sabırlı bir şekilde babasının arkasında duruyordu ve nihayet, "Onların yanındayken seninle konuşmamam gerektiğini biliyorum, ama buraya benim için mi geldin?" diye sordu.

Karşılık olarak bir kere başımı salladım. Kahvemizi ve kurabiyelerimizi bitirdiğimizde -Bayan Mercer bizi yedirip içirmeden rahat edemiyordu- boğazımı temizleyip yeteneğimi ve Maggie'yi görebildiğimi onlara anlatmaya başladım. Maggie'nin onlara söylemek istediği, sadece onların bildiği şeyleri aktarmaya başladığım anda, Bayan Mercer ağlamaya başladı. Bay Mercer kolunu onun omzuna attı, yüz ifadesi boş ve anlaşılmazdı.

George sessizce oturup her şeyi dinledi, ayağa kalktığımda o da kalktı. "Odasına gidebilir miyim? Gitmemi istiyor. Sizin için bulmamı istediği bir şey var." Bay Mercer bir kere

başını salladı, Maggie beni yönlendirirken, onlar da arkamdan geldi. Odasına girdiğimde, Maggie giysi dolabını açmamı istediğini belirtti. Dolabın içinde giysileri hâlâ askıda duruyordu, sanırım aynen bıraktığı gibiydi.

Maggie, “Ölmeden bir gün önce bir ceket giyiyordum. Annemin sana bahsettiği kolye ceketin cebinde. Oradaki mavi olan,” diyerek gömleği gösterdi.

Elimi içinde daldırıp kolyeyi çıkardım. Bayan Mercer’ın gözleri büyüdü, Bay Mercer geriye doğru sendelediğinde George onu tutup kendini toparlaması için yatağa oturmasına yardım etti.

“Zincirinin kırıldığını, bu yüzden daha sonra size göstermek için cebine koyduğunu, ama iyi hissetmediği için unuttuğunu söyledi.” Haçı ve zinciri, ağlayan Bayan Mercer’m eline nazıkçe bıraktım. Sonra da onlara Maggie’nin vedasını ilettim. Mercerlar ağlarken, her sözünü onlara tekrar ettim.

“Biz gidene kadar bekleyecek ve ona veda etmeniz için size birkaç dakika verdikten sonra gidecek.”

“Nereye?” diye sordu George. “Nereye gidecek?”

Sempatik bir şekilde omuz silktim. Bu cevaplayabilmeyi dilediğim bir soruydu. “Öbür tarafa geçtiklerinde, gittikleri yere.”

Mercerlara veda ettik, bana sıkıca sarılıp defalarca teşekkür ettiler. Ayrılmadan önce Bay Mercer bana kolyemi uzattı ve kıpkırmızı, şişmiş gözleriyle bana baktı. “Bu senin, çocuğum,” dedi.

“Hayır, efendim. Hâlâ size borçluyum,” dedim, tekrar ona uzatmaya çalışarak.

“Hayır, bize hiçbir borcun yok. Sen bize huzur verdin, sana sonsuza kadar borçlu olacağız.”

“Bana hiçbir borcunuz yok efendim. Hayatımın en soğuk ve en karanlık gecelerinden birinde bana yardım ettiniz. Size bu borcu asla geri ödeyemem.”

Hüzünle gülümsedi. “İyi bir yol biliyorum. Yine akşam yemeğine gel. Katılmanı çok isteriz.” Sonra da George’a baktı. “Sen de oğlum. Ne zaman isterseniz.”

“Büyük bir ihtimalle yarın eve gideceğim,” diye itiraf ettim ve tepkisini görmek için George’a bakmadım bile. Eğer umurunda değilmiş gibi görünüyorsa, bu canımı daha çok yakacaktı, o an gördüğüm, hissettiğim tek şey acıydı.

Veda etmeden gitmeyeceğime dair Mercerlara söz verdim, sonra George’la oradan ayrıldık. Beni moteline geri götürdü. Ona ne düşündüğünü, gerçeği görüp görmediğini, bunu hissedip hissetmediğini sormak istiyordum, ama sormadım. Bunu sindirmesine izin verecektim, hazır olduğunda, tabii eğer olursa, bana istediğini sorabilirdi. Odamın önüne park ettiğinde, yüzüme bakmayı reddederek dümdüz karşıya baktı. Neyse ki Sniper’ın kamyoneti vardı, burada bırakacağını ve restorandaki işi bitince Anna’nın onu eve götüreceğini söylemişti. Araçsız kalmamı istememişti, kamyonetimi sattığı için babamın *bok kafalı* olduğunu söylemişti. Ona katılmadığımı söyleyemem.

George McDermott'u, ruh ikizimi son kez görüşüm olabileceğini fark ettim. Bu düşünce, kalbimin bin parçaya ayrılmasına sebep oluyordu, ama elimden geleni yapmıştım. Ölülerini görebilmem ve beni buraya kardeşinin yönlendirmesi ona imkânsız görünebilirdi. Anlıyordum, bazı insanların kabul etmesi çok zordu. Ama George beni seviyorsa -gerçekten seviyorsa- biraz da körü körüne inanması için çabalamasını ummak yanlış mıydı?

Anlar, zamanda yaşanan hızlı titreşimler gibi yaşanır ve biter. Ama bu anların hayatımıza çok derin etkileri vardır. Ya bu anların tadını çıkarırız, ya ihtiyaçlarımıza göre yönlendiririz ya da onları bırakırız. İnanıyorum ki, bıraktığımız anılar aslında bizimle kalanlardır, çünkü pişmanlık bizi asla terk etmez. Ve şu an, George'a ulaşmak için son bir adım daha atmam gerektiğini biliyordum, yoksa hayatım boyunca pişman olacaktım.

Çabucak ve düşünmeden, üzerine çıktım, yüzünü ellerimin arasına alıp bana bakmasını sağladım. Afalladı ama beni itmedi, ellerini ürkekçe kalçalarımına yerleştirdi. Ona bakarken, beni görmesi, gerçeği anlaması için yanıp tutuşurken ağzım kurudu. Söylemek, açıklamak istediğim milyon tane şey vardı, ama nefesimi boşa harcayacağımdan korkuyordum. Erkek kardeşimin bana yıllar önce verdiği kolyeyi çıkarıp, George'un boynuna taktım.

"Axel bunu bana, hayatta olduğu son Yılbaşı'nda verdi," dedim ona, parmaklarımı haçın üzerinde gezdirirken. "O günden sonra boynumdan hiç çıkarmadım, ta ki geldiğim

ilk gece borcumu ödeyene kadar tutması için Bay Mercer'a verene dek. Bunu senin almam istiyorum.”

“Charlotte, yapamam...”

“Al bunu. Lütfen. Sana bir şey vermek istiyorum, bu dünyadaki birkaç değerli şeyimden birini.” Sonra uzanıp dudaklarını hafifçe öptüm. Öpüşmemiz yumuşak başladı ve çaresizliğimi, beni kabul etmesine ne kadar ihtiyaç duyduğumu belirtmek için elimden geleni yaparken, daha da yoğunlaştı. İlk başta tepki vermeyince bozuldum, ama bir süre sonra ellerini saçımın arasında gezdirip dilini dudaklarımın arasından kaydırarak beni ateşe verdi. İçim istek ve korkuyla yanıyordu, ama hepsini bir kenara bıraktım, kendimi tamamen mahvetmeden onu daha fazla öpemeyeceğimi bildiğim için geri çekildim ve karanlık bakışlarına karşılık verdim.

Titrek bir sesle ve ağlamamaya çalışırken, “Seni seviyorum, George McDermott,” diye fısıldadım. “Ve eğer bu yeterli değilse, eğer benim deli, numaracı veya düşündüğün her neyse, öyle biri olduğuma inanıyorsan, umarım gittiğimde senin için neler hissettiğimi anımsamaya çalışırsın; seni sevdiğimi ve harika bir adam olduğunu düşündüğümü. Belki kırgınsın, ama ben de öyleyim. Kırgınlığımız bizi değersiz yapmaz, sadece birini çok fazla sevdiğimiz ve bu yüzden onları yitirdiğimizde kendimizden de bir parça kaybettiğimiz anlamına gelir. Seni de kaybetmek istemiyorum. Ike yakında gidecek,” dedim, bunu anlamasının ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışarak. “Benim yalancı olduğumu düşün. Sen de, umarım onunla konuşursun ve veda edersin.

Seni duyacaktır.” Onu bir kere daha yumuşakça öptüm, dudaklarımı uzun bir süre dudaklarından ayırmadım ve üzerinden inip kamyonetinden dışarı çıktım. Odama girmemi bekleyip gitti. Yatağa yattım, Ike yanımda oturup beni teselli etmeye çalışırken ağladım.

“Lütfen bu gece beni yalnız bırakma,” diye yalvardım.

Bana, “Buradayım, bebeğim. Buradayım,” derken, uyu-
yakaldım. Ama bu sadece acımı pekiştirdi, çünkü kısa bir süre sonra gideceğini biliyorum.

İke

Charlotte uyanmadan önce, George'u kontrol etmek için evine gittim. Oturma odasında belirdiğimde onu uyanık, kanepede oturmuş hissiz bir şekilde televizyona bakarken gördüğüme çok şaşırdım. Duş almıştı, en azından bu bir gelişmeydi. Çenesi kalktı ve beni hissediyormuş gibi gözleriyle odayı taramaya başladı.

“İke?” dedi ve şaşkınlıkla kaşımı kaldırdım.

“Buradayım, George,” dedim.

Başını indirdi, kucağında duran ilk sayfası yazılı bir deftere baktı. Sayfayı koparıp katladı ve oturduğu koltuğun yanındaki masaya koydu. Başını tekrar kaldırdığında, “Burada olup olmadığını bilmiyorum, ama buradaymışsın gibi hissediyorum.” Devam etmeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. “Sen öldüğünden beri, sanki beni izliyormuşsun gibi hissediyorum.”

Ona doğru ilerleyip yanına çömeldim. “İzliyorum, George.”

Gözleri biraz doldu, ama derin bir nefes alıp yaşların akmasını engelledi. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için, daha iyi veya... daha güçlü olmadığım için üzgünüm, ama artık iyiyim Ike. Benim yüzümden burada sıkışmanı istemiyorum. Uyuşturucuya tekrar başlamayacağım, söz veriyorum. Yemin ederim. Rehabilitasyona gideceğim.”

O konuşurken, sırtımdaki yükün verdiği his azalıp bitti. Gerçeği söylüyordu. İyi olacaktı. Ama peki ya Charlotte? Onu bırakacak kadar aptal mıydı?

“Ona âşığım,” dedi, sanki aklımı okumuş gibi. Bakışlarım gözlerine kaydı, kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. “Onun için endişelendiğini biliyorum. Sen de ona âşık olmuş olmalısın, biliyorum. Nasıl olmazsın ki?” diye güldü.

Sözleriyle göğsüm sıkıştı. Tüm bunları tahmin mi ediyordu yoksa beni mi hissediyordu? Artık burada olduğumu bildiğine göre, aramızdaki bağın, sadece kardeş olmamızdan değil, ikiz olmamızdan gelen bağın, onunla iletişim kurmasına izin verecek miydi?

“Her şeyi mahvettim. Kendime kızgındım ve öfkemi ondan çıkardım.”

“Evet, tam bir pislisin,” diye mırıldandım ayağa kalkarken.

“Bir pisliğim,” dedi, başını sallayarak.

“Onunla aramı düzeltmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Beni bekleyecekse, ben de onun için çabalayacağım. Bu yüzden... bu konuda endişe ediyorsan, etme. Ona iyi bakacağım. Söz veriyorum.” Elleriyle gözlerini silerek, “Seni seviyorum, Ike. Kalıp bana göz kulak olacak kadar beni sevdiğin için teşekkür ederim, ama huzur bulmanı istiyorum, kardeşim. Ben de senin iyi olduğunu bilmek istiyorum,” dedi. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve ayağa kalkıp gözyaşını sildi. Yatak odasına gidip, iş için çabucak giyindi.

Odadan çıktığında elinde künyem vardı. *Neden onları yanına alıyor?* Anahtarlarını ve kapının yanındaki masada duran katlanmış kâğıt parçasını alarak derin bir nefes aldı ve, “Hoşça kal, Ike. Seni seviyorum, dostum,” deyip kapıdan çıktı.

“Hoşça kal, George. Ben de seni seviyorum.” Hüzünle başımı salladım ve yok oldum.

İke

Ordaya geri döndüğümde, Charlotte uyanmak üzereydi. “Hadi,” dedim ona. “Yerimize gidelim.” Kalkıp düş alması ve giyinmesi için onu canlandırmaya çalıştım. Kesinlikle bir sabah insanı değildi. Niyetimiz önce babasıyla buluşmaktı, ama sanırım onu huzurlu bir yere götürmem gerekiyordu.

“Yerimiz?” diye sordu.

“Evet, suyun yanındaki ağacın altı. Battaniyeni al.”

Sniper'm kamyonetine binip dağa doğru sürdük. İkimiz de yol boyunca tek kelime etmedik. Başlangıçta sadece sınır bozucu olan çekim artık mücadele etmem gereken bir şeye dö-nüştü, kendimi bıraksam beni sürükleyip götürecekti. Ama henüz gidemezdim. İşin gerçeği George artık iyiydi. Benim gitmeme izin verdi, Charlotte da bunu yapmasına yardımcı oldu. İyi olduğumu biliyordu ve buradaki işim bitti. Sorun şu ki, kendini ona layık hissetmiyordu. Bunu kimseye, kendine bile söylememişti, ama bazen başkası sizi kendinizden daha iyi tanıyabilirdi. Umarım çok geç olmadan ve onu kaybetme-den aklı başına gelir diye dua ediyordum.

Sıcak bir gündü, parlak güneş sonbaharın renklerini or-taya çıkarıyordu. Charlotte arabanın arkasından battaniye-yi aldı ve suya doğru indik. Battaniyeyi serdikten sonra, yan yana oturup güneşin ışınlarıyla parıldayan suyu izledik.

Boğazım düğümlendi. Ona söylemek istediğim şeyler vardı ve çekimle daha fazla ne kadar mücadele edebileceği-mi bilmiyordum.

“Zamanı geliyor, değil mi?” diye sordu, suya bakarken.

“Evet. Yakında.”

“Korkuyor musun?” diye sordu. Bunu daha önce de sor-muştu ve cevabım hâlâ aynıydı. Korkmuyordum. Sadece üz-gündüm. Onu ve herkesi geride bıraktığım için üzgündüm, ama bu döngünün bir parçasıydı, olması gereken bir şey-di. Onun karşısındayken cesur görünmem gerektiğini bili-yordum, ne de olsa geride kalan o olacaktı. Gidecektim ve Charlotte, George kendini toparlayamazsa, onunla da olma-

yacaktı. Burada, Warm Springs'te kalırsa, Mercerların onunla ilgileneceğini biliyordum. Ailesini affetmeye hazırsa evine gidebilirdi, ama istediği şeyin bu olmadığını biliyordum. Burayı seviyor... ya da seviyordu. Yuva hissini, insanları huzur ve güzellikle dolu bu küçük kasabanın büyüsunü çok sevdi.

“Hayır. Korkmuyorum. Ama... Seni özleyeceğim. Sana âşığım, biliyor musun?”

Kendini tutamayıp ağlamaya başladığında içim parçalandı. “Bunları sana söylememem gerekirmiş gibi hissediyorum, ama nasıl içimde tutabilirim bilmiyorum. Bana huzur verdin Charlotte... pek çok şekilde. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Ağlarken, dizlerini karnına çekip, yüzünü benden saklamak için kafasını gömerken, gözlerim doldu.

Acısını hafifletmek için bir yol arıyordum, bu yüzden ona, “Uzan,” dedim.

Ağlamaktan kızarıp, şişmiş gözleri ve titreyen dudaklarıyla bana baktı. “Ne?”

“Bir şey denemek istiyorum. Uzanır mısın?” Gözyaşları yanağından boynuna doğru damlarken, dediğimi yaptı. “Gözlerini kapat, lütfen.” Yapmak istemediğini, ama bana güvendiği için söylediklerimi yapacağını belli eden uzun bir bakış atıp gözlerini kapattı. Yapmak üzere olduğum şeyin işe yarayıp yaramayacağı veya herhangi bir şekilde yardımı olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama denemem gerekiyordu. “İlk randevumuzdan bahsetmiştik, hatırlıyor musun?”

Hafifçe gülümsedi. “Ve ilk öpüşmemiz,” diye ekledi.

“Ve ilk sevişmemiz.”

“Tam burada olacaktı.”

“Ve arkamızdaki o büyük ağaca, bir kalbin içinde *I & C* harflerini kazıyacaktım.” Yaşanabilecekleri düşünürken, yüzü düştü. “Şimdi, o hayali benimle yaşa.” Kaşları çatıldı, gözlerini açmak üzereydi, ama ona açmamasını söyledim. “En başından itibaren, benimle birlikte hayal et. Gerçeğe en fazla bu kadar yaklaşabiliriz ve yemin ediyorum ki hepsini yanımda götüreceğim. Benim için gerçek olacaklar.”

Sımsıkı kapattığı gözlerinden yaşlar süzülürken, başlama hazır olduğunu belli etmek için başını iki kere salladı. “Sen başla.”

Ayağa kalkıp yanında durdum. O çok güzeldi, koyu renk saçları battaniyeye yayılmıştı ve mükemmel görünüşünü çevreleyen yaprakların üzerinde uzanıyordu. “Sen isteyken çiçeklerle gelirdim,” diye başladım, yanma uzanıp, ona dokunmaya en yakın olabilecek şekilde elimi elinin yanma koydum. Ama konuşmaya devam ederken, mucizevi bir şey oldu. Gözlerinde kendimi gördüm. Ve ruhlarımız bağlanmış gibi hissettim. Ona bakarken, sükûnetle gülümsedim. Bir parçam daima hayatta olacaktı. Onunla birlikte...

Charlotte

Nasıl yaptığını bilmiyordum ama bir şekilde, söylediklerini hayal ederken, görüntüler o kadar gerçekmiş gibi geliyordu ki sanki kendi başıma hayal edebileceğimden çok daha derindi. Yumuşak sesi beni yönlendirdi: Restorandaydık ve elinde zambaklarla yanıma yaklaşıyordu, en sevdiğim çiçek. Gülümsemesi çok nazikti. Sıcak ve samimiydi.

Bana çıkma teklif edişi, aynı konuştuğumuz gibi gelişti.

“Pusuya düşürerek ha?” diye kıkırdadım *Ike ve George’un Yeri*’nde arka köşedeki masada akşam yemeği yiyip gülüş-tüğümüzü hayal ederken. “En azından odama gidip üzerimi değiştirmeme izin verebilirdin.”

“Olmaz,” diye karşı çıktı. “Ne giyersen giy çok güzel görünüyorsun.”

Hüzünle gülümsedim. Ne kadar güzel olsa da, onunla birlikte bunu hayal etmek acı veriyordu.

“Yapma,” diye uyardı, yumuşak bir şekilde. “Benimle burada olman gerek, bebeğim. Fazla zamanımız yok. Daha sonra üzülecek çok zamanın var.”

Ben karşı çıkamadan anlatmaya devam etti. Motel odamın önünde karşılıklı duruyorduk. Gece serin ve onun ceke-tini giyiyordum. Ceketini bedenime sardım ve omuz kısmını yüzüme doğru çektim. Tıpkı hayal ettiğim gibi kokuyordu. “Kokun inanılmaz,” dedim.

“Bu parfümü kullanırdım,” dedi. Ve onun erkeksi, sıcak kokusunu içime çektim.

Birbirimize baktık; yumuşak, kahverengi gözleri bana bir mücevhermişim gibi bakıyordu. Ve o an hiç tuhaf hissetmedim. Çok şanslı hissettim. “Çok güzelsin,” diye fısıldadı. Sonra elini nazikçe yüzüme koydu, uzun parmaklarını yanaklarıma yerleştirdi ve dudaklarımız yumuşak bir öpücükle buluştu. Gecenin esintisi kolumdaki ve sırtımdaki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu ve sıcacık dudaklarının tadına varıyordum. Bana eşi benzeri olmayan bir hediye verdi, sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir şey.

Yumuşak ve tatlı öpücüğümüze devam ederken, çevremizi saran görüntü değişti ve kendimizi ailesinin evindeki yemek odasında el ele otururken bulduk. Ailesiyle birlikte gülerken, yan yana oturuyorduk. Cameron hepimizi gülmekten kırıp geçiren bir şaka yaptı.

“Tabii ki, ailemle tanışırdın...” dedi ve gülümsedi.

“Tabii ki,” diye onayladım.

İkimiz de tamamen hareketsiz bir şekilde otururken hayal etmeyi sürdürdü ve ailesiyle ilgili görüntü ve sesler kaybolup gitti. Gelen ilk görüntü, o arabayı sürerken radyoda çalan şarkıya eşlik edip sesimizin çirkinliğine gülmemizdi. Görüntüler birbirini takip ediyordu ve bir sonraki görüntüde parkın içinden geçerek dağa doğru yürüyüş yaparken ben yorgunluktan sızlanıyordum. *Bir askerin atletik becerilerine yetişemiyordum. Ardından, sakarlığımdan bileğimi burktuğum için Ike beni sırtında dağdan aşağı indiriyordu.*

“Tüm yol boyunca beni taşıdın, öyle mi?” diye sordum sessizce.

“Evet. Mutlulukla.” Sıcaklığı etrafımı sardı.

Her görüntüde, en çok dikkatimi çeken şey yüzümüzdeki gülümseme idi. Ve bu kalbimi acıttı.

O konuşurken, birlikte makarna yaptığımız, kanepede öpüştüğümüz görüntüleri hayal ettim. Elleriyle saçlarımı avuçlayıp, sanki yeterince yakın olamıyormuşçasına sertçe dudaklarımızı birbirine yapıştırmamızı izlerken, vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Anın tutkusu, beni fena vurmuştu.

“Göğüslerine bayılıyorum,” dedi Ike, nefes nefese.

Ben, “Sapık,” diye dalga geçince sırttı.

“Şimdiye kadar testislerimde ciddi bir ağrıya sebep olmuşsun, ama yine de bekliyorum.”

Hayalimde gömleğimi çıkardı. Üzerimde sutyen olmasına rağmen, bana odaklanmış kahverengi gözleriyle, sanki hayatında gördüğü en güzel şey benmişim gibi bana bakıyordu. Ben de ona baktım, anın içindeki arzu ve ihtiyaç o kadar belirgindi ki, yaşayıp nefes alan bir canlı gibiydi. Ike’la bu anı yaşamam gerekiyordu. “Belki şimdiden hazırım.”

Bu güzel hayalde, etrafımızdaki her şey değişti ve kendimizi büyük ağacın altındaki nehrin kenarında bulduk. Ike’nin yumuşak bakışı benim bakışlarımla buluştu ve gözlerinde, arzunun yanında acıyı da gördüm. Güzel olduğu kadar biraz da acımasız olacaktı. Kendimizi birbirimize, olabilecek en mümkün şekilde veriyorduk, ama sonrasında kaçınılmazla yüzleşmemiz gerekecekti. Birbirimizi bırakmak zorundaydık.

“Gömleğini çıkar,” diye emir verdim. Askeri üniforma giymiyordu. Üzerinde koyu renk bir gömlek ve kot vardı. Ben ceketimi ve ayakkabılarımı çıkarırken, o da yavaşça her düğmemi açtı, bu sırada bakışlarımız birbirinden ayrılmadı. Gömleği üstünden çıkardığında, ağzım kurudu. O mükemmeldi. Omuzları geniş ve kolları pürüzsüzdü ve asker künyesi sımsıkı göğsünün üzerinde asılıydı. Karın kasları belirgin ve tüyler buradan, pantolonunun beline doğru ince bir çizgi halinde aşağı devam ediyordu.

“Şimdi sen,” dedi.

İke

*İ*Heyecanlıydı ve bu da çok güzel hissettiriyordu. Gömleğine uzanırken kolları kıvrıldı ve onu başının üzerine doğru çekerken uzun saçları gömlekle birlikte hareket etti ve omuzlarını bükerek gömleği çıkarıp bir kenara attı. Bunu sadece hayal etmeme rağmen, görüntü çok net ve çok gerçekçiydi. Bana doğru bir adım atarak, ellerini kemeri-me doğru uzatıp çözmeye başladı, sonra da pantolonumun düğmelerine geçti. Pantolonumu indirmeden önce, uzanıp

sutyenini çözerken ellerim omuzlarına değdi. Sutyeni yere düştü, bir adım geri çekilip hayran hayran ona baktım ve vücudunun her detayını aklıma kazıdım. Hızla onu alıp battaniyenin üzerine yatırdım. Sıcak bir gündü, ama hafif bir esinti vardı ve bu tenindeki tüylerin diken diken olmasına sebep olmuştu. Kotunu ve külotunu, sonra da çabucak kendiminkini çıkardım. Diz çöküp vücudumu ona bastırmadan önce, çırılçıplak beni beklerken ona baktım. *Kahretsin*, o çok muhteşemdi. Ona olan arzumla içim sızladı, ama orada acı da vardı. Buraya kadardı. Bizim için her şey buraya kadardı. Ama düşündüğümde daha fazlasını almıştım bu yüzden tadını çıkaracaktım. Onu altımda, göğüslerini göğsümde hissettiğim anda, battaniyeyi üzerimize örterek etrafımızdaki ve aramızdaki sıcaklığı olabildiğince korumaya çalıştım.

“Hazır mısın?”

Dudaklarını yaladı ve başını evet anlamında salladı. “Hayatımda hiçbir şey için bu kadar hazır olmadım.”

Tek vücut olurken, zaman durdu. Bakışlarımız birbirine kilitlenirken gözlerine hüznü çöktü. Yakında gideceğimi biliyordu. Bu kadar acı verici şekilde güzel olan hiçbir şey yaşamamıştım. Bunu öbür tarafta da hatırlamak için, oradaki büyük güç her neyse ona, bu anıya sıkıca tutunmama izin vermesi için dua ettim. Bu sadece bir rüyaydı, başka bir zamanda veya başka bir hayatta olabilecekleri hayal ediyorduk. Nefesi boynumdaydı, elleri ve parmaklarını enseme bastırıyordu; bunlar ihtiyacım olan acı verecek kadar güzel anılardı, çünkü onlar olmadan sonsuzluğa nasıl adım

atabilirdim bilmiyordum. Yüzümü kavrayarak dudaklarını benimkilere yapıştırdı ve beni vahşice öptü. Ona daha fazla yaklaşmadığım için lanet ederek geri çekildim. Tırnaklarını tenime geçirirken nefesim hızlandı, dudaklarımı dişlerinin arasına aldı ve beni deliye döndürdü. Vücudu gerilerek, feryat ederken dudaklarımı geri çektim.

Yanağından bir damla yaş süzülürken, “Seni seviyorum, Ike,” diye haykırdı. Dilimin ucuyla gözyaşını aldım ve dudaklarımı tekrar onun dudaklarına götürdüm. Dakikalar sonra zevkle inliyordu ve ikimiz de nefes nefese kalmıştık, alnımı onunkine dayadıktan saniyeler sonra bitirdim. Boynunu, çenesini ve hafifçe inilti çıkararak dudaklarını bir kez daha öptüm. Oturup onu yanıma çektim ve üzerimize battaniye örttüm. Suyun parıltısını izlerken, başını omzuma koydu. Bütün bunların gerçek olması için her şeyimi verirdim.

“Seni nasıl bırakacağım, Ike?” diye fısıldadı.

Buna bir cevabım yoktu. Ona daha da sıkı sarıldığım hayalimize geri döndüm. Nehrin kenarındayken arka plan değişti. Asla birlikte sahip olamayacağımız bir hayatı anlatıyorduk. Hemen suyun yüzeyine yansıyan milyonlarca anımızı izledik. En güzellerinden biriye düğün günümüzdü, gelinliğiyle yanıma yaklaşırken bana gülümsüyordu. Başka bir görüntüde, çocuğumuzu taşıyan kocaman karnıyla karnepede uyuyordu. Ve tabii ki, kızımızın doğduğu gün, kucağında onu tutarken Charlotte sevgiyle bana gülümsüyordu.

Görüntüler güzel ve karışık bir sırayla akıp gitti. Hepsi mükemmel değildi, bazılarında kavga ediyor ve sonra barışıyorduk.

“Sanırım, daima haklı olduğumu anlamadın,” diye dalga geçti, birlikte onun bağırarak bana bir yastık fırlattığını hayal ederken.

“Hayır,” dedim, kafamdaki görüntüler, ateşli bir şekilde öpüştüğümüzü ve tüm öfkesinin eriyip gittiğini gösterirken. “Seni kızdırmayı seviyorum, böylece efsanevi bir barışma seksi yapabiliriz.” Hafifçe kıkırdadı ve başını boynumun kıvrımına soktu. “Unuttuğumuz bir şey var mı?” diye sordum.

“Bu,” dedi ve sallanan sandalyelerinde yan yana oturan yaşlı bir adam ve kadının görüntüsünü tarif etti. Birlikte geçen bir ömür sonrası biz. Ön verandamızdan dağları ve sonbaharın güzelliğini izlerken kırıksık eliyle elimi tuttu.

Bu fantezide, gözlerimi kapatıp bir gün bunu yaşayabilmesini dileyerek alnını öptüm. George’la olması için dua ediyordum. Onu, beni sevdiği gibi şiddetle seviyor. Sessizce ağlarken, gözyaşları güzel yüzünden hafif hafif damlıyordu. Ona doğru eğilerek, “Beni özlediğinde, buraya gel ve benimle konuş. Burası daima bizim yerimiz olacak,” dedim.

“Burada olacak mısın?” dedi ağlarken.

“Bir parçam daima burada yaşayacak...” Arkamızdaki ağaca bakarak iç çektim. “O ağaca *I & C* yazamadığım için üzgünüm.”

“Pek çok şey için üzgünüm, Ike,” diye mırıldandı, ağlamasını bastırmaya çalışırken. Şu an, trajik bir şekilde acı vericiydi ve ruhumun en derinlerine kadar işliyordu. Onu bırakmaktan nefret etmeme rağmen, çözülmeden önce kendimi toparlamam için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

“Charlotte,” dedim ve elini sıkıca tuttum. “Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Üzgünüm, ben sadece... İyi olacak mısın?”

“Tabii ki,” dedi sessizce. “Motele geri döneceğim. Geri gelip beni göreceksin, değil mi?” Gri gözleri, gözlerime baktı, yüzünü umut ve hüznün kapladı.

Parmaklarımı yanağında gezdirerek, “Söz veririm, bebeğim,” diye yanıtladım. Sonra da yok oldum.

Charlotte

Gözlerimi açtığımda Ike gitmişti, ben de battaniyenin üzerinde uzanıp gökyüzüne bakarak öylece kaldım. Birlikte hayalini kurduğumuz her şey çok gerçek, çok güzeldi. Ama gerçek veya değil, o yakında gidecekti. İçimdeki acıyı tarif etmenin hiçbir yolu yok. Ayak parmaklarımdan saçlarımin uçlarına kadar uzanan sonsuz bir acı. Beni içine alan acımasız, kocaman bir delik gibi. Gittiğinde, benden bir parçayı da götürecekti, asla yerine konulamayacak bir parçaydı bu, çünkü ona aitti. Uzun zamandan sonra bana huzur

ve dostluk veren tek kişi oydu. Ve onu bırakmanın verdiği dayanılmaz acı, George'un uzun süredir hissettiği şeydi.

Kalbimin diğer yarısı George'a aitti. Ve bu taraftaki acı tamamen farklıydı. Baştaki önyargılarıma rağmen, ona âşık oldum. Tanrım, çok fena âşık oldum. George benim bu parçama sahip olabilir, onu sevebilir hatta çok büyük bir değer verebilirdi, ama yapmamayı tercih ediyordu. İşte bu yüzden, ümitsiz ve kaybolmuş hissediyordum. Yarım bir kalple nasıl devam edebilirdim? Sadece olasılıklarla dolu bir kalple hayatımı nasıl sürdürebilirdim? O karanlık yere tekrar gitmek beni rahatsız ediyordu, ama üzüntüm dayanılmazdı. Bir planım vardı. Her ne kadar üzücü gelse de buna bir son verecektim, bir parçam hâlâ bu durumdan çok daha iyi olabileceğine inanıyordu. McDermott kardeşleri kaybetmek benim felaketim olacaktı. Ike beni kurtardı ama ne için? Beş senedir yaşadığım hayata, kalbimde daha da büyük bir yarayla geri dönmek için mi? George'un bir daha benimle konuşup konuşmayacağına dair bir fikrim yoktu ve en yakın arkadaşım veda etmek istemiyordum. Bir kere bunu Axel'da yaptım ve neredeyse atlatamayacaktım. Bunu nasıl tekrar yapabiliyordum ki? Kaderimde tek başıma kalmak mı vardı?

Karanlık düşüncelerimi uzaklaştırmak için başımı salladım. Asla pişman olmadım, tek bir anında bile. İkisini de tanımak ve sevmek hayatımın en büyük başarısı oldu. Ölüm kapıma dayanana kadar, hayatın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Ve Ike beni yaşamaya zorlayana kadar sevginin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Beni bu kasabaya geti-

rip hayatın güzelliğini gösterdiğinde, bana hayatta ikinci bir şans vermiş oldu. *Yenilenmek için gidilen yer*, diye şaka yapmıştı. İnsanı tüketen bir karanlığın içinde yaşamaya çalıştım ve o da beni ışığa götürdü. Kederi çok büyük olsa da, onunla geçirdiğim kısa ve güzel zamanı asla unutmayacağım.

Durumumuzun ne kadar berbat olduğu kafama dank edince güldüm. Ike’la bir ömrü hayal ettim. Birlikte güldük, sevdik, kavga ettik ve bu çok güzeldi. Durumumuz çok karmaşıktı. İkisini de eşit olarak, çok farklı sebeplerle seviyorum. İçimdeki minik bir ses, George’un kendine gelip bana sahip olmasını umuyordu, bir yandan da hayal olmasına rağmen bunları Ike’la paylaşmamın yanlış olduğunu söylüyordu, ama pişman olmayacağım. O gece beni köprüde bulan ruh Ike değil de George olsaydı, o güzel hayatı onunla hayal etmiş olacaktım. Ama bulmadı. Beni bulan Ike’dı. Ve beni, kalbimin yarısının da kardeşine ait olduğunu anlayabilecek kadar seven de oydu.

Kalkıp battaniyeyi silkeleyerek kaldırdım ve Sniper’ın kamyonetine doğru ilerledim. İçeri girdiğimde, arka koltuktaki büyük alet kutusunu açıp büyük bir av bıçağı çıkardım.

Bıçağı sıkıca tutup, sahile doğru yürürken Ike’la ilgili olarak yapılacak tek bir şey kaldığına karar verdim: benim için ne anlam ifade ettiğini ona göstermek.

Ike motelde belirdiğinde, duş alıp pijamalarımı giymiştim.

Yatağa uzandığımda bir anda yanımda belirdi. Yan yatarak gözlerime baktı. “Merhaba, güzellik,” diye fısıldadı.

“Merhaba,” diye yanıtladım ve en iyi gülümsememi gösterdim. “George’u görmeye gittin mi?”

“Bu sabah, sen uyanmadan önce.”

“Nasıl o?”

“İyi olacak. Bana veda etti.”

Gözlerim açıldı. “Yani orada olduğuna inanıyor mu?”

“Sanırım,” diye cevapladı ve başını salladı. “Artık o yükü hissetmiyorum.”

Ağlamak istiyordum, çünkü gitmesine hazır değildim, ama günlerdir tek yaptığım şey buydu. “Ne zaman, Ike? Ne zaman gideceksin?”

Ike gözlerini kapattı ve sertçe yutkundu. Söylemesine gerek yoktu, kısa bir süre sonra olduğunu biliyordum. “Artık veda etmeliyiz, Charlotte.”

Durumun nihailiği beni vurdu. Buraya kadardı. Benim için ne ifade ettiğini nasıl özetleyebilirdim? Ne hissettiğimi gösterebilmeme yetecek kadar anlamlı veya şairane bir sözcük yoktu. Zayıf bir şekilde, “Seni çok özleyeceğim,” dedim.

Ike meşhur sinsi sırıtişını gösterdi. “En çok neyi özleyeceksin? Muhteşem espri anlayışımı mı, yoksa bu seksi vücudu mu?” Eliyle baştan aşağı vücudunu gösterdi.

Henüz dakikalar önce savaştığım gözyaşlarımla birlikte, kıkırdamaya başladım. “Poponu. Bu benim son cevabım. Coğunlukla o seksi poponu,” diye güldüm.

Ike kahkahalarla güldü, gözleri ışıl ışıldı. “Beni efsanevi

popom yüzünden beğendiğini biliyordum. Çok klişesin,” diye dalga geçti.

İkimiz de sustuk ve ona olan hislerimi açıklamak için bir girişimde daha bulundum. “Kahkahanı, vurucu gülümsemi özeleyeceğim ve evet Ike, öldürücü bir gülümseme var. O kadar güzel ki, bazen acı veriyor. Her zaman beni güldürmenin bir yolunu bulmam özeleyeceğim. Sen hareket ederken gömleğinin altından şingırdayan künyenin sesini özeleyeceğim.” Ben konuşurken, yumuşak kahverengi gözleri bana bakıp her bir sözcüğümü içine çekti.

“Küfürbazlığım özeleyeceğim,” dedi ve ikimiz de sırtttık. “Uyurkenki sakın ve huzurlu görüntünü özeleyeceğim. Sen uyurken, yumuşak ve pürüzsüz tenine dokunmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Cesaretini ve nezaketini özeleyeceğim.”

“Teşekkür ederim, Ike,” dedim dudaklarım titrerken. “Beni kurtardığın için hiç teşekkür etmedim.”

“Ah bebeğim, sen beni kurtardın,” dedi yumuşak bir şekilde ve endişeyle ensesini ovaladı. “Ölüyüm ve en yakın arkadaşşıma âşık oldum. Şanslı bir herifim.”

“S-sence birbirimizi tekrar görür müyüz? Yani, diğer tarafta?”

Derin bir nefes aldı. “Evet. Ama uzun bir süre sonra,” diye ısrar etti. “Yaşlanacaksın, Charlotte. Uzun ve güzel bir hayat süreceksin. Hak ettiğin mutlu bir hayat.”

“Ama zamanı geldiğinde, bunu yapabilirsen, beni bulur musun? Beni diğer tarafta karşılayacak kişi sen olur musun? İyi olduğunu bilmek istiyorum.”

“Ne olursa olsun,” diye söz verdi. “Ve bunda ciddiylim. Seni... her neresiyse oraya götürecek kişi ben olabilirsem, olurum. Ama senden bir şey istiyorum.”

“Ne istersen,” dedim hafifçe ağlayarak.

“George’u bekle. Bir planı var. Ona biraz zaman ver, yola gelecek.”

Yüzümü, başımın altındaki yastığa silip başımı salladım. “İstiyorum ama ya yola gelmezse?”

“Gelecek,” diye beni temin etti. “Bunu biliyorum. Ayrıca onu sevdiğin için kendini suçlu hissetme, Charlotte. Belki de çoğu insan anlamayacaktır, ama ben anlıyorum. Kalbinde ne olduğunu biliyorum. İkimizi de ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Bizi farklı şekillerde seviyorsun. Bunun için asla kötü hissetme.”

Saatlerce konuşup vedalaştık. Ve bu esnada güçlü kalmak için dua ettim. Asla bir daha, o gece köprüde tanıştığı kız olmayacağıma söz verdim. Bundan adım gibi emindim. Hayata bakışımı değiştirmişti ve bana inandığı için daha güçlü biri oldum. Kalbinin burada, benimle olacağına söz verdi. Onu duyamayacağım ve göremeyeceğim zamanlarda da, anısının daima bana güç vereceğini biliyordum. Aklımın dağılmasını engellemek için, çocukluğuyla ilgili başka güzel ve basit hikâyeler anlattı. Her zaman, dikkatimi dağıtma yeteneği vardı, bu yüzden ağlama fırsatım olmadı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum, ama gözlerim o kadar ağırlaşmıştı ki zar zor dayanabiliyordum.

Ike, “Uyu, bebeğim,” diye fısıldadı.

“Uyandığımda burada olacak mısın?”

Sıcacık gözleriyle bana baktı ve yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Her zaman seninle olacağım, Charlotte. Her zaman. Yanı başında.” Ve göğsünü işaret etti.

Bu hayır demekti. Buraya kadardı. Karşı çıkmak istiyordum. Gitmemesi için yalvarmak istiyordum, ama enerjim kalmamıştı. Gözkapaklarım, direnmeme rağmen açık kalmayı reddedip kapanırken, ona söyleyebildiğim en doğru ve en saf şeyi söyledim. “Seni seviyorum, Ike McDermott.”

“Ben de seni seviyorum, bebeğim,” diye fısıldadı. “Sonuza kadar.”

Sabah oldu. Bu Ike McDermott adlı güzel ve harikulade ruhu son görüşüm olmuştu.

İke

Sabah güneşinin ışıkları odayı aydınlatmaya başlayana kadar onu izledim. Huzursuzca uykusunda ağlayıp, adımı sayıklayarak, gitmemem için yalvarıyordu.

Bu hiç adil değildi, öfkelenmek, nefret etmek istiyordum. Ama yapamazdım. Çok huzurlu hissediyordum. Bana bir ödöl verildi. Bu güzel kadın sadece kardeşimi kurtarmakla kalmadı, beni sevdi. Sadece bu bile, beni mutlu ediyordu. George'un nasıl olduğunu düşünüyordum. Eski halinin bir gölgesine doğru yitip gitmesinden korktum. Kardeşimin ihtiyacı olan ışık oydu. Artık rahat uyuyabilirdim.

Bütün iradem ve gücümle nihayet ayağa kalktım, gözlerimin son kez zihnimi onun görüntüsüyle doldurmasına izin verdim. O uyanmadan gitmeliydim, yaşadığımız bu duygusal cehennemi daha da uzatmayacaktım. İyileşme sürecine başlaması gerekiyordu ve ben buradayken bunu yapamazdım. Bu son birkaç saniyede, uzun koyu renk saçlarını, yumuşak pembe dudaklarını, pürüzsüz tenini, bedeninin her detayını ve en güzel şeyi, yani neşeli ve yürekli kişiliğini hafızama kazıdım. Gülüşünü, onun ne kadar nazik ve güzel olduğunu hayal ettim. Bu beni gülümsetti. Bu anılar, beni önümde bekleyen şey için ayakta tutacaktı. Onun hatırası, ben ve ailem için yaptıkları, devam etmem için bana cesaret verecekti.

Son kez ona bakarken gülümsedim.

“Hoşça kal, Charlotte,” diye fısıldadım ve yok oldum.

Suyun yanında, yerimizdeydim, güneşin suyun yüzeyinde ışıldamasını izliyordum. Sonbahar her tarafı sarmıştı. Hafifçe gülümsedim. Bu, yılın en sevdiğim zamanıydı. Çekim çok kuvvetliydi, eğer odaklanmazsam her an beni alıp götürebilirdi. Ancak bir dakikaya daha ihtiyacım vardı. Sadece bir dakika daha. Arkamı dönüp devasa ağaca doğru yürürken, Charlotte’a benden bir parça bırakabilmiş olmayı diledim, görüp dokunabileceği somut bir anı. Yukarı doğru baktığımda, şaşkınlıkla kalakaldım. Ağacın üzerine büyük

bir kalp çizilmiş ve içine *I & C* harfleri kalm bir şekilde kazanmıştı. Bir an için, geri dönüp bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyebilmeyi diledim. Fakat artık böyle bir seçeneğim yoktu.

“Zamanı geldi,” diye hatırlattım kendime, ağaca bir adım daha yaklaşıp elimi baş harflerimizin üzerine koyarak, suya son kez hakıp gözlerimi kapattım ve çekimin beni almasına izin verdim.

Nihayet kendimi bırakmıştım.

Charlotte

Aıcı çekmek çok berbat bir şeydi, ama yine de ona tutunuyordum. Onun burada, yanımda olduğunu düşündükçe içime acı doluyordu. Ike tatlı ve güzeldi, yüzünde hep bir gülümseme vardı. Gittiği sabah babam çıkageldi. Bel buradan ayrılmayı reddedince, bana acıdı ya da tartışmaya değmediğine karar verdi ve ayın geri kalanı için motel paramı ödeyip beni şaşırttı. Kısa ve güzel bir anlığına sanı-

rım beni anlamıştı ve yeteneğimin gerçek olduğuna inanmıştı, ama aslında teknik olarak kalmama gerek olmamasına rağmen, Dedektif Andrews'un kalmamı istediğini söylediğinde bu düşüncem yok oldu. Sonra da son darbe olarak, birkaç hafta sonra annemle birlikte geri geleceğini söyledi.

Daha sonra, Sniper geldi ve ağlarken bana destek oldu. Korkunç bir haldeyim, ama bundan bahsetmedi. Bana, Ike'in mutlu olmamı isteyeceğini söylerken haklı olduğunu biliyordum.

Nihayet gitmek için ayağa kalktığında, "Bu iyi bir zamanlama mı bilmiyorum, ama George sana bunu vermemi istedi," dedi. Yatağa, oturduğum yerin yanına bir zarf koydu. Ona veda ettiğimi veya gidişini hatırlamıyordum, ama baktığımda Sniper gitmişti. Düşünebildiğim tek şey, George'dan bir veda mektubu olduğuydu. Belki benimle yüzleşmek onun için çok zordu. Belki de yüzüme söylerse, delireceğinden korkuyordu. Bana ne söyleyeceğinden emin değildim, ama en azından nazik davranmasını umuyordum. Ona olan duygularım değişmedi ve eğer bu mektupta beni reddettiğini söylüyorsa, korkarım bunu kaldıramayacaktım.

Mektubu açmak için kendimi hazır hissedene kadar bir saat geçti. Zarf kalındı ve içinde mektuptan başka bir şeylerin daha olduğunu söyleyebilirdim. Zarfı açıp içindekilere bakarken ellerim titriyordu. Mektupla birlikte bir asker künyesi vardı. Üzerinde iki tane künye olan zinciri çıkarırken, boğazım düğümlendi.

Künyeyi göğsüme bastırarak yatağıma uzanıp haykırdım. Ike hareket ettiğinde künyesinin gömleğinin altında çınlarken çıkardığı sesi asla unutmayacağım. George bunu bana mı veriyordu? Bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir süre ağladım ve tekrar oturmayı başarabildim. Nihayet, zarfın içindeki kâğıdı açtım ve kendimi en kötüsüne hazırlayarak nefesimi tuttum.

Sevgili Charlotte,

Seninle yüz yüze konuşmak yerine, bu mektubu yazdığım için beni affet, ama dürüst olmak gerekirse son zamanlarda birbirimizi gördüğümüzde sana olan tavırlarımdan dolayı kendimle gurur duyduğumu söyleyemem. Buraya ilk geldiğinde tanıştığın adamın aslında ben olmadığımı söyledim. Bu doğru. Gerçek ben, uyuşturuculara bulaşan ve hafif kadınlarla birlikte olan bir adam değil ve bunun benimle ilgili ilk izlenimin olmasından nefret ediyorum.

Hak ettiğin, sana layık bir adam olmak istediğimi de söylemiştim. Bu da doğru. Ama sana kim olduğumu söylemek ve bunu göstermek çok farklı şeyler. Bu yüzden,

rehabilitasyona gidiyorum, Charlotte. Temizleneceğim ve aklımı toparlayacağım. Sana, bana inanman için fazla neden vermediğimi biliyorum, ama beni bekleyeceğini umuyorum. Umarım kalırsın ve sana kendimi ispatlamak için bana bir şans tanırsın...

Kalmazsan, seni anlarım. Sana gitmen için pek çok sebep verdim. Ama şunu biliyorum, Charlotte... Geçen gece beni sevdiğini söylediğinde, içimde bir şeyler değişti. Sen beni işaretledin ve bunu asla bırakmayacağım ve unutmayacağım. Lütfen şunu bil ki, bana şans verirsen o sevgiyi hak etmek için her şeyi yaparım.

Otuz gün sonra geri geleceğim. Hâlâ bir işin var. Sniper'la konuştum. Lütfen kendine dikkat et ve ne karar verirsen Charlotte, lütfen mutlu ol.

Zarfta, Ike'in asker künyesini bulacaksın. Bana kardeşinin değerli bir şeyini verdiğin için, aynısını yapmam doğru olacaktır. Senin almanı isteyeceğini biliyorum.

George

Mektubu zarfına geri koyduktan sonra uzandım ve ağlamaya başladım.

George

Otuz gündür yoktum. Uzun bir süre, değil ama bana bir ömür gibi geldi. Şimdi, nihayet eve gidiyordum ve gerçek dünyayla tekrar yüzleşeceğim. Çok gergindim. Endişe beni ele geçirdi, çünkü yaptığım şeylerden sonra sevdiğim herkesin yüzüne bakmak zorunda olduğumu biliyordum. Ailemin beni affedeceğini biliyordum, Sniper'ın da. Ama beni en çok endişelendiren kişi *oydu*. Ona kötü davrandığım için beni gerçekten affedebilir miydi? Koca bir

hödük gibi davrandım. Sniper da bunu sayamadığım kadar çok kez tekrarlandı. Son ayımı, geçmişimin izlerini bulup onlarla yüzleşerek geçirdim, ama tüm bunların yanında, kendimi affetmem gereken milyonlarca anıyı bulmam gerekiyordu. Emin olduğum tek şey, ona ihtiyacım olduğuydu. Lanet olsun, onu seviyordum. Sadece bunu ona söyleyemeyecek kadar korkaktım. Charlotte'a bir nefes kadar ihtiyacım vardı. Onu sürekli yanımda hissettim ve bana, *Ben de seni kaybetmek istemiyorum*, diyordu. Rehabilitasyon hiç kolay bir şey değildi. Titremeler ve gece terlemeleri çok kötüydü. Ama kardeşime bir söz vermiştim ve lanet olsun, onu tutma niyetindeydim. Bunu fazlasıyla hak ediyordu. Beni yiyip bitiren cehennemimden kurtulabildiğim için şanslıydım. Bu kadar uzun bir süre boyunca, öfkemin Charlotte'u olduğu gibi kabullenmemi engellemesi çok kötüydü. Ama bunlar olurken, onu istemekten hiç vazgeçmedim.

Dün gece, Mercerlardan ayrıldıktan sonra onu gördüğümde, çok etkilendim. Onları sakinleştirmesi bir tür mucize gibiydi. Sanki acıları bir anda iyileşmişti. Daha sonra o gece kucağıma çıkıp beni öptüğünde, onu asla bırakamayacağımı anladım. Ama o esnada, onu yanımda tutmamın hiçbir yolu yoktu. Çok berbat bir haldeydim, uyuşturucuyu bırakmaya çalışıyordum ve isim olmayacak bir kadınla yaşadığım ilişki gibi bir şeyden çıkıyordum. Charlotte bundan daha iyisini hak ediyordu, ama nedense beni seviyordu. Benimle olmak istiyordu. Ve ona her şeyin en iyisini, benim en iyi halimi sunmak için, bir şeylere başlamadan önce gidip kendimi düzeltmem gerekiyordu.

Babam beni rehabilitasyondan almış eve götürüyordu ve yolda sıradan bir sohbet açmaya çalışıyordu, ama benim aklım ondaydı. *O nasıldı? Neredeydi?*

“Charlotte nasıl?” diye onu böldüm, daha fazla dayanamayarak. Babam gülümsedi ama gözlerini yoldan ayırmadı.

“Sanırım, iyi. Neden soruyorsun?” Sırtışıdan, neden sorduğumu bildiğini anladım.

“Nedenini biliyorsun, baba” diye mırıldandım.

Paslanmaz çelikten seyahat bardağını alıp büyük bir yudum aldı ve, “O harika bir kız, George,” dedi. “Umarım onu kalması için ikna edebilirsin.”

Gerginlikle, bembeyaz olana kadar parmaklarımı sıktım. “Gitmekten söz ediyor mu?” diye sordum çekinerek. Bu düşünceyle boğazım düğümlenmişti. Ediyorsa, onu suçlayamazdım. Ona kalması için çok sebep verdiğim söylenemezdi. Ve kalmasını istemiyorsam adam değildim.

“Annesi ve babası bir hafta kadar buradaydılar. Onlarla birlikte gelmesi için yalvarmışlar, ama reddetti.” Rahatlamayla, derin bir nefes verdim. *Gitmemiş*. Belki, ama belki bir şansım vardır. Babam konuşmaya devam ediyordu, dikkatimi vermekte zorlanıyordum. “Casey Purcell katilinin davası bir veya iki hafta içinde gerçekleşecek. En azından dava bitene kadar kalacağını söyledi.”

“Şu an nerede?” Sinirlerim çok gergindi, aklıma gelen kötü ihtimaller içimi yakarken, sağ bacağımı salladım.

Bana yan yan bakıp gözlerini neşeyle kırpıştırarak sırttı.
“Bizim evde, seni karşılamak için bekliyor.”

Kısaca sırtırken çenemi ovaladım ve terli avuçlarımı pantolonuma sildim. Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım.

Bunu mahvetme, George.

Charlotte

Beverly, “Cameron, o bisküvilerden bir tane daha yersen seni boğacağım!” diye bağırdı ve Cameron, McDermott ailesinin, krallara layık bir ziyafetle donatılan geniş masasının yer aldığı yemek odasına doğru sıvıştı.

Cameron ağzına bir bisküvi daha atıp hızla yanımızdan geçerken, Sniper, Anna ve ben kıkırdadık.

“Kurabiyeler için geri geleceğim,” diye mırıldandı, ağzı doluğu için söyledikleri zar zor duyuluyordu.

“Acayip iyiler,” dedi Sniper. “Beverly, Ike’a bunlarla dolu paketler yollardı. Açgözlü piç bana sadece bir ya da iki tane verirdi.”

“Gergin misin?” diye fısıldadı Anna koluma girerken. Roger ile George’un kavga ettiği geceden sonra, Sniper ona yeteneğimden ve Ike, George ve benim aramda gelişen olaylardan bahsetmişti. Her şeyi gayet iyi karşılamıştı ve o zamandan beri epey yakınlaşmıştık.

“Çok fazla,” diye cevapladım dürüstçe ve beni ön veranda-ya doğru yönlendirdi. Ona olan duygularımın değişmemişti, geçen ayı George’u bekleyerek geçirmiştim. Burada olmama ne tepki vereceğinden emin değildim. Ya rehabilitasyonda fikrini değiştirmişse? Midemde uçuşan kelebekleri saymazsak, rehabilitasyona gittiği ve iyileşmek istediği için onunla gurur duyuyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bana da kendimi toparlamam için bir şans verdi. Ike gittikten sonra yıkılmıştım, başa çıkmak için de biraz zamana ihtiyacım vardı. Hâlâ kalbim Ike için sızlıyordu, ama yavaş yavaş düzeliyordum. Umarım, George’la birlikte bu noktadan sonra ilerleyebilirdik. Ama derinlerde, belki de aynı hissetmeyeceğine dair bir korku vardı. Belki de artık beni istemeyecekti.

Cameron’un, “Mükemmel görünüyorsun,” diyerek bana omuz atması düşüncelerimden sıyrılmama sebep oldu. Tabii ki öyleydin, beni Anna giydirmişti. Üzerimde yarım kollu, şarap rengi bir elbise, tayt ve bot vardı. Anna saçımı atkuyruğu yapmıştı ve normalde yaptığımdan biraz daha fazla makyaj yapmıştım. Ama ne en şık elbise ne de makyaj içimde yaşadığım korkuyu geçirebilirdi.

“Park ediyorlar,” dedi Cameron. Verandaya doğru çıkar-ken başını garaj girişine doğru salladığında kalbimin teklediğini hissettim. Beverly’yle Sniper verandaya çıkıp bize katıldılar, Beverly’nin gözleri dolunca, Cameron elini onun omzuna attı ve alnını öptü. Sniper elimi tuttu, her şeyin iyi olacağını söylemeye çalışarak bana göz kırptı. *Nefes al, Charlotte.*

Henry arabasını park ettiğinde, kendime tekrar nefes almayı hatırlatmam gerekti. O kadar gergindim ki bacaklarım titriyordu. Bacaklarımın iflas etmesi şu an hiç iyi olmazdı. Sniper, Anna, Cameron ve Beverly verandadan fırlayıp arabadan dışarı adımını attığı anda George’un etrafım sardılar. Çevresini saran küçük kalabalığın arasında onu zar zor görebiliyordum. Birkaç dakika sonra dağıldılar; mükemmel, koyu renk gözleriyle bana baktı ve nefesimi kesti. Gözleri artık daha berraktı. Diğerleri aralarında sohbet ederken, onlardan uzaklaşıp bana doğru yürüdü. Attığı her adımda beni takip ederken, kalbim göğsümde hızla çarptı. Harika görünüyordu, onu son gördüğümünden çok daha iyiydi. Biraz kilo almış ve saçlarını kestirmişti. Hareketsiz durmaya çalışırken, hafif hafif soludum. Nihayet bana doğru uzandığında elimi tuttu ve başparmağını elimin üzerinde gezdirerek hafifçe okşadı.

Bana bakarken, endişeyle altdudağını ısırdı. “Nasılsın?” diye sordu, derin ve boğuk sesi içimi titretti.

Kısa bir süre sonra, “İyiyim,” diyebilmeyi başardım. “Sen nasılsın?” diye ekledim. “Ç-çok iyi görünüyorsun, George,” dedim kekeleyerek.

Gülümsedi ve onaylayarak başını salladı. “Çünkü artık temizim.”

Diğerleri sessizce uzaklaşarak bizi anlayan bakışlar attılar. George’un ve benim aramızda halletmemiz gereken bir şeyler olduğunu herkes biliyordu, ayrıca hepsinin bizim için istekli olması kalbimi mutlulukla dolduruyordu. Nihayet burada evimde gibi hissettiğimi bilmek güzeldi, bizi mutlu ve birlikte görmek istiyorlardı.

Herkes içeri girdiğinde, George kımıldamadan elimi tutmaya devam etti. Beni kendine doğru çekti, vücutlarımız birbirine değdi. Bir an şaşkınlıktan gerildim, ama hemen sonra kollarımı tereddütle boynuna doladım. Bana sıkıca sarılıp nefesini boynuma verdiğinde inanılmaz hissettim. Göğsüm sertçe onun göğsüne yaslandı. Aramızdaki elektrik aşikârdı. Uzun bir dakika boyunca ikimiz de bir şey söylemedik. Nihayet dudakları kulağıma ulaştığında, “Seni deli gibi özledim. Burada herkesle biraz zaman geçirmeliyim, ama sonrasında beraber ayrılırsak sevinirim. Sana bir şeyler söylemem gerek. Olur mu?” dedi.

“Tabii ki,” diye fısıldadığımda hâlâ ona tutunuyordum. O da beni bırakmadı ve Cameron başını kaldırıp boğazını temizlemeseydi, ne kadar bir süre daha öyle kalırdık bilmiyordum.

“Bu romantik anı bozmak istemem ama,” dedi eliyle bizi göstererek, “Annem siz gelmeden yemeğe oturamayacağımızı söylüyor. Büyümekte olan bir çocuğum,” diye ekledi. “Yemek yemem gerek.”

George benden uzaklaşırken gülerek başını Cameron'a çevirdi. "Hemen geliyoruz." Bundan tatmin olan Cameron bizi bıraktı ve George'un bakışları benimkileri buldu. "Daha sonra söylemeyi unutursam diye, ne olur ne olmaz söyleyeyim, çok güzel görünüyorsun, Charlotte."

Sıcak bakışları üzerimdeyken, boynumu ve yanağımı alevler kapladı. Cevap vermeden önce aşağı doğru baktığımda erkek kardeşimin kolyesini taktığını fark ettim. Gülümserken, parmaklarımı hafifçe üzerinde gezdirdim. "Takıyorsun."

Sertçe yutkunduktan sonra elimi tutup göğsüne bastırdı. "Bende senin kardeşinin kolyesi, sende de benim kardeşimin künyesi var," dedi. Sonra başını öne eğip alnıma küçük bir öpücük kondurarak akşam yemeği için diğerlerine katılmak üzere beni içeri çekti.

Herkesin gülüştüğü ve hatıralardan söz ettiği yemek harikaydı. Ike'm konusu geçtiğinde, George bana onunla birlikte geçirdiğimiz zaman hakkında sorular sordu ve bunu iyi bir işaret olarak algıladım. Gözlerim yaşlarla dolunca yüzümü silmem için bana mendilini verdi, beni rahatlatmak için masanın altından bacağımı sıvazladı. George bize bağımlılıkla nasıl mücadele ettiğini, hayatında bu kötü noktaya nasıl ve neden geldiğini anlattı bir de söylediği veya yaptığı tüm kötü şeyler için hepimizden özür diledi.

Akşam sona erdiğinde ceketlerimizi alıp kapıdan çıkmak-

dan önce Beverly beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. “Oğlumu kurtardığın için teşekkür ederim,” diye fısıldadı ve yanağımdan öptü. Ona gülümsedim, ama George rehabilitasyona gitmeye kendi karar verdiği için bunda benim bir payım olmadığını biliyordum.

“Siz ikiniz kendinizi koruyun,” diyerek göz kırptı Cameron, George’a sarılırken. “Ve korunun derken demek istediğim...”

“Cameron,” diye uyardı Beverly.

“Ne?” Cameron anlamazdan geldi. “Korunma derken, kemerlerinizi takın demek istedim. Sen ne...? Ah, Anne, hadi ama. Baba, bu kadının fesatlığıyla ilgili bir şeyler yapmamız lazım. Beni kötü etkiliyor.”

Hepimiz gülerken, Beverly’nin yüzü kıpkırmızı oldu. Henry bile gülmeden edemedi.

Sniper ve Anna’ya sarılarak vedalaştık, kasabadayken annemin benim için babama aldirttığı Ford Focus’a bindik. Annem babamın 4Runner kamyonetimi satmasına çok şaşmıştı, çünkü Axel’in kamyonetinin benim için çok değerli olduğunu biliyordu.

George’un evine giderken hiç konuşmadık. En az benim kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum, ama arabayı park ettiğimizde bana doğru döndü. Gözlerindeki acıyı fark edince gerildim. Bana bakarken ensesini ovaladı. “Charlotte, sana yaşattığım her şey için özür dilerim,” diye fısıldadı yere doğru bakarken. Ben, uzanıp ona dokunmaya çalışırken elleri titredi. Elimini tutup parmağını elimin üzerinde gezdirdi ve nihayet bana baktı. “Yavaştan almak istiyorum

ama ölüyorum,” diye ekledi, bana doğru eğilerek. “Son bir ayı, geri geldiğimde seni bulamayacağım ya da benimle ilgili fikrini değiştirmiş olabileceğin korkusuyla geçirdim,” dedi hüznle. Elini uzatıp başparmağını sağ yanağında gezdirirken, başını yana çevirdi. “Şunu bilmem gerek... Hâlâ bir şansımız var mı?”

Sertçe yutkunarak başımı salladım, ama hemen arkamı dönüp arabamın kapısını açtım. Arabadan inip evinin kapısına giden merdivenleri çıktım ve bekledim. Bir süre sonra araba kapısının açılıp kapandığını duydum, hemen arkamda belirdi. Vücudum gerginlik ve heyecanla dolup taşarken, kısa nefesler aldım. Dudaklarımı yalayarak kapısına doğru bir adım daha yaklaştım. Bakışlarına karşılık vermeyerek kapıya doğru baktım ve, “Geceyi seninle geçirmek istiyorum,” dedim. “Olur mu?”

Bir adım daha bana yaklaşırken bir kelime daha etmedi. Vücudu bana o kadar yakındı ki, bir an nefes almayı unuttum. Kolu belime dokunduğu anda kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Sonra kapının kilidini açıp beni içeri yönlendirdi. Kapıdan girdiğinde, birkaç ışık açtı ve etrafa bakındı. “Dün annenle birlikte gelip temizlik yaptık. Geri döndüğünde güzel bulmanı istedik.”

“Bunu yapmana gerek yoktu, ama gerçekten minnettarım,” diyebilmeyi başardı. Ona daha fazla acı çektirmemeye karar vererek, nihayet gözlerine baktım. Ona doğru bir adım atarak, elimi uzatıp parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim.

“Ben de seni gerçekten çok özledim,” diye fısıldadım, elini kalçalarımaya koyarken. “Seninle olmayı gerçekten istiyorum... Ama bir şeyi bilmem gerek.”

Tekrar kendime nefes almayı hatırlatırken kalbim şiddetle atıyordu. “Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu, yutkunmadan önce.

“Bana inandığını bilmem gerek,” dedim. Birdenbire ağzım kuruyunca dudaklarımı yaladım. “Bana daha önce inanmadın. Ve sorun değil, ilk başta kimse inanmaz. Babam hâlâ inanmıyor. Ama George, ben deli değilim,” diye ekledim gözlerine bakarak. “Bu yeteneği ben istemedim. Her bir zerremle nefret ettiğim bir zaman olmuştu, ama artık nefret etmiyorum çünkü olmasaydı şu an burada olmazdım. O kadar ümitsiz bir noktadaydım ki, o gece kendimi öldürebilirdim... Bunu biliyorum.” Onu baştan aşağı süzdüm, ama tepkisini anlayamadığım için devam etmeye karar verdim. “Ve ölüleri görebildiğim için hayattayım. Ike beni kurtardı ve buraya getirdi. Yeteneğim olmasa seninle asla tanışamazdım.” Gergin bir şekilde saçlarımı kulağımın arkasına atarken, esas meseleyi söyledim. “Bu hep benimle olacak. Büyük olasılıkla ölüleri görmeye devam edeceğim, eğer beraber olacaksak, bu ilişkimizi bazen zorlayabilir, özellikle de bana inanmıyorsan.”

George geri çekildiğinde kalbim sıkıştı.

Bana inanmıyordu.

George

“Bana söylediğin geceye geri dönebilsem, yemin ederim ki daha farklı davranırdım. Kafam dar-madumandı ve...” Açıklayamıyordum. “Sindirmesi hiç ko-lay değildi.”

“Biliyorum,” dedi, yere doğru bakarak.

“Charlotte. Bana bak, lütfen.” Başını kaldırdığında, ba-kışlarında hüznün vardı. “Düşünmek için epey zamanım oldu. O gece sana inandım.”

“İnandın mı?” diye sordu, şaşkınlıkla.

“Delirmiştım. Mantıksız evet, ama delirmiştım,” diye kabul ettim utançla, elimi saçlarımın arasında gezdirirken.

“Ama neden?”

İşte zor kısım buydu. Bu noktada, neden öyle pislik gibi davrandığımı açıklamaya çalışmam gerekiyordu. “Kıskandım.”

“Ne?”

“Onu gören kişinin ben değil de sen olduğun kıskandım. Ve birlikte o kadar zaman geçirmenizi kıskandım. Büyük bir duygu karmaşasının içindeydim.” Beni dinlerken alnını buruşturdu. “Charlotte... O öldüğü günden beri tek hissettiğim şey suçluluk. Bu beni boğuyor. İyi olan oydu, savaşta ölen ve cesur olan oydu. Birimiz gidecekse o ben olmalıydım, Charlotte. Onu görebildiğini... Onunla iletişim kurabildiğini... Hâlâ burada olduğunu öğrendiğimde, bilmiyorum, tüm bu duygular daha da güçlendi. Burada olan o olmalı, ben değil. Ve her şeyden öte, kendimi toparlayamadığım için burada sıkışıp kaldı.”

“George...” Hızlıca ismimi söyledi. “İke’ı özledim,” diye fısıldadı ve kalbindeki acıyla kısa bir süre gözlerini kapattı. “Ve onu hayatımın her gününde özleyeceğim, ama seni asla ona değişmem. Ike söylediğin tüm güzel özelliklere sahipti, ancak kendine haksızlık ediyorsun.” Bana doğru bir adım attı, gri gözleri yumuşak bir şekilde bana bakıyordu. “Mükemmel bir insan ve kardeşsin, iyileşeceğinden emin olana kadar seni bırakamazdı. George, sana olan sevgisi ikimizi

de kurtardı. Bunun ne kadar güzel bir şey olduğunu görmüyor musun?”

Göğsüm sıkıştı ve içim korkuyla doldu. Kendini öldürmeye çalıştığı düşüncesinden nefret ediyordum. Bu konuyu açmasını sevmiyordum. *Onsuz ne halde olurdum ben?* Başımı sallarken, sertçe yutkundum. “Sadece, seni hak etmediğimi düşündüm...”

“Peki şimdi?”

Elimi yüzümde gezdirdim ve sesli bir şekilde nefes verdim. “Şimdiyse... yanıldığımı umuyorum. Ve anlıyorum ki tek yaptığım şey seni, kendimi ve hatta Ike’ı incitmek oldu.” Öylesine anlayan bir bakış attı ki, dünyam sarsıldı. Tek istediğim yüzümü boynuna gömüp dudaklarımı onun pürüzsüz teninde gezdirmektir. Ona doğru bir adım atarak, yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerine derin derin baktım. “Ve soruna cevap verecek olursam: Sana inanıyorum ve sana güveniyorum. Yeteneğin de hayatımızı ne kadar zorlaştırır- sa zorlaştırsın, bunun bir parçası olmak istiyorum. Charlotte... Seni istiyorum. Her şeyini. İyi, kötü ve çirkin. Seni seviyorum.”

Şimdi ise, tek istediğim kendimi onda kaybetmektir. Onu kaldırıp, mutfak tezgâhına oturturken şaşkınlıkla ses çıkardı. Dudaklarımız birleştiğinde daha fazla söze gerek kalmadı. İniltimi tutarak bacaklarının arasına daha da yaklaştım. Yaşlamam gerektiğini biliyordum, ama kendime engel olamıyordum. Beni çıldırtıyordu ve buna baylıyordum. Bu sesleri çıkarmaya devam ederse, kontrolümü kaybedecektim. Vü-

cudunun sıcaklığını arzulayarak, narin dudaklarından ayrılamadım. “Bebeğim,” diye fısıldadım, dudaklarına doğru. “Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?”

Dokunuşumla birlikte vücudu titredi, her bir zerresini özümsemek istedim. İnleyip dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıştırdı. Öpücüğü duymayı umduğum her şeyi söylüyordu; onun da beni, benim onu istediğim kadar çok istediğini... Artık benim olduğunu söylüyordu.

Ona doğru uzandım ve sertçe kalçalarını kavradım. Boyuna doğru, “Bacaklarını bana dola, Charlotte,” diye fısıldadım. Hemen söylediğimi yaptı, vücutlarımız arzu ve ihtiyaçla birbirine kenetlendi.

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirerek başını geri çektim, çenesini ve sonra da omzunu öptüm. Onu hafifçe ısırduğımda, kıvrandı.

“George, lütfen,” diye yalvaran bir sesle mırıldandı. Tadına bakma ihtiyacıyla, dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Dilimi emdi, inleyerek altdudağını dişlerimin arasına aldım.

“Hazır mısın?” diye soludum. Başını salladı, arzusu gözlerinden okunuyordu. Yatak odama geçtik, yürürken göğsünü arzuyla benimkine bastırdı.

Charlotte’la sevişmek, kendisini kimseye vermediği gibi bana vermesi, sahip olabileceğim en güzel hediyeydi. Saatlerce birbirimizi keşfettik, birbirimizin tadına baktık, şimdi de o, yanımda huzurla uyurken ben de uzanıyordum.

Onun güzel ruhu beni büyüledi ve kalan azıcık kontrolümü de yitirdi. O artık benim bir parçamdı. Ike’ın öldüğünü

öğrendiğim günden beri hayatın içinde pervasızca sürüklenip durmuştum. Ama şu an, burada Charlotte kollarımdayken, ayaklarım yere basıyordu. Bir parçam daima eksik kalacaktı. Ike benim ikizimdi ve yokluğu çok belirgindi. Aldığım her nefeste bunu hissediyordum. Fakat artık bunu atlatabileceğimi biliyordum. Hem hatırasının hem de kaybının beni engellemesi yerine, beni güçlendirmesine izin verdim. Kardeşim beni kurtardı. Kardeşim bana onu verdi, sevdiği kadını.

Charlotte aralarında ne geçtiğini, birbirlerine karşı ne hissettiklerini bana hiç anlatmadı, ama içten içe birbirlerini sevdiklerini biliyordum. Ondan bahsedişinden anlıyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu biraz kıskanıyordum, ama beni de sevdiğini biliyordum. Eğer kalbini başka bir adamla paylaşıyorsa, erkek kardeşim izin vereceğim tek kişidir.

Ona yaşattığım onca üzüntü ve acıdan sonra hâlâ buradaydı.

Ve beni istiyordu.

“Beni seviyor, Ike,” diye mırıldandım. Uyumasını izleyip gülümsedim. Çok mutluydum. Sormak istediğim sorular, birlikte geçirdikleri zaman hakkında bilmek istediğim şeyler vardı, ama sormayacaktım. Önemli olan tek şey, şu an kollarımda olması ve beni sevmesiydi.

“Onu ikimiz için de seveceğim, Ike,” diye fısıldadım.

Alnına yumuşak bir öpücük kondururken, tatlı kokusunu aldım. Parfümünün yumuşak kokusunu içime çekerken, rahatlamayla iç çektim. O artık sonsuzluğumdü. Gözlerimi, uzun süredir hissetmediğim bir huzurla kapattım.

Charlotte

“Beş dakika içinde burada olacaklar,” diye seslendi George, giyinmekte olduğu yatak odamızdan.

“Biliyorum bebeğim,” diye güldüm. “Sanırım benden daha gerginsin.”

Oturma odasına girdiğinde, dudağımı ısırdım. Siyah tişörtü ve kot pantolonuyla göz kamaştırıcı görünüyordu. Tanrım, onu seviyordum. “Bana öyle bakma ama,” dedi. “Yoksa geldiklerinde uzun bir süre dışarıda beklemek zorunda kalacaklar.”

“Sence bu iyi bir fikir miydi?” diye sordum belki yüzüncü kez.

Beni kendine çekerek alnımdan öptü. “Böyle iyi bir sebep için yeteneğini kullanman çok güzel bir şey, Charlotte. Tek bir sebep için imzaladık. İyi gitmezse tekrar imzalamayız.”

Casey Purcell davasından ve katil adalete teslim edildikten sonra benimle ilgili haberler hızla yayıldı. Kısa bir süre sonra *Lifetime* kanalı bana ulaşip bir televizyon programı teklifinde bulundu. Epey düşündükten sonra, George’la denemeye karar verdik. *Lifetime* kanalı, bizi her yerde takip eden kameralarla eyaletten eyalete gönderecek ve beni yeteneğimi kullanırken görüntüleyecekti. Kazandığımız paranın çoğunu, geceleri öğrencilere ücretsiz taşıma sağlanması için Virginia üniversitelerine bağışlayacaktık. Bu tüm erkek öğrenciler de bundan yararlanabilecekti ama, esas ümidim kız öğrencilerin bundan en iyi şekilde yararlanmasıydı. Belki, Casey’ye olan şeyin başka birine olmasını engelleyebildik. Projeye, Casey’nin Yolculuğu adını verdik. Purcell’lar çok etkilendiler, hatta Casey’nin katilinin adalete teslim edilmesine nasıl yardım ettiğimi dünyaya anlatan bir röportaj yapmayı bile kabul ettiler.

George’un koyu kahverengi gözlerine bakarak ona, “Seni seviyorum, bunu benimle birlikte yaptığın için teşekkür ederim,” dedim.

Nazikçe dudaklarımı öptü ve gülümsedi. “Beni sevdiğin için teşekkür ederim.”

George’la hayatımız harika. Karanlıkta geçen onca za-

mandan sonra ışığa çıkmanın nasıl bir şey olduğunu anlata-
mam. Bir zamanlar lanetim olan, nefret ettiğim yeteneğim ar-
tık çok değerli. Beni Warm Springs'e getirdi. Beni Ike McDer-
mott'a yönlendirdi. George'la, kocamla tanışmamı sağladı.

Haftada bir gün Mercerlarda akşam yemeği yiyoruz. Bize
ne zaman çocuğumuz olacağını sorup duruyorlar, çocuğa
bakmak için çok hevesliler. Kızları Maggie'nin yerini asla
dolduramam ama sanırım, bir şekilde birbirimiz için hayat-
larımızdaki boşlukları doldurmaya yardım ediyoruz. Onla-
rın kızı gibiyim ve onlar da ihtiyacım olan anne baba gibiler.

Ike'ın dediği gibi, “yerimizi” hâlâ ziyaret ediyordum. Ve
gittiğimde onunla konuşuyorum. Elinde bir sılıkla suda du-
ruşunu ve yüzündeki yıldız gülümsemesini hatırlıyorum.
Ve umarım ümitleri gerçek olur ve tıpkı orası gibi bir yere
gitmiştir.

Ona George'dan, ne kadar iyi olduğundan bahsediyorum
ve ona benim de ne kadar iyi olduğumu dilim döndüğünce
anlatmaya çalışıyorum. Ve ona teşekkür ediyorum. Sevgisi
için, beni kurtardığı için ve George için.

George'la birbirimizi delicesine seviyoruz. Çünkü Ike git-
tiğinde, sadece benim bir parçamı götürmedi, George'un da
bir parçasını götürdü. Böylelikle pek çok şekilde birbirimize
bağlıyız. Ve biliyorum ki, bir gün hepimiz birlikte olacağız
ve George'la bir bütün olacağım. Ama şimdilik, George ve
ben hayatımızın her gününü dolu dolu, aşkla ve gülere geçi-
riyoruz.

Tıpkı Ike'm yapmamızı istediği gibi.

TEŞEKKÜR

Bu harika kapak için Kari ile Cover to Cover Designs'a teşekkürler. Bu konuda çok sorun çıkardığımı biliyorum, ama sonuca bayıldım.

Eagle Eye Reads'den Marilyn'e teşekkür ederim. Sıkı çalışmanız ve bu hikâyeyi şekillendirmeme olan yardımlarınız için minnettarım.

Güzel düzeltici okumaları için 77peaches'dan Rae'ye teşekkürler. Tüm sıkı çalışmalarınız için minnettarım.

Her zaman daha ilerisi ve daha iyisini aradığın için Integrity Formatting'den Tami'ye teşekkür ederim. İnanılmazsın.

Harika Smitten Kittens'a teşekkürler. Bayanlar, dünyamı sarstınız. Hepinizi çok seviyorum.

Yazar Kim Holden efsanevisin. Harika notların ve ön okuman için çok teşekkür ederim. Seninle tanıştığımıza ve arkadaş olduğumuza çok memnunum. Muhtemelen tanıştığım en kibar insan sensin.

Dreama Boo, seni seviyorum. En iyi beta olduğun için teşekkürler!

Meg Collett bilirsin. Harikası. Ne kadar narsist olduğumu bana söylediğin ve işim konusunda çıldırdığımda beni düzelttiğin için teşekkür ederim. Seni ve acımasız dürüstlüğüğü gerçekten seviyorum.

Leah, beni her zaman cesaretlendirdiğin ve benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Sana her zaman güvenebileceğimi biliyorum ve seni bu nedenle çok seviyorum. Ayrıca bana “meh” kelimesini öğrettiğin için teşekkür ederim. İyi hissettiriyor.

Beni her zaman destekleyen ve cesaretlendiren ailem ve arkadaşlarıma teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum.

Epeyce oyun saati borçlu olduğum çocuklarıma teşekkür ederim. Oldukça sabırlı davrandınız, bunun için minnettarım. Size çok fazla anne zamanı ve sarılma borcum olduğunu biliyorum.

Ve her zamanki gibi, Toler. Seni seviyorum. Kendin olduğun için teşekkür ederim.

Warm Springs diye bir yer var ve herkese Bath County'yi sonbaharda ziyaret etmelerini şiddetle tavsiye ederim. Gerçekten nefes kesici bir güzelliği var. Jefferson Pools, Homestead Resort gibi birçok pansiyon ve kilometrelerce uzanan dağ manzaraları var.

Daha fazla bilgi için aşağıdaki linki kullanın.

<http://www.bathcountyva.org/>

Bir şey hem hayatını mahvedip hem de seni kurtarabilir mi?

Ben Charlotte, ama bana kısaca Char diyebilirsiniz. Hayatım boyunca ruhlara inanmadım, ta ki korkunç bir kaza hayatımı değiştirene dek. Artık çok özel bir yeteneğim var: Ölülerle konuşmak! Yanlış anlaşılmasın, sadece halledemedikleri sorunları yüzünden bu dünyada sıkışıp kalmış ruhları görebiliyorum ve onlarla konuşabiliyorum.

Ancak bu yetenek yüzünden yalnız kaldım ve gidecek bir yerim yok. Tam da tüm bu olanları hayatıma son vererek bitirmeye karar vermiştim ki kader ağlarını ördü ve karşıma Ike'ı çıkardı. Ike güçlü, çekici bir asker ama kötü bir özelliği var: Hayatta değil.

Kardeşi onun ölümünü atlatamadığı için karşı tarafa geçemeyen Ike'la bir anlaşma yaptık. Bana kalacak bir yer bulması karşılığında kardeşi George'a yardım edeceğim ve Ike özgürlüğüne kavuşacak. Tabii her şeyin sonunda bir seçim yapmam gerekecek, fakat kim kalbinin diğer yarısından vazgeçebilir ki?

